ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Έτος 10ον

Αρ. 496

1933

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΕΙΣ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ; ΟΧΙ!

Μ' ὅλα ταῦτα σᾶς βεβαιῶ ὅτι τὰ καλλυντικὰ προϊόντα

EDELWEISS

κάμνουν πραγματικὰ θαύματα, δηλαδή:

Ἡ ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ μεταβάλει τὰ δόντια εἰς ἀληθινὰ μαργαριτάρια καὶ ἀφίνει μία εὐχάριστη δροσιὰ εἰς τὸ στόμα.

Ἡ ΚΡΕΜΑ δίδει εἰς τὸ δέρμα μία ἁπαλότητα ποὺ μοιάζει μὲ τὸ βελοῦδο.

Ἡ ΠΟΥΔΡΑ συμπληρώνει τὴν κρέμα καὶ καλύπτει ἁρμονικῶς τοὺς πόρους.

Ἡ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ δίδει μία στιλπνότητα καὶ ἀνταύγεια εἰς τὰ μαλλιὰ καὶ

Τὸ ΣΑΠΟΥΝΙ μὲ τὸ ἄρωμά του τὸ γλυκὸ καὶ εὐχάριστο ποὺ ὑπερέχει ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα κάμνοντας ἕνα ἐξαιρετικὰ λεπτὸ ἀφρό, εἶνε ἀσυναγώνιστο γιὰ νὰ διατηρῇ τὸ δέρμα λευκὸ καὶ ἁπαλό.

Ζητήσατε λοιπὸν ἀπὸ τὰ Κεντρικὰ Φαρμακεῖα τὰ προϊόντα EDELWEISS καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε.

Θὰ εἶσθε ὡραία καὶ ἑλκυστική

Ἡ γοητεία τοῦ προσώπου προσελκύει τοὺς ἄνδρας
ΠΟΥΔΡΑ ΒΕΛΟΥΔΙΝΗ
POUDRE VELOUTINE
POUDRE VELOUTINE
ΔΕΟ

Κυρία μου,

Τὸ σπουδαῖον αὐτὸ προτέρημα καλλιεργήσατέ το, ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται.

Μὴ κάμετε χρῆσιν πούδρας ποὺ παρασκευάζεται μὲ παναρχαίας μεθόδους, ἀλλὰ ἀκολουθήσατε τὰς προόδους τῆς ἐπιστήμης.

Δοκιμάσατε τὴν πούδρα

ΒΕΛΟΥΔΙΝΗ

Ἔχει σπουδαῖα προτερήματα.

Εἶνε λεπτὴ μὲ ὡραῖον ἄρωμα.

Παρασκευάζεται μὲ ὅλα τὰ σύγχρονα μέσα. Ἡ ἐπιτυχία σας εἶνε ἐξησφαλισμένη.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεῖα, μυροπωλεῖα καὶ καταστήματα.

Διαρκὴς παρακαταθήκη: Κλεισθένους 11, Ἀθῆναι. Φαρμακεῖον Ι. Ματαρατζῆ. Τηλέφωνον 24685.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΣΤΕΦΑΝΩΝ, ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΩΝ, ΜΠΟΜΠΟΝΙΕΡΩΝ
ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΗ-ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 3 Παραπλεύρως Στρατηγίου (εἰς τὸ βάθος)

Εἴμεθα οἱ πλέον φθηνότεροι εἰς ὅλα

Στέφανα ἀπὸ 25 δρχ. ἕως 600—1000
Βαπτιστικὰ » 100 » » 1000—5500
Μπομπονιέρες » 1 » » 75— 150
ΟΛΑ ΚΟΜΠΛΕ

Προσέξατε, ἐπισκεφθῆτε μας καὶ θὰ βρῆτε τὰ φθηνότερα καὶ τὰ πιὸ νέα σχέδια.

ΤΙΜΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ ΛΟΓΩ ΡΕΚΛΑΜΑΣ

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΙ ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ
ΦΙΛΙΠΣ & ΤΟΥΝΓΚΣΡΑΜ

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ, ΕΙΣ ΔΙΑΥΓΕΙΑΝ ΦΩΤΟΣ, ΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙΝ ΡΕΥΜΑΤΟΣ
ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΑ ΒΟΛΤ ΜΠΑΓΙΟΝΕΤΕΣ ΚΑΙ ΒΙΔΕΣ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΑΤΩΘΙ ΤΙΜΑΣ:

10—25 Βὰτ πρὸς Δραχ. 30
40 » » » 32
60 » » » 43
75 » » » 50
100 » » » 54
150 » » » 76
200 » » » 95
300 » » » 162

ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ ΜΙΝΙΟΝ, ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΙ, ΑΥΤΟΜΑΤΟΙ, ΑΡΖΕΝΤΑ, ΣΟΛΑΙΡ, ΣΩΛΗΝΩΤΟΙ, ΚΑΘΑΡΟΙ, ΜΑΤ Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ.
ΠΟΛΥΦΩΤΑ, ΜΟΝΟΦΩΤΑ, ΔΙΦΩΤΑ, ΓΡΙΦΩΤΑ, ΠΛΑΦΟΝΙΕΡΕΣ, ΜΠΡΑΓΣΑ, ΑΡΜΑΤΟΥΡΕΣ Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ.
ΜΕ ΕΥΚΟΛΙΑΝ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

Ἅπαντα τὰ ἠλεκτρικὰ ὑλικὰ δι' ἐγκαταστάσεις.
Μία ἐπίσκεψις εἶνε ἀρκετὴ νὰ σᾶς πείσῃ.

Ε. ΑΡΓΥΡΙΟΥ
ΓΩΝΙΑ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 56
ΚΑΙ ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ (ΑΝΩ ΠΑΤΩΜΑ). ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 24-586.

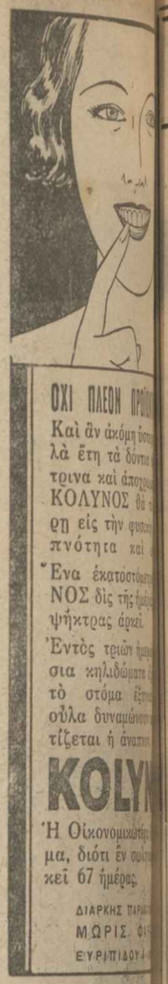
ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΠΡΟ
Καὶ ἂν ἀκόμη ὑσ
λὰ ἔτη τὰ δόντι
τρινα καὶ ἀποχρ
ΚΟΛΥΝΟΣ θὰ
ρη εἰς τὴν φυσι
πνότητα καὶ
Ἕνα ἑκατοστόμε
ΝΟΣ δὶς τῆς ἡμέ
ψήκτρας ἀρκεῖ.
Ἐντὸς τριῶν ἡμ
σια κηλιδώματα
τὸ στόμα ἐξ
οὖλα δυναμώνου
τίζεται ἡ ἀναπν
KOLYN
Ἡ Οἰκονομικώτερ
μα, διότι ἓν σω
κεῖ 67 ἡμέρας.
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑ
ΜΩΡΙΣ ΦΙ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚ
ΜΕΤΑΞΩΤ
Ε. Ἀρβανίτ

Ἐγγυώμεθα ὅτι τὰ μεταξωτὰ
στέματός μας εἶνε ἀπὸ καθαρ
μέταξαν καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ΕΠ
ΣΕΩΣ ἔχομεν δὲ συλλογὴν ἐξ
ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
Ἑρμοῦ 3. Πλατεῖα Συνταγ
Τηλ. 22-529

ΛΟΥΤΡΑ
„ΦΟΙΝΙΞ"
ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΘΕΑΤΡΟΥ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗΣ

Ἐκτελεῖται καθ' ἅπασαν τὴν ἡμέραν εἰδικὸν Μασ
τοῦ masseur κ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΠΑΓΑΝΟΠΟΥ
5 – ΙΩΝΟΣ – 5

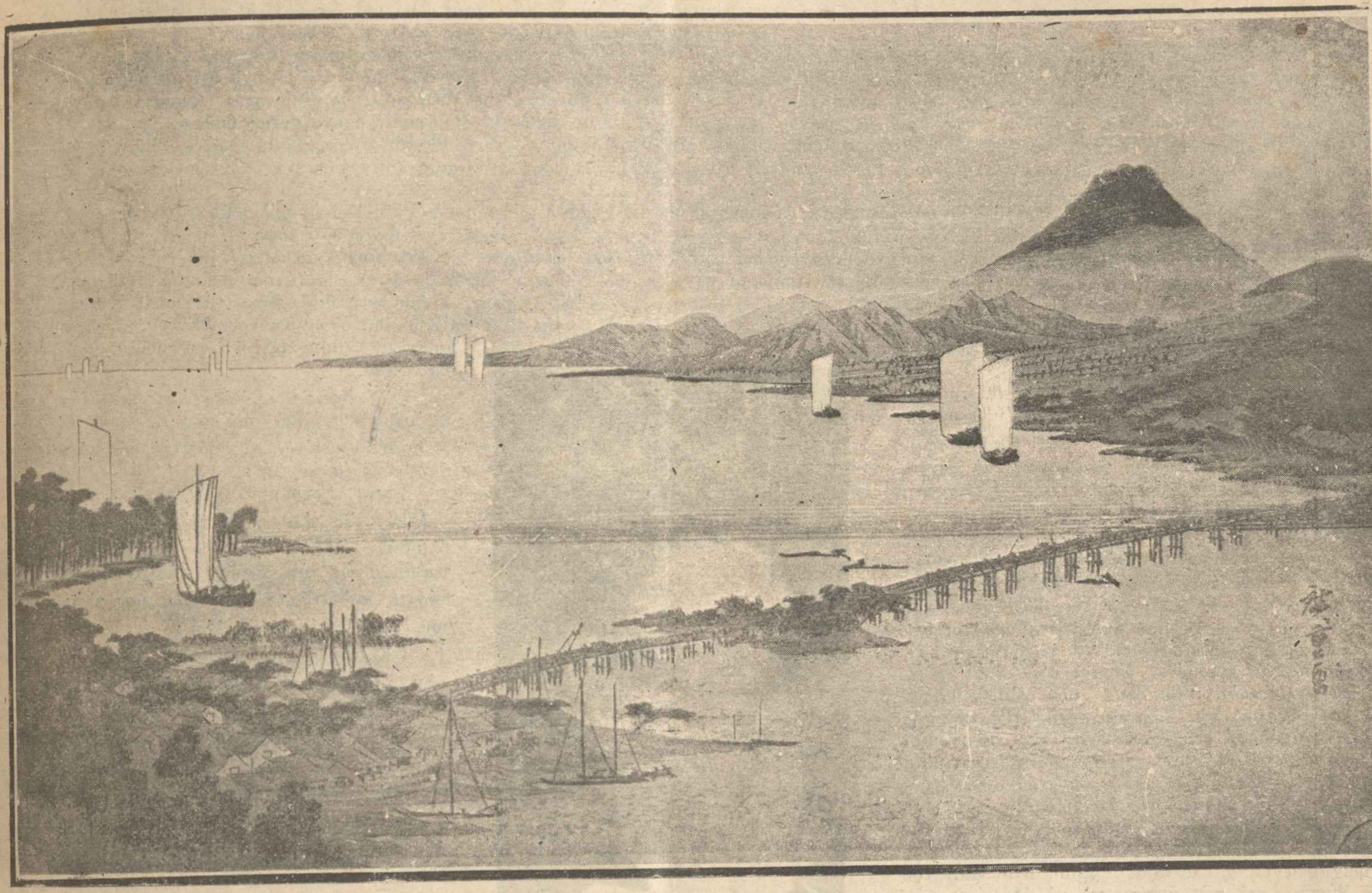

ΤΟΠΕΙΟ (Τοῦ περιφήμου Ἰάπωνος ζωγράφου Φουζιτὰ)

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΜΟΥ

ΤΟΥ Η. ESCOFFIER

Μόλις τελείωσα τὶς σπουδές μου στὸ «Λύκειο τῶν Καλογραιῶν», στὸ ὁποῖο ἀπὸ μικροῦλα ἤμουν κλεισμένη — καταπίνοντας ἀκατάπαυστα τὸ φαρμάκι τῆς διπλῆς ὀρφάνειας μου καὶ τῆς μοναξιᾶς μου — δέχθηκα μιὰ μέρα τὴν ἐπίσκεψι τοῦ Ἕκτορ, τοῦ μέλλοντος συζύγου μου...

Ψηλός, καμψὸς καὶ ἁβρὸς στοὺς τρόπους, ὑποκλίθηκε μὲ χάρι, μοῦ ἐξέφρασε τὴν χαρά του γιὰ τὴν καθημερινὴ πειὰ συναναστροφή μας, τὴν ἀνεμπόδιστη ἀπ' τὶς στενοκέφαλες διατυπώσεις τοῦ Λυκείου, κι' ἔπειτα μοῦ εἶπε μὲ σοβαρὸ ὕφος, ἀνάλογο πρὸς τὴν περίστασι:

— Ξέρετε, δεσποινὶς, σὲ τί ὀφείλεται ὁ προσεχής μας γάμος;... Συμμορφωνόμαστε καὶ οἱ δυό μας μὲ τὴν εὐχὴ ποὺ ἐξέφρασε ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας σας, ὅταν ξεψυχοῦσε, πληγωμένος θανάσιμα σὲ μονομαχία μὲ τὸν πατέρα μου, ἀπὸ κάποια γελοία ἀφορμὴ κι' ἀπὸ τραγικὴ παρεξήγησι..

...Θυμᾶστε τὰ τελευταῖα λόγια του, ποὺ μᾶς ἀρραβώνιασαν ἀδιάρρηκτα ἀπ' τὰ μικρά μας χρόνια;... Εἶπε στὸν πατέρα μου: — «Ὁ γυιός σου νὰ παντρευθῇ τὴν κόρη μου, σὰν μεγαλώσουν, καὶ θὰ νοιώσω ὑπέρτατη εὐτυχία, στὸν τάφο μου μέσα... Ὑγίαινε.... Σὲ συγχωρῶ!»...

...Αὐτὰ τὰ στερνά του λόγια ἔδεσαν τὶς τύχες μας ἀπὸ τότε, καὶ σήμερα θὰ σᾶς ζητήσω ἐπισήμως τὴν ὁριστικὴ τακτοποίησι τῆς ἐκκρεμότητος αὐτῆς...

Θέλησα νὰ πηδήσω στὸν λαιμὸ τοῦ Ἕκτορ, ἐκείνη τὴ στιγμή, καὶ νὰ τοῦ ξεφωνίσω μὲ λαχτάρα πόσο τὸν ἀγαποῦσα, πόσο τὸν ἐκτιμοῦσα, καὶ πόσο τὰ χρόνια — ποὖχαν περάσει ἐν τῷ μεταξύ, ἀπ' τὸ τραγικὸ ἐκεῖνο γεγονὸς τῆς μοιραίας ὅσο κι' ἀνεπιθύμητης μονομαχίας — στερέωσαν στὴν ψυχή μου τὸ αἴσθημα τὸ τρυφερό, ποὺ ἀπὸ μικροῦλα ἀκόμη ἔννοιωθα γι' αὐτόν...

Μὰ κάτι, σὰν ἐγωϊσμὸς μαζὺ καὶ πεῖσμα, μὲ κράτησε μουδιασμένη. Κι' ἀποκρίθηκα ἀγέρωχα:

— Εἶμαι ἕτοιμη, κύριε, νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὴν τελευταία θέλησι τοῦ ἀλησμονήτου πατέρα μου... Νοιώθω πὼς δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ διαθέσω ἐλεύθερα τὴν καρδιά μου, δεσμευμένη καθὼς εἶμαι ἀπ' τὴν ἱερὴ εὐχή του, τῆς ὁποίας ἀποκλειστικὸς σκοπὸς ἦταν καὶ εἶνε νὰ μείνουν καὶ στὸ μέλλον σφιχτοδεμένες ἡ δυὸ οἰκογένειές μας, ποὺ χωρίστηκαν γιὰ λίγα χρόνια ἀπ' τὸ ἀδικοχυμένο αἷμα... Κανονίστε συνεπῶς τὴν ἡμέρα τῶν γάμων μας, κι' ἐγὼ θὰ σᾶς ὑπακούσω...

Πόνος κρυφὸς παραμόρφωσε γιὰ λίγο, τὰ εὐγενικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ καλοῦ μου Ἕκτορ. Μουρμούρισε:

— Δεσποινὶς, θὰ ἤμουν εὐτυχισμένος, ἂν ἔβγαινε ἀπ' τὴν καρδιά σας ἡ συγκατάβασις αὐτή... Φαίνεται, πὼς δὲν στάθηκα τόσο τυχερός, ὥστε νὰ σᾶς ἐμπνεύσω αἰσθήματα τρυφερότητος ἀπέναντί μου... Ἐλπίζω ὅμως στὸ μέλλον νὰ κερδίσω — μὲ τὴν ἀπόλυτη ἀφοσίωσί μου — τὴν καρδιά σας... Γι' αὐτὸ, ὁρίζω ἡμέρα τῶν γάμων μας τὴν 18 Φεβρουαρίου, ἡμέρα τῆς ἐνηλικιώσεώς σας, ὥστε νὰ μπορῆτε ν' ἀρνηθῆτε καὶ νομίμως, ἂν ὥς τότε ἐξακολουθήσει — δυστυχῶς — ἡ καρδιά σας νἆναι κλειστὴ γιὰ μένα!...

Ὑποκλίθηκε καὶ μ' ἄφησε μονάχη. Τί πίκρα ἔννοιωσα, Θεέ μου, αὐτοὺς τοὺς λίγους μῆνες!... Πόσο ἤμουν δυστυχισμένη, πόσο καταριόμουν τὸ ἀδιόρθωτο γυναικεῖο πεῖσμα μου, καὶ πόσο διψοῦσα νὰ ξανάβλεπα τὸν Ἕκτορ.

Μὰ ἐκεῖνος δὲν πάτησε καθόλου τὸ πόδι του στὸ σπίτι μου. Περιοριζόταν μόνο νὰ μοῦ στέλνῃ, κάθε μέρα μπουκέτα φρεσκοκομμένων λουλουδιῶν, μὰ ἀντὶ νἄρχεται κι' ὁ ἴδιος — ὤ, ἂν ἐρχόταν, Θεέ μου, πόσο γλυκὰ θὰ τὸν φιλοῦσα! — περιοριζόταν νὰ τὰ συνοδεύῃ μὲ λίγες λέξεις τυπικές, ποὺ φανέρωναν ὡστόσο κρυμμένη λατρεία κι' ἀφάνταστη μελαγχολία...

Ἔφθασε, τελοσπάντων, ἡ 18η Φεβρουαρίου. Ἡμέρα κρίσιμη γιὰ μένα, ἀνυπόμονα ἐπιθυμητὴ καὶ βαθειὰ λαχταριστή. Σηκώθηκα πρωΐ, πρωΐ, πῆρα τὸ μπάνιο μου καὶ συγυρίσθηκα, κι' ἔπειτα μὲ κρυφοὺς παλμοὺς ἀνυπομονησίας ντύθηκα καὶ στολίσθηκα ὅσο μποροῦσα πιὸ προσεκτικά...

Τέλος, κτύπησε τὸ κουδοῦνι, καὶ λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσω, μόλις ἡ καμαριέρα μοῦ ἀνάγγειλε τὸν «κύριο Λεγκοάν». Τὸν ἄφησα ἐπίτηδες νὰ περιμένῃ στὸ σαλόνι λίγη ὥρα, ἔρριξα

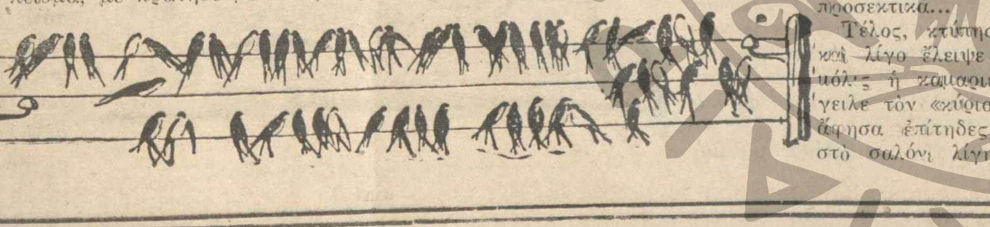

μιὰ στερνὴ φιλάρεσκη ματιὰ στὸν καθρέφτη, κι' ἐνθουσιασμένη ἀπ' τὸν ἑαυτό μου, ὡπλίσθηκα μὲ τὸ πιὸ πλάνο χαμόγελό μου καὶ πῆγα νὰ τὸν δῶ...

Μὰ χλώμιασα καὶ κλονίσθηκα : Γιατὶ δὲν ἦταν ὁ «κύριος Λεγκρὰν» γυιὸς, μὰ ὁ «κύριος Λεγκρὰν» πατέρας, αὐτὸς ποὺ ὑποκλίθηκε ἀξιόπρεπα μπροστά μου καὶ μοὔπε μὲ φωνὴ συγκινημένη :

— Δεσποινὶς, ἐπιφορτίσθηκα ἀπ' τὸ γυιό μου νὰ μάθω σήμερα ἀπ' τὰ χείλη σας — ἐλεύθερα πειὰ ἀπ' τοὺς περιορισμοὺς ποὺ σᾶς δέσμευαν ὥς τώρα — ἂν τὸν θέλετε γιὰ σύζυγο... Εἶσθε ἐνήλικη πειὰ, καὶ κυρία τῶν πράξεών σας !...

Θέλησα νὰ κλάψω τὴ στιγμὴ ἐκείνη καὶ νὰ ξεφωνίσω λόγια τρυφερὰ ἀγάπης καὶ παραπόνων. Θὰ ἤθελα νὰ δείξω τὸν κρυφὸ σπαραγμό μου, γιὰ τὴν ἀδιάφορη αὐτὴ στάσι του, καὶ νὰ φανερώσω μὲ λυγμοὺς τὸν πόνο μου, γιὰ τὴν ἀγέρωχη κι' ἄκαρδη τακτική του τόσους μῆνες...

Μὰ μὲ νίκησε καὶ πάλι ὁ καταραμένος ἐγωϊσμός μου. Τὸ ψυχρὸ πρόσωπό μου ἀπόμεινε ἀσυγκίνητο, κι' ἡ ξερὴ φωνή μου ἀντήχησε περήφανα :

— Εἰδοποιῆστε τὸν κύριο υἱό σας, παρακαλῶ, ὅτι πάντα μου εἶμαι διατεθειμένη νὰ ὑπακούσω, στὴν ὑπέρτατη εὐχὴ τοῦ καλοῦ μου πατέρα !..

Σὲ λίγες μέρες ἔγιναν οἱ γάμοι μας, μὲ ξεχωριστὴ μεγαλοπρέπεια. Ὁ καλός μου Ἔκτορ — πάντα τυπικὸς καὶ λεπτὸς — μοῦ φερνόταν μὲ ἄφθαστη στοργὴ, κι' ὅσες φορὲς προσπαθοῦσα, μάταια, νὰ στρέψω τὴ συζήτησι σὲ τρυφερώτεθέματα, ἐκεῖνος γλυστροῦσε ἐπιτήδεια σὰν χέλι.

Ἀπελπισμένη πειὰ νὰ τὸν ξεμοναχιάσω καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ μοῦ ἐκδηλώση πρῶτος — ἄχ, καταραμένε ἐγωϊσμέ μου !— τὴν ἀγάπη του, ἀποφάσισα νὰ περιμένω ὑπομονετικὰ τὴν κρίσιμη ἐκείνη «πρώτη βραδειὰ τῶν γάμων μας». Ἤμουν βέβαιη, πὼς ἡ τρυφερότης τῆς στιγμῆς θἄλυωνε ἀνάμεσά μας τὸν πάγο τῆς πληγωμένης, ἀπὸ φταίξιμό μου, ἀνδρικῆς φιλοτιμίας του, καὶ θὰ τὸν ἔσπρωχνε — πρῶτον αὐτὸν, ἐννοεῖται ! — σὲ ἐκδηλώσεις λατρείας...

Γι' αὐτὸ, μόλις ἔφυγαν ἐπιτέλους οἱ τόσο ἐνοχλητικοὶ — σὲ τέτοιες στιγμὲς — καλεσμένοι, στηρίχθηκα μὲ χτυποκάρδι βίαιο στὸ μπράτσο τοῦ Ἔκτορ, καὶ τὸν ἄφησα νὰ μὲ ὁδηγήση, μισοζαλισμένη ἀπὸ εὐτυχία, στὸν νυφικὸ κοιτῶνα μας...

Μὰ κέρωσα σὰν νεκρή, μόλις μ' ἄφησε καταμεσῆς στὸ ὀνειρεμμένο αὐτὸ δωμάτιο καὶ μοὖπε μὲ παγερὴ ἀξιοπρέπεια :

— Κυρία μου, χάρις στὴν εὐγενικὴ συγκατάβασί σας νὰ μὲ δεχθῆτε γιὰ σύζυγό σας, ἔσβυσε πειὰ τὸ παρελθόν... Σᾶς εὐχαριστῶ, γιατὶ ἀνακουφίσατε τὴν οἰκογένειά μου ἀπὸ μιὰ φρικτὴ τύψι... Ἀπὸ τώρα ὅμως ἀνοίγεται μπροστά μας ἕνα καινούργιο μέλλον, καὶ μιὰ ζωὴ καινούργια... Ἀναγνωρίζω σὲ τί μεγάλη θυσία ὑποβληθήκατε, παίρνοντάς με γιὰ σύζυγό σας, ἀντίθετα ἴσως ἀπ' τοὺς πόθους καὶ τὰ ὄνειρα τῆς καρδιᾶς σας... Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ, ἀπὸ σήμερα ὥς τὴν τελευταία μου πνοὴ, θὰ προσπαθήσω νὰ ἐλαφρύνω τὸ βάρος τῆς θυσίας σας, καὶ νὰ σᾶς κάνω εὐτυχισμένη... Ἰδοὺ ὁ κοιτών σας... Στὸ πλάϊ του ἡ βιβλιοθήκη... Καὶ πλάϊ στὴ βιβλιοθήκη ὁ δικός μου κοιτών... Βλέπετε ;... Θὰ ζοῦμε χωρισμένοι, καὶ πιστέψτε με, σᾶς παρακαλῶ, πὼς κι' ἡ δική μου ἡ θυσία δὲν εἶνε κατώτερη ἀπ' τὴ δική σας: Στὰ μάτια τοῦ κόσμου ἑνωμένοι, μὰ ἡ ψυχές μας χωρισμένες... Ὠρεβουὰρ γιὰ αὔριο, κυρία...

Ἄσπρισα ἀπὸ ἀγωνία, μὰ καὶ μουρμούρισα μὲ πεῖσμα :

— Ὠρεβουὰρ... καὶ σύμφωνη !

Ἔμεινα μονάχη. Μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ μὲ γλαρὰ τὰ μάτια, βάδισα μὲ βῆμα ὑπνοβάτη, ὥς τὴν πλησιέστερη πολυθρόνα, καὶ σωριάστηκα ἐπάνω της βαρειά, ξεσπῶντας σὲ ἀκράτητους λυγμούς...

Τραβοῦσα τὰ μαλλιά μου καὶ καταριόμουν τὸν ἑαυτό μου, κι' ἔννοιωθα τὴν εὐτυχία νὰ πετάη μακρυά μου, φοβισμένη κι' αὐτὴ σὰν ἀδύναμο πουλάκι ἀπ' τὸν ἀκράτητο ἐγωϊσμό μου κι' ἀπ' τὸ ἐξωφρενικό μου πεῖσμα...

Σηκώθηκα τέλος μὲ δακρυλουσμένο πρόσωπο κι' ἔπεσα στὸ κρεββάτι μου ντυμένη. Δὲν τολμοῦσα νὰ σημάνω στὴν καμαριέρα μου, καὶ πέρασα τὴ νύκτα μόνη, ἄϋπνη καὶ σπαραγμένη...

Στὶς 10 τὸ πρωΐ, ἔλαβα ἕνα σημείωμα ἀπ' τὸν Ἔκτορ. Μὲ ρωτοῦσε ἂν ἤθελα νὰ βγοῦμε μαζὺ περίπατο στὸ δάσος. Σήκωσα ψηλὰ τὸ κεφάλι, ὡπλίσθηκα μὲ ὅσο κουράγιο μοὔμενε, καὶ, πιάνοντας ἀποφασιστικὰ τὴν πέννα, χάραξα σταθερὰ σ' ἕνα χαρτὶ αὐτὲς τὶς λίγες λέξεις : «Ναί... ἀλλὰ μεθαύριο πρωΐ»...

Τοῦ τὄστειλα μὲ τὴν καμαριέρα, μὰ μιὰ ἀσυγκράτητη περιέργεια, ἀνάμικτη μὲ ἀγωνία, μ' ἔσπρωξε νὰ σ θῶ, νὰ βαδίσω προφυλακτικὰ ὥς τὴν βιβλιοθήκη καὶ νὰ κρυφοκ ἀδιάκριτα μέσα στὸν κοιτῶνα του...

Εἶδα τότε πόνο ὁλοφάνερο στὸ εὐγενικὸ πρόσωπό του, τὴν ὥ ποὺ διάβαζε τὸ λακωνικὸ μὰ καὶ ἀγέρωχα πεισματάρικο σημείωμά μ Κάτι μουρμούρισε ἀπελπισμένος, βημάτισε λίγο νευρικὰ, κι' ἔ κατόπιν μὲ σκυφτὸ κεφάλι, στενάζοντας βαθειά...

Γύρισε ἀργὰ τὸ βράδυ καὶ φάγαμε μαζύ. Ψυχρὸς καὶ τυπι αὐτὸς, βουβὴ κι' ἀδιάφορη ἐγὼ, μὰ στὴν ἐπιφάνεια κι' οἱ δυό μ ὅμως...

Μοὔπε μὲ τρεμουλιάρικη φωνὴ, μόλις ἀποφάγαμε :

— Ἔχεις ὄρεξι γιὰ θέατρο, ἀπόψε ;...

Τοῦ ἀποκρίθηκα, ἀνυπόμονη καὶ λαχταρισμένη :

— Ὄχι... Ἔχω ὄρεξι γιὰ συζήτησι σοβαρή... Θέλεις ;...

— Σὲ ἀκούω... Πᾶμε στὴ βιβλιοθήκη νὰ πιοῦμε τὸν καφέ...

Πέρασα τὸ μπράτσο μου στὸ χέρι του. Ἔννοιωσε πὼς συγκλονι μουν ἀπὸ ἀσυγκράτητη τρεμοῦλα, καὶ ψιθύρ στοργικά :

— Τί ἔχεις ;... Ὑποφέρεις .... Τόσο σοβ εἶν' αὐτὸ ποὺ θὰ μοῦ πῆς ;...

Τραύλισα, ἐνῶ τὸ πρόσωπό μου ἀκτινοβολοῦ ἀπὸ εὐτυχία κρυφή :

— Ναί... Θὰ δῆς καὶ θὰ κρίνης μόνος σου...

Μοὔσφιξε ἐλαφρὰ τὸ χέρι καὶ μπήκαμε στὴ βιβλιοθήκη. Μὰ ἀντὶς νὰ σταματήσουμε ἐκεῖ, τ τράβηξα ὥς τὸν κοιτῶνα του, ἄνοιξα γρήγορα τ πόρτα, τοὔδειξα τὸ κρεββάτι μου πλάϊ στὸ δι του, καὶ ξεφώνισα ἔξαλλη :

— Εἶπα καὶ τὸ τοποθέτησαν ἐκεῖ, ἀπ' τὸ μεσημέρι... Θέλεις τώρα νὰ πᾶμε στὸ θέατρο ;...

Βουβὸς ἀπ' τὴ συγκίνησι μ' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του, ἐνῶ κι' ἐγὼ, γυρμένη μ' ἐγκατάλει στὸν ὦμο του, ἄφινα τὰ χείλη μου νὰ χαϊδεύ ται ἀπ' τὰ δικά του...

Ἤμουν νικημένη, γιατρεμμένη ἀπ' τὸ ἐξωφρενικό μου πεῖσμα, μὰ κι' εὐτυχισμένη. Καί... δὲν πήγαμε στὸ θέατρο !...

ΛΑΪΚΕΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

ΤΑ ΒΡΕΦΗ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

Σὲ πολλοὺς λαοὺς, κι' ὄχι μονάχα στοὺς πρωτογόνους, ἀλλὰ καὶ σὲ κείνους ποὺ λέγονται πολιτισμένοι, ἐπικρατοῦν ἀνόητες προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίες σχετικῶς μὲ τὴν γέννησι καὶ τὴν ἀνατροφὴ τοῦ παιδιοῦ.

Σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη, πρὸ παντὸς ὅμως στὴν Ἰταλία, Γαλλία καὶ Ἑλλάδα, πιστεύουν ὅτι ἕνα πλῆθος φαντασμάτων περιτριγυρίζουν τὸ παιδὶ ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του, μὲ τὴν πρόθεσι νὰ τοῦ κάμουν κακό. Γι' αὐτὸ κρεμοῦν στὸν λαιμὸ τοῦ παιδιοῦ ἕνα πλῆθος φυλαχτὰ, τὰ ὁποῖα ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ διώχνουν τὰ κακὰ πνεύματα.

Οἱ χωρικοὶ τῆς Βρεττανίας κρεμοῦν στὸ λαιμὸ τοῦ νεογέννητου ἕνα κομμάτι μουχλιασμένο καὶ ξερὸ ψωμί, τοῦ φοροῦν ἀκόμα κουρελιασμένα καὶ λερὰ ροῦχα, γιὰ νὰ ἰδοῦν τὰ πνεύματα ὅτι τὸ παιδὶ εἶνε πολὺ φτωχὸ, νὰ τὸ λυπηθοῦν καὶ νὰ μὴ θελήσουν νὰ τοῦ κάμουν κακό. Τοῦ φτειάνουν ἀκόμα φυλαχτὰ ἀπὸ κεφάλι ὀχιᾶς ἢ πόδια τυφλοπόντικα.

Στὰ περίχωρα τῆς Νεαπόλεως βυθίζουν τὸ μωρὸ μέσα στὸ κρύο νερὸ μιᾶς πηγῆς, γιὰ νὰ ἰδοῦν ἂν θὰ εὐδοκιμήση στὴ ζωή του κι' ἂν θὰ γίνη γερό. Ἂν δηλαδὴ τὸ δυστυχισμένο μωρὸ ἁπλώση τὰ ποδαράκια του, σημαίνει ὅτι θὰ ζήση καὶ θὰ προκόψη, ἂν τὰ μαζέψη, ὅτι γρήγορα θὰ πεθάνη.

Ἄλλοτε καὶ στὴν Ἰαπωνία γινόταν κάτι ἀνάλογο : Ἐγέμιζε ἡ μητέρα τὸ στόμα της κρύο νερὸ καὶ τὸ ἔρριχνε κατόπιν μὲ δύναμι στὸ πρόσωπο τοῦ μωροῦ της. Ὅσο περισσότερα κλάμματα ἔβγαζε τότε τὸ μωρό, τόσο μεγαλείτερες ἐγγυήσεις ἔδινε γιὰ τὴ μελλοντικὴ σταδιοδρομία του καὶ τὴ μακροζωΐα του. Ἀντιθέτως, ἂν τὸ παιδὶ δὲν ἐφώναζε καθόλου, αὐτὸ ἐσήμαινε ὅτι ἦταν καταδικασμένο σὲ σύντομο θάνατο !...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

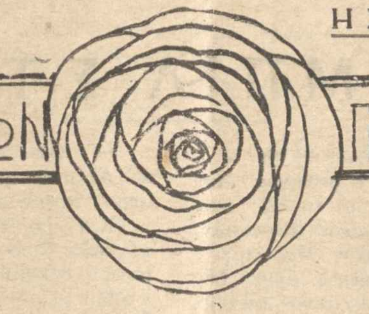

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ρ. Β.

Ἡ σῶπερ - σμὰρτ τῶν πλέον σμὰρτ δεξιώσεων. Ὁ τύπος τῆς γυναικὸς ποὺ μαγεύει. Τὴν χαρακτηρίζει ἀφάνταστος γοητεία. Ἐὰν ὡραιότης θὰ πῆ τυπικότης χαρακτηριστικῶν, στασιμότης φυσιογνωμίας, τότε εἶνε εὐτύχημα ὅτι δὲν εἶνε ὡραία. Γιὰ τὸ συγχρονισμένο ὅμως γοῦστο ποὺ ἡ ἀρέσκειά του προσελκύεται ἀπὸ ἔκφρασι, ζωή, κίνησι, φυσιογνωμία, μάτια ἐναλάσσοντα βιολὲ, μπλὲ-γκρί, μαῦρα, ταραχώδη, ἤρεμα, ρεμβώδη, νοσταλγικά, τότε ὡρισμένως εἶνε τὸ θαῦμα τῆς σαγηνευτικῆς ὡμορφιᾶς. Σιλουέττα, ἕνα κομψοτέχνημα Λουΐ-Κὲνζ καὶ συγχρόνως χάρμα ἐκφράσεως καὶ χάριτος. Ἡ τουαλέττες της ἀπάνθισμα παριζιανισμοῦ, ἁρμονίας συνδυασμῶν, πρὸ πάντων ὅμως δαιμονίας περσονναλιτέ. Εἶνε ἡ γυναῖκα ποὺ θὰ ἐβραβεύετο γιὰ τὴν κομψότητά της σὲ διεθνῆ διαγωνισμὸν καὶ μεταξὺ τῶν πλέον θαυμαζομένων. Ἡ μόρφωσίς της σπανία. Ἡ ὁμιλία της πνευματώδης. Τὸ ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν τῆς εὐφυΐας της, ὅτι δὲν εἶνε μπλαζὲ, παρ' ὅλας τὰς ἐνδείξεις τοῦ θαυμασμοῦ ποὺ ὑποκινεῖ. Ἀκόμη ἐντονωτέρα ἀπόδειξις, ὅτι δὲν εἶνε «σνόμπ».

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Εὐχάριστη δεξίωσις τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Λ. **Φορέστη.**

—Ἡ οἰκοδέσποινα ἐδέχετο συμπαθέστατα, φέρουσα κίτρινη ἐμπριμὲ τουαλέττα.

— Πολὺ «σὶκ» ἐμφανίσεις, αἱ δίδες Λένα καὶ Νάντα Φορέστη, ἡ μία μὲ μπλὲ-πὰλ τουαλέττα καὶ ἡ ἄλλη βὲρ-ρεζεντὰ «κλοκὲ» σὲ τεχνικὴ γραμμὴ ποὺ ἀνεδείκνυε τὴν χάρι τῆς σιλουέττας της.

—Διάκοσμος ἁπλὸς καὶ συντονισμένος μὲ τὴν ἐξοχικὴ ἔπαυλι.

—Τὸ χῶλλ, ἀνθισμένο ὅλο, χρησιμεύει γιὰ χορευτικὸ «τερραὶν» στὴν ἀνθηρὰ νεολαία: Δεσποινὶς Λούσι Ντερμπλαὶ ὑπέρ ποτε κομψὴ μὲ τουαλέττα μπλὲ-ἀζύρ, κ. Κυριακοῦ ὡραιοτάτη μὲ ἄσπρα, κ. Ἀλεκ. Ρόστοβιτς γκρὶ-ἀρζὰν θαυμασία τουαλέττα καὶ μικρὴ τὸκ γαρνιρισμένη μὲ φανταιζί, κ. Ἀργυροπούλου «σὶκ» φόρεμα κίτρινο, Δίδες Ζερλέντη— παρεπιδημοῦσαι ἐκ Τεργέστης—θαυμασθεῖσαι ὡμορφιὲς σὲ τύπους διαφορετικούς, ἡ μία ξανθὴ καὶ ἡ ἄλλη κρεολή, φέρουσαι κομψὲς ἰδιόρρυθμες τουαλέττες, ἡ μία μπλὲ-πανσὲ καὶ ἡ ἄλλη ρὸζ - τέ, ἡ δὶς Νταίση Ἀλ. Σκαναβῆ μὲ τουαλέττα ἐμπριμὲ πράσινη καὶ ἄσπρη, ἡ Δὶς Δ. Φορέστη ρὸζ-μὼβ τουαλέττα καὶ μικρὴ τὸκ συντονισμένη, αἱ Δίδες Ἐμπειρίκου, ἡ μία μὲ ἄσπρα, ἡ ἄλλη ρόζ, Δὶς Ν. Νικολαΐδη, θαυμασθεῖσα διὰ τὴν κομψότητά της καὶ τὴν ἐνημερότητα τῆς τουαλέττας της σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόδειξι τῆς τελευταίας μόδας, φέρουσα «φουρρὼ» ἀπὸ γκωφρὲ πράσινο-ρεζεντά.

— Ἐπίσης παρίσταντο κ. καὶ κ. Ζερλέντη, κ. καὶ κ. Ντερμπλαί, κ. καὶ κ. Μελᾶ, κ. καὶ κ. Ν. Νικολαΐδη, κ. καὶ κ. Ταμπακοπούλου, κτλ. κτλ.

—Χθὲς χορευτικὸ ἀπόγευμα μὲ πάρα πολὺ ἀντραὶν παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Χαραλάμπους.

—Μιὰ ὡραία ταράτσα εἶχε μεταβληθῆ σὲ χορευτικὸ τερραίν.

—Νεαραὶ δεσποινίδες μὲ φορέματα λευκά, ρόζ, βὲρ - νίλ, κίτρινα, ἐφάνταζαν σὰν πολύχρωμες πεταλοῦδες.

—Κυλικεῖον πλουσιώτατον.

—Ἡ οἰκοδέσποινα, φέρουσα κομψὴν τουαλέτταν μπλέ, ἐδέχετο συμπαθέστατα βοηθουμένη ὑπὸ τῆς χαριτωμένης θυγατρός της, ἡ ὁποία ἔφερε ὡραία τουαλέττα γκρὶ-βέρ.

— Ἀπὸ τὰς πλέον θαυμασθείσας ἐμφανίσεις: Αἱ Δίδες Ρουσσὲν ὡραιότατες, ἡ μία μὲ μπλὲ, ἡ ἄλλη μὲ ἄσπρα, ἡ Δὶς Κοριζῆ μὲ ἄσπρα, ἡ Δὶς Μερκούρη μὲ μπλέ, ἡ δὶς Χόνδρου μὲ ρόζ, ἡ Δὶς Νικολούδη μὲ γκρί, ἡ Δὶς Τσιτσοπούλου ὡραιοτάτη μὲ ἄσπρα, ἡ Δὶς Μαυροθέρη κομψὴ σιλουέττα μὲ ἄσπρα, ἡ δὶς Ζωρζὲτ Ἀναγνωστοπούλου μὲ ρόζ.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ διάφορα βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ ὁλόκληρες βιβλιοθῆκες. Γράψατε: «Μπουκέτο», Λέκα 7, Ἀθήνας.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Ἰωάνναν Κ. — Γιὰ τὸ δέρμα σας εἶνε κατάλληλη ἡ κρέμα μὲ τὸ ἐλαιόλαδο, τῆς ὁποίας τὴν συνταγὴ θὰ βρῆτε σὲ προηγούμενα φύλλα τοῦ «Μπουκέτου».

Γιὰ τὶς ρυτῖδες τοῦ μετώπου σᾶς συνιστῶ ἐπαλείψεις μὲ λίγο κροκὸ αὐγοῦ ἀνακατεμένο μὲ μιὰ κουταλιὰ καλὸ ἐλαιόλαδο καὶ μιὰ κουταλιὰ eau de laurier-cerise, τὸ ὁποῖο θὰ βρῆτε στὸ φαρμακεῖο.

Miellis, Κωνσταντινούπολιν. — Νὰ μεταχειρίζεστε τὴν ἑξῆς μπριγιαντίνη :

Huile de ricin	6 gr.
Glycerine	6 »
Teinture de benjoin	10 »
Alcool à 60o	200 »
Essence de Portugal	**3 »**

Ne m' oubliez pas. — Ἰδοὺ ἡ συνταγὴ γιὰ τοὺς ἀνοιχτοὺς πόρους :

Alun pulverisé	10 gr.
Ammoniaque	1 »
Acide salicylique	0,10 »
Eau de roses	100 gr.
Glycerine	50 »
Eau de laurier - cerise	10 »
Zilas (Terpineol)	20 »

Ζ. Ζ., Ἐνταῦθα. — Μάλιστα, εἶνε καὶ πάλι τῆς μόδας τὰ βελούδινα γοβάκια γιὰ τὸ βράδυ.

Τὰ μοντέρνα βέλα δὲν εἶνε μικρὰ καὶ κοντά, ἀλλὰ σκεπάζουν ὅλο τὸ πρόσωπο μέχρι τοῦ λαιμοῦ, σὰν ἕνα διαφανὲς βολὰν ἂν-φόρμ.

Τὸ ἄνθος τῆς μόδας εἶνε ἡ καμέλια, τόσο σὲ καπέλλα ὅσο καὶ σὲ φορέματα.

Βικτώρια. — Ἀγνοῶ τὰ συστατικὰ τοῦ σαπουνιοῦ, γιὰ τὸ ὁποῖο μὲ ρωτᾶτε. Γιὰ τὸ δέρμα σας εἶνε κατάλληλο σαπούνι μὲ γλυκερίνη.

Γιὰ τὴν ἐφίδρωσι τῶν χεριῶν σᾶς συνιστῶ τὸ ἑξῆς μῖγμα :

Eau de Cologne	90 gr.
Teinture de belladone	15 »

Γιὰ τὴν ὠμορφιὰ δὲ τῶν χεριῶν εἶνε μοναδικὴ ἡ ἑξῆς πάστα :

Farine d' amandes	125 gr.
Huile d' amandes douces	50 »
Lanoline	50 »
Miel	125 »
Zaune d' oeufs trois	
Essence	

Ζοζεφίναν, Πειραιᾶ. — Ἡ δαντέλλες σας θὰ πάρουν μιὰ ὡραία κίτρινη ἀπόχρωσι, ἄν, ἀφοῦ πλύνετε πρῶτα καὶ τὶς στεγνώσετε, τὶς ἀφήσετε νὰ μείνουν ἐπὶ 24 ὧρες σὲ βαρὺ τσάϊ.

Ἐλπίδα, Βόλον. — Ἀφῆστε νὰ περάση λίγος καιρὸς ἀκόμα, γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε ἂν πραγματικὰ ὁ νέος σᾶς ἀγαπᾶ. Ἐσεῖς ἐν τῷ μεταξὺ ἂς εἶστε ἀπέναντί του, ὄχι βέβαια ψυχρά, ἀλλ' ἐπιφυλακτικὴ καὶ σοβαρά. Μὴ δεχθῆτε κανένα δῶρο του, ἂν πρῶτα δὲν σᾶς ζητήση σὲ γάμο ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας.

Μυγκέ. — Πρέπει νὰ φορέσετε μαῦρα ἐπὶ ἓν ἔτος. Βαρὺ πένθος θὰ φορέσετε μόνον ἐπὶ ἓξ μῆνες.

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΕΡΓΟΧΕΙΡΑ

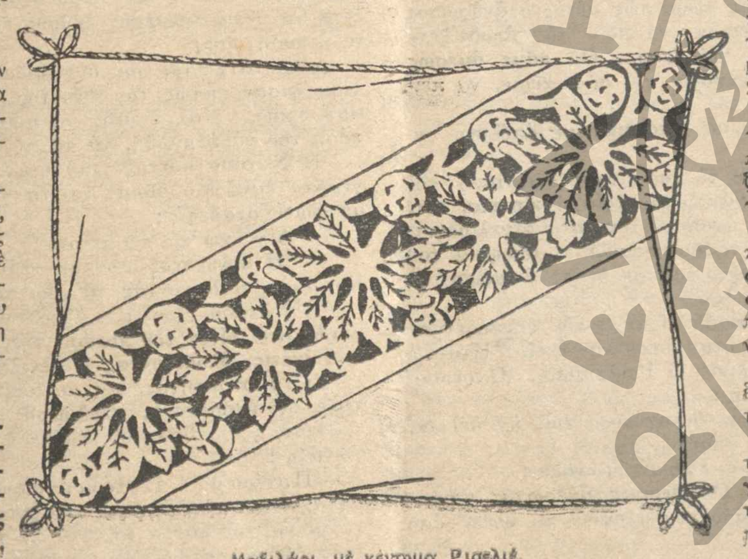

Μαξιλάρι, μὲ κέντημα Ρισελιέ.

Τερψιχόρην, Κάϊρον.—Πρὶν τυλίξετε τὰ μαλλιά σας μὲ τὰ μπιγκουντί, νὰ τὰ βρέξετε ἢ μὲ πολὺ δυνατὸ καὶ πολὺ γλυκὸ τσάϊ, ἢ μὲ ἕνα μῖγμα 50 γραμμαρίων γλυκερίνης καὶ 200 γραμμαρίων κολώνιας.

Κοσμικήν. — Καλὰ θὰ κάνετε ν' ἀποφεύγετε τὰ πολλὰ καὶ πρὸ πάντων ἀνάμικτα ποτά. Ἀλλ' ἀφοῦ μοῦ ζητᾶτε τὴν συνταγὴ ἑνὸς κοκτέϊλ, σᾶς γράφω τὴν ἑξῆς:

Βάλετε σ' ἕνα μεγάλο ποτῆρι δυὸ κουταλιὲς κοπανισμένο πάγο, τρεῖς σταγόνες essence περγαμόντου, λίγο σιρόπι γόμας, φλοιὸ λεμονιοῦ, ἕνα ποτηράκι οὐΐσκι καὶ ἕνα ποτηράκι κονιάκ.

Τ' ἀνακατεύετε καλὰ ὅλα μαζύ, μ' ἕνα κουτάλι, καὶ τὰ σερβίρετε, ἀφοῦ τὰ φιλτράρετε.

Φοιτήτριαν.—Εἶνε προτιμότερο νὰ σκεπάσετε τοὺς τοίχους τοῦ γραφείου σας μ' ἕνα μονόχρωμο χαρτί, τὸ ὁποῖο θὰ ἔχη ἐπάνω μπορντοῦρα ἀπὸ λουλούδια.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΕΙΝΕ ἀλήθεια; ρώτησε ὁ στρατηγὸς τὸν ἀρχηγὸ τῆς ἀστυνομίας, μὲ τὸ πιὸ σκυθρωπό του ὕφος. Εἶν' ἀλήθεια, Κουπριάν, ὅτι δὲν βρήκατε χαρτιὰ στὸν Μιχάλη;

— Εἶν' ἀλήθεια, στρατηγέ μου, δὲν βρήκαμε τίποτε... Τὰ εἶχαν πάρει ὅλα ἄλλοι πρὶν ἀπὸ μᾶς!

Ἡ Νατάσα ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἔβγαλε ἕνα οὔρλιασμα, ἕνα οὔρλιασμα εὐδαιμονίας!

— Δὲν βρῆκε τίποτε! φώναξε. Καὶ κατηγορεῖ τὸν Μιχάλη ὅτι εἶχε σχέσεις μὲ τοὺς ἐπαναστάτες! Γιατί; Γιατί;... Ἐπειδὴ τὸν δεχόμουν ἐγώ;... Μὰ ἐγὼ εἶμ' ἐπαναστάτις;... Πέστε μου; Μήπως ὡρκίσθηκα νὰ σκοτώσω τὸν πατέρα μου;... Ἐγώ; Ἐγώ! Ἄ! δὲν ξέρει πειὰ τί λέει!... Βλέπεις, πατέρα, ποὺ σωπαίνει!... Εἶπε ψέμματα!.. Εἶπε ψέμματα!...

— Γιατί, Κουπριάν, μᾶς ἀπατήσατε; ρώτησε ὁ στρατηγός.

— Ὢ! ἀπάντησε ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας, ὑποψιαζόμαστε τὸν Μιχάλη ἀπὸ καιρό... καὶ στ' ἀλήθεια, ἔπειτ' ἀπ' ὅσα συνέβησαν δὲν μποροῦμε νὰ ἔχουμε καμμιὰ ἀμφιβολία...

—Ναί, μὰ εἴπατε πὼς βρήκατε στὸ σπίτι του χαρτιά, τὰ ὁποῖα δὲν βρήκατε. Αὐτὰ εἶνε βδελυρὰ κόλπα. Κουπριάν, κόλπα ποὺ καὶ σεῖς ὁ ἴδιος τὰ καταδικάσατε ἑκατὸ φορὲς μπροστά μου.

— Στρατηγέ! Εἴμαστε βέβαιοι, ἀκοῦτε; Εἴμαστε ἀπολύτως βέβαιοι ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀποπειράθηκε νὰ σᾶς δηλητηριάσῃ κι' ὁ ἄνθρωπος ποὺ σκοτώσαμε σήμερα, εἶν' ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο.

— Καὶ γιατὶ εἶσθε βέβαιος γι' αὐτό;... Πρέπει νὰ μᾶς τὸ πῆτε! φώναξε ὁ στρατηγός, ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ ἀνυπομονησία κι' ἀπελπισία.

— Ναί! Ἄς τὸ πῇ! φώναξε κι' ἡ Νατάσα.

— Ρωτῆστε το ἀπ' τὸν κύριο! εἶπε ὁ Κουπριάν, δείχνοντας τὸν Ρουλταμπίλ.

Ὅλοι τότε γύρισαν πρὸς τὸν νεαρὸ ρεπόρτερ.

Ἐκεῖνος, προσποιούμενος ἀπόλυτη ψυχραιμία, τὴν ὁποία ἴσως δὲν εἶχε, ἀπάντησε:

— Μπορῶ νὰ βεβαιώσω μπροστά σας, ὅπως ἔκανα ἤδη μπροστὰ στὸν κύριο ἀρχηγὸ τῆς ἀστυνομίας, ὅτι ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο, ἄφησε τὰ ἴχνη τῶν διαφόρων ἀναβάσεών του, στὸν τοῖχο καὶ σ' αὐτὸ τὸν ἐξώστη. Εἶδα καὶ τὰ χθεσινά του ἴχνη κι' αὐτὰ μὲ βεβαίωσαν γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ πὼς εἶνε τὸ ἴδιο πρόσωπο...

Ὁ στρατηγὸς ἅρπαξε μὲ δύναμι τὸν Ρουλταμπὶλ ἀπὸ τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ καὶ τοῦ εἶπε:

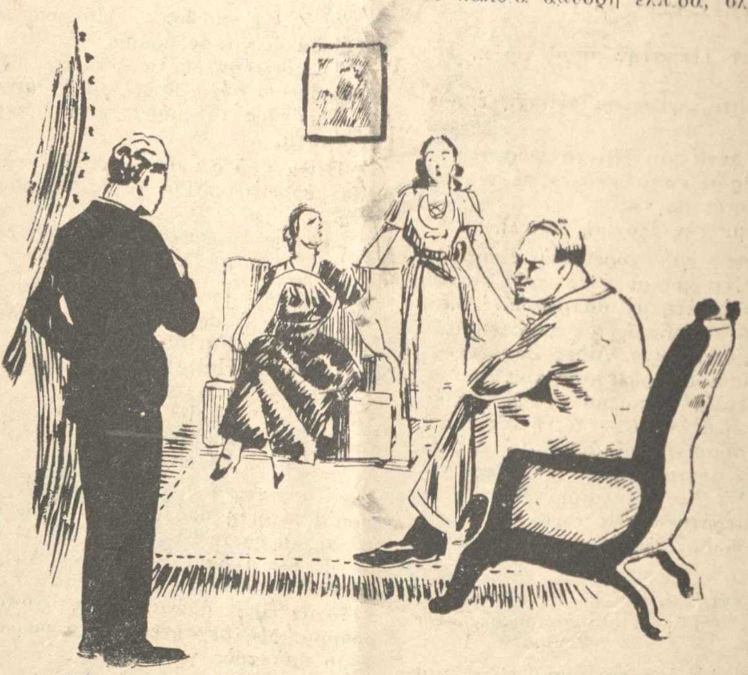

—Πῶς μὲ κυττάζει!... Εἶνε ὁ δαίμονας, ὁ ἴδιος ὁ δαίμονας!...

— Ἀκοῦστε με, κύριε!... Ἕνας ἄνθρωπος ἦλθε ἐδῶ ἀπόψε... Αὐτὸ δὲν ἀφορᾶ παρὰ μόνο ἐμένα... Κι' ἀποτελεῖ μιὰ ὑπόθεσι μεταξὺ ἐμένα καὶ τῆς κόρης μου. Ἐσεῖς μᾶς λέτε τώρα πὼς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὁ χθεσινὸς δολοφόνος... Θέλω λοιπὸν νὰ μοῦ τὸ ἀποδείξετε αὐτό!.. Τὸ θέλω ἀμέσως!.. Μιλήσατε γιὰ ἴχνη... Θὰ πᾶμε ἀμέσως νὰ τὰ δοῦμε μαζὺ τὰ ἴχνη αὐτά... Κι' εὔχομαι γιὰ σᾶς, κύριε, νὰ πεισθῶ ἀπ' αὐτὰ ὅτι ἔχετε δίκηο...

Ὁ Ρουλταμπὶλ τράβηξε τὸ χέρι του καὶ ἀπάντησε μὲ ἀπόλυτη γαλήνη:

— Ὁ ἄγνωστος γιὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ λοῦκι στὸν ἐξωστάκο τοῦ παραθύρου, χρησιμοποιοῦσε ἕνα εἰδικὸ γάντζο μὲ τρία ἀγκίστρια, τῶν ὁποίων τὸ ἀποτύπωμα ἄφινε, σὲ κάθε ἀνάβασί του, στὸ κιγκλίδωμα. Ἀφοῦ ἦλθε κι' ἀπόψε, θὰ πᾶμε τώρα νὰ δοῦμε μαζὺ τ' ἀποψινά του ἴχνη, καθὼς καὶ τὰ χθεσινά. Εἶνε κι' αὐτὸ μιὰ ἀπόδειξις ἀνάμεσα σὲ πολλὲς ἄλλες.

Καὶ τοὺς ὡδήγησε ὅλους στὸ παράθυρο. Ἡ τύχη τὸν ἐξυπηρέτησε περίφημα. Ἕνα σιδερένιο ἀντικείμενο ἦταν πεσμένο ἐκεῖ. Ἦταν ὁ ἴδιος ὁ γάντζος, γιὰ τὸν ὁποῖο εἶχε μιλήσει ὁ Ρουλταμπίλ. Ὁ ρεπόρτερ μας τὸν πῆρε θριαμβευτικὰ καὶ εἶπε:

— Νὰ ὁ γάντζος ποὺ εἶχε ὁ χθεσινὸς δολοφόνος καί, ἂν θέλετε, θὰ σᾶς δείξω τώρα τὰ ἴχνη ποὺ ἄφησε ἀπόψε...

Μὰ ἡ Νατάσα, τῆς ὁποίας τὸ βλέμμα ἔλαμπε, φώναξε:

— Αὐτὸ δὲν ἀποδεικνύει τίποτε!... Ὁ χθεσινὸς ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ἔκλεψε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν γάντζο ἀπὸ τὸν ἀποψινὸ κι' ἦλθε ἀπὸ ἄλλο ἴσως δρόμο...

— Ὄχι, δεσποινίς, τῆς ἀπάντησε ὁ Ρουλταμπίλ, γιατὶ ἴσ κι' ἄλλα ἴχνη ποὺ ἀφοροῦν τὸ ἴδιο πρόσωπο. Καὶ χθές, ὅπως κ μερα, περιμένατε τὸν Μιχάλη Κορσακὼφ... Καὶ ξέρετε γιατί...

Καὶ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ μ' ἕνα τέτοιο τόνο, ὥστε ἡ Νατάσα κύτταξε μὲ μι' ἀγωνία ἀκατανίκητη... Ὤ! ἡ διασταύρωσις τῶν αὐτῶν βλεμμάτων ἦταν τρομερή... Ὁ Ρουλταμπὶλ ἤθελε νὰ κα λάβῃ κι' ἡ Νατάσα ἀγωνιοῦσε ἀπὸ τρόμο μήπως τὴν καταλ Τέλος ἡ νέα κόρη ψιθύρισε:

— Πῶς μὲ κυττάζει!... Κυττάχτε!... Εἶνε ὁ δαίμονας!.. Ὁ ὁ δαίμονας! Μὰ προσέξτε, δυστυχισμένε!... Δὲν ξέρετε τί κάνα

Ἔπειτα γύρισε ἀπότομα πρὸς τὸν Κουπριὰν καὶ τοῦ φώναξε:

— Ποῦ εἶνε τὸ πτῶμα τοῦ Μιχάλη Κορσακώφ; Θέλω νὰ τὸ Πρέπει νὰ τὸ δῶ..

Ὁ Φέοντορ Φεοντόροβιτς εἶχε σωριασθῆ, σὰν κεραυνόπληκτος μιὰ πολυθρόνα. Ἡ Ματρένα Πέτροβνα δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν πλ σῃ. Ὁ γίγας φαινόταν χτυπημένος θανάσιμα, χτυπημένος γιὰ π Αὐτὸ ποὺ δὲν εἶχαν μπορέσει νὰ κάνουν οὔτε ἡ βόμβες, οὔτε ἡ ρες, οὔτε τὸ δηλητήριο, τὸ εἶχε κάνει μονάχα ἡ ἰδέα τῆς συν τῆς κόρης του στὸ φριχτὸ ἔργο ποὺ εἶχε διαδραματισθῆ γύρω του ἀδυναμία του νὰ καταλάβῃ τὴν στάσι τῆς Νατάσας, ἡ μυστηρ της συμπεριφορά, τὸ χάος τῶν ἐξηγήσεών της, ἡ τρέλλες της, ἡ διαμαρτυρίες γιὰ τὴν ἀθωότητά της, ἡ κατηγορίες της, πειλές της, ἡ ἱκεσίες της κι' ἡ ὁμολογία της ὅτι εἶχε ἀνακατευθῆ τραγικὴ νυκτερινὴ περιπέτεια, στὴν ὁποία ὁ Μιχάλης Κορσακὼφ βρῆ τὸν θάνατο, τὸν εἶχαν συντρίψει... Γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχε γαντ σε κάποια ἀμυδρὴ ἐλπίδα, βλέποντας ὅτι ὁ Κουπριὰν ἦταν λιγ σίγουρος ἀπ' ὅ,τι φαινόταν στὴν ἀ γιὰ τὴν ἐνοχὴ τοῦ ὑπασπιστοῦ τ Μὰ αὐτὸ δὲν ἦταν παρὰ μιὰ λεπτ ρεια χωρὶς σημασία μπρὸς στὰ μ του... Αὐτὸ ποὺ τὸν ἐνδιέφερε α ἦταν μόνο ἡ σημασία τῆς πράξεως τῆς Νατάσας. Καὶ ἡ δυστυχισμένη ἔλεγε οὔτε ἕνα λόγο γιὰ νὰ τὸν θησυχάσῃ... Ἦταν ἐκεῖ καὶ ἀμυν μεταξὺ τοῦ Ρουλταμπίλ, τοῦ Κου καὶ τῆς Ματρένας Πέτροβνας, ρασπίζοντας μονάχα τὸν Μιχάλη, αὐτός, ὁ πατέρας της, ἀγωνιοῦσε...

Ὁ Κουπριὰν προχώρησε τότε τὸν δυστυχισμένο πατέρα καὶ τοῦ εἶ

— Ἀκοῦστε με καλά, Φέοντορ οντόροβιτς!... Αὐτὸς ποὺ σᾶς εἶνε ὁ μέγας ἀρχηγὸς τῆς ἀστυν μὲ τὴν θέλησι τοῦ Τσάρου, καὶ σας μὲ τὴν θέλησι τοῦ Θεοῦ.. δὲν ρωτήσετε μπροστὰ σ' ἐμᾶς εἴμαστε ἐνήμεροι τῶν πάντων καὶ θὰ κρατήσουμε στὴν ἀνάγκη τὸ στικό, ἂν δὲν ρωτήσετε τὴν κόρη τί εἴδους σχέσεις εἶχε μὲ τὸν Μι Κορσακὼφ καὶ ἂν αὐτὴ δὲν μᾶς ἀπ τήσῃ μὲ κάθε εἰλικρίνεια, δὲν ἔχω νὰ κάνω τίποτε ἐδῶ... Ἐδίωξαν λας τοὺς ἀνθρώπους μου ἀπ' αὐτὸ σπίτι ὡς ἀναξίους νὰ σᾶς φυλᾶνε. Ἐγὼ ὅμως δὲν διαμαρτυρήθη καθόλου γι' αὐτό. Μὰ τώρα ἔρχομαι νὰ σᾶς ἱκετεύσω νὰ μοῦ ἀποδείξετε ὅτι ὁ πιὸ τρομερὸς ἐχθρὸς ποὺ ἔχετε μέσα στὸ σπίτι σας, δὲν εἶνε ἡ κόρη σας!

Αὐτὰ τὰ λόγια, ποὺ συνόψιζαν καθαρὰ τὴν τραγικὴ κατάστασι, ἀνακούφισαν κάπως τὸν Φέοντορ. Ναί, ἔπρεπε νὰ μάθῃ... Ὁ Κουπ εἶχε δίκηο... Ναί, ἔπρεπε νὰ μιλήσῃ ἡ Νατάσα... Κι' ἐξώρκισε τ κόρη του νὰ ἐξηγηθῇ, νὰ τὰ πῇ ὅλα!... Ὅλα!...

Ἡ Νατάσα κύτταξε μιὰ φορὰ ἀκόμα τὸν Κουπριὰν μ' ἕνα βλέμ γεμᾶτο θανάσιμο μῖσος, ἔπειτα γύρισε ἀλλοῦ τὸ κεφάλι της καὶ εἶ μὲ φωνὴ σταθερή:

— Δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτε!

— Ἡ συνένοχος τῶν δολοφόνων σας, ἰδού την! μούγκρισε τότε Κουπριάν, ἁπλώνοντας τὸ χέρι του πρὸς τὴ Νατάσα.

Ἡ Νατάσα ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ πληγωμένου ζώου καὶ σωριάσθη μπρὸς στὰ πόδια τοῦ πατέρα της, τὰ ὁποῖα ἀγκάλιασε μὲ τὰ χέρια τ σὰν ἱκέτις, ὀλολύζοντας μ' ἀπελπισία...

Κι' ὁ στρατηγός, μὴ καταλαβαίνοντας ἀπολύτως τίποτε, τὴν κύτ ταξε, μ' ἐχθρότητα, σκυθρωπός...

Τότε ἡ Νατάσα, διακοπτομένη ἀπὸ τοὺς λυγμούς της, ἄρχισε ν φωνάζῃ:

—Πατέρα μου! Πατέρα ἀγαπημένε!...Κύτταξέ με!...Κύτταξέ με!... σπλαχνίσου με!... Καὶ μὴ μοῦ ζητᾶς ν' ἀνοίξω τὸ στόμα μου, ποὺ πρέπ νὰ μείνῃ γιὰ πάντα κλειστό!... Πίστεψέ με!... Μὴν πιστεύεις αὐτ τοὺς ἀνθρώπους!... Μὴν πιστεύεις τὴ Ματρένα Πέτροβνα! Ἐγὼ εἶ

μαι ἡ κόρη σου... Ἡ πάναγνη κόρη σου!... Ἡ Νατάσα σου Φεοντορόβνα!.. Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἐξηγηθῶ, ὄχι! ὄχι! Στ' ὁρκίζομαι στὴ μητέρα τοῦ Χριστοῦ, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἐξηγηθῶ!... Στὸ ὁρκίζομαι στὶς ἅγιες εἰκόνες!... Δὲν μπορῶ... Στ' ὁρκίζομαι στὴ μητέρα μου ποὺ δὲν τὴν γνώρισα καὶ ποὺ τὴν ἀντικατέστησες ἐσύ, πατέρα μου... Μὴ μοῦ ζητᾶς τίποτε!... Μὴ μοῦ ζητᾶς πειὰ τίποτε... Μὰ σφίξε με στὴν ἀγκαλιά σου, ὅπως ὅταν ἤμουν μικροῦλα!... Φίλησέ με, πατέρα μου λατρεμένε μου... Ἀγάπα με!.. Δὲν εἶχα ποτὲ τόση ἀνάγκη ἀπ' τὴν ἀγάπη σου!.. Ἀγάπα με!.. Εἶμαι δυστυχισμένη!.. Μιὰ δυστυχισμένη ποὺ δὲν μπορεῖ οὔτε νὰ σκοτωθῇ μπρὸς στὰ μάτια σου γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά της καὶ τὴν ἀγάπη της... Πατέρα!.. Πατέρα!... Σὲ τί θὰ σοῦ χρησιμεύσουν τὰ χέρια σου στὶς ἡμέρες ποὺ σοῦ μένουν νὰ ζήσῃς, ἂν δὲν θελήσῃς πειὰ νὰ μὲ σφίξῃς στὴν ἀγκαλιά σου, πατέρα;

Στριφογύριζε τὸ κεφάλι της ἀπάνω στὰ γόνατα τοῦ Φέοντορ. Τὰ μαλλιά της εἶχαν λυθῆ καὶ κρεμόντουσαν πίσω της σὲ μιὰ ἀταξία ὑπέροχη...

– Κύτταξέ με μέσα στὰ μάτια! ἐξακολούθησε. Κύτταξέ με μέσα στὰ μάτια!... Βλέπεις πόσο σ' ἀγαποῦν τὰ μάτια μου, μπατούσκα! μπατούσκα μου πολυαγαπημένε!...

Τώρα ὁ Φέοντορ ἔκλαιγε... Τὰ βαρειά του δάκρυα μπερδευόντουσαν μὲ τὰ δάκρυα τῆς Νατάσας... Τῆς σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ τὴ ρώτησε ἁπλὰ μὲ φωνὴ συντριμμένη:

– Δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς τίποτε τώρα... Μὰ πότε θὰ μοῦ τὸ πῇς;

Ἡ Νατάσα ὕψωσε τὰ μάτια της πρὸς αὐτόν, ἔπειτα τὸ βλέμμα της στηλώθηκε πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ κατόπιν ἄφησε νὰ τῆς ξεφύγῃ αὐτὴ ἡ λέξι;

– Ποτέ!

Ἡ Ματρένα Πέτροβνα, ὁ Κουπριὰν κι' ὁ Ρουλταμπὶλ ἀνατρίχιασαν μὲ τὴν ἰδέα ὅτι κάτι τρομερὸ ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ.

Μὰ ὁ Φέοντορ πῆρε τὸ κεφάλι τῆς κόρης του μέσα στὰ χέρια του κι' ἐκύτταξε ἐπὶ ὥρα πολλὴ αὐτὰ τὰ μάτια ποὺ εἶχαν ὑψωθῆ πρὸς τὸν οὐρανὸ κι' αὐτὰ τὰ χείλη ποὺ εἶχαν προφέρει τό: «ποτέ»!

Ἔπειτα, ἀργά, τὰ σκληρά του χείλη πῆγαν κι' ἀκούμπησαν στὰ χλωμὰ χείλη τῆς νέας. Καὶ τὴν κράτησε ἀγκαλιασμένη.

Τότε ἡ Νατάσα σήκωσε τὸ κεφάλι της θριαμβευτικὰ καὶ φώναξε σὰν τρελλὴ στὴ Ματρένα:

—Αὐτὸς μὲ πιστεύει!... Καὶ θὰ μὲ πιστεύατε καὶ σεῖς, ἂν εἴσαστε ἡ μητέρα μου...

Ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ἔγειρε τὸ κεφάλι της πρὸς τὰ πίσω καὶ σωριάσθηκε κάτω ἀναίσθητη. Ὁ Φέοντορ γονάτισε τότε δίπλα της, χαϊδεύοντάς την καὶ φώναξε στοὺς ἄλλους:

– Πηγαίνετε! Πηγαίνετε!... Κι' ἐσύ, Ματρένα Πέτροβνα, φύγε!...

Ἀμέσως βγῆκαν ὅλοι ἔξω τρομαγμένοι ἀπ' τὴν ἐπιβλητική φωνή του.

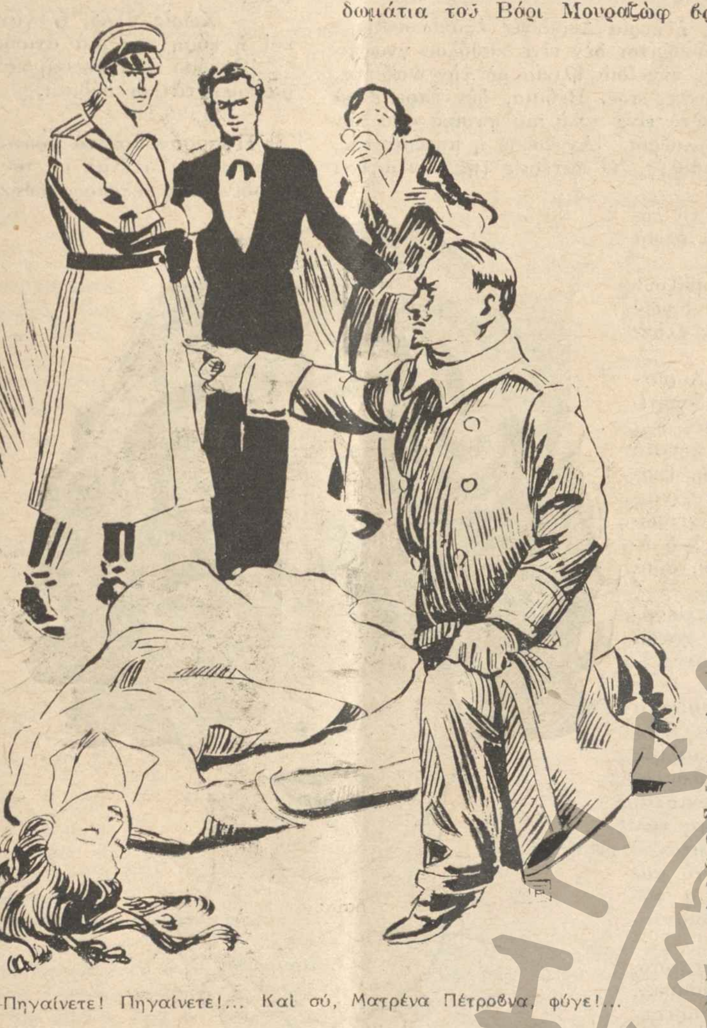

—Πηγαίνετε! Πηγαίνετε!... Καὶ σύ, Ματρένα Πέτροβνα, φύγε!...

* * *

Μέσα στὴ μικρὴ βίλλα τοῦ Κρεστόφσκυ, ὑπῆρχε ἕνα πτῶμα... Ἀστυνομικοὶ τὸ περιστοίχιζαν περιμένοντας τὴν ἄφιξι τοῦ ἀρχηγοῦ τους. Χτυπημένος θανάσιμα, ὁ Μιχάλης Κορσακώφ, εἶχε πάει νὰ ξεψυχήσῃ ἐκεῖ καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν εἶχαν καταδιώξει ὥς τὴν τελευταία του πνοή. Βρισκόντουσαν πίσω του, ὅταν, ρογχάζοντας, μπῆκε γονατιστὸς μέσα στὴν κάμαρή του. Ἡ μικρὴ τσιγγάνα, ἡ Κατερίνα, βρισκόταν ἐκεῖ. Ἔσκυψε τὸ μικρὸ αἰνιγματικὸ κεφάλι της πάνω ἀπ' τὸν ἑτοιμοθάνατο ποὺ ἀγωνιοῦσε. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔψαχναν κιόλας παντοῦ, σπάζοντας τὰ ἔπιπλα, παραβιάζοντας τὰ συρτάρια τῶν γραφείων, ἀδειάζοντας τὰ ντουλάπια, ξεσχίζοντας τὰ στρώματα. Ἐρεύνησαν κι' αὐτὰ ἀκόμα τὰ διπλανὰ διαμερίσματα τοῦ Βόρι Μουραζώφ, ὁ ὁποῖος ἀπουσίαζε ἐκείνη τὴ νύχτα.... Ἔψαξαν... Ἔψαξαν... Καὶ ἂν δὲν βρῆκαν τίποτε, ἀπολύτως τίποτε, στὰ διαμερίσματα τοῦ Μιχάλη, ἀντιθέτως ἀνακάλυψαν ἕνα πλῆθος χαρτιὰ στὰ διαμερίσματα τοῦ Βόρι: Βιβλία γαλλικά, δοκίμια πολιτικῆς οἰκονομίας, μιὰ ἱστορία τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, κι' ἐπαναστατικοὺς στίχους ποὺ ἔφθαναν γιὰ νὰ τὸν στείλουν στὴν κρεμάλα. Ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔβαλαν σὲ σακκιὰ καὶ τὰ σφράγισαν. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Μιχάλης ξεψυχοῦσε ἀνάμεσα στὰ χέρια τῆς Κατερίνας, ἡ ὁποία τοῦ εἶχε ἀνοίξει τὸ ἀμπέχωνό του, χωρὶς ἄλλο γιὰ νὰ διευκολύνῃ τὶς τελευταῖες του πνοές. Ὁ δυστυχισμένος εἶχε δεχθῆ, κολυμπώντας, γιατὶ εἶχε πέσει στὸ Νέβα, μιὰ σφαῖρα πίσω στὸ κεφάλι. Ἦταν θαῦμα πὼς εἶχε κατορθώσει νὰ συρθῇ ὥς ἐκεῖ. Ἔλπιζε ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ πεθάνῃ εἰρηνικὰ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Ἔλπιζε πὼς θὰ ξεγελοῦσε τοὺς διῶκτες του. Δὲν ἤξερε πὼς τὸ καταφύγιό του εἶχε ἀνακαλυφθῆ.

Τώρα οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν τελειώσει τὶς ἔρευνές τους. Ὁ Κουπριάν, φεύγοντας ἀπὸ τὴ βίλλα Τρεμπασώφ, πῆγε καὶ τοὺς βρῆκε ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Ρουλταμπίλ.

Ὁ νεαρὸς ρεπόρτερ δὲν μποροῦσε νὰ κυττάξῃ τὸ θερμὸ ἀκόμη αὐτὸ πτῶμα ποὺ εἶχε τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, τὰ μάτια ἐκεῖνα ποὺ φαινόντουσαν νὰ τὸν κυττάζουν καὶ νὰ τὸν κατηγοροῦν γιὰ τὸν θάνατό του. Γύρισε ἀλλοῦ τὰ βλέμματά του μ' ἀποστροφὴ καὶ ἴσως μὲ φρίκη. Ὁ Κουπριὰν τὸ ἀντελήφθη αὐτὸ καὶ τὸν ρώτησε:

— Νοιώθετε τύψεις;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Ρουλταμπίλ. Πρέπει κανεὶς νὰ νοιώθῃ πάντοτε τύψεις γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ πέθανε ἐξ αἰτίας του... Καὶ ὅμως αὐτὸς ἐδῶ ἦταν ἕνας ληστής, ἕνας ληστὴς τοῦ κοινοῦ ποινικοῦ δικαίου. Μὰ λυπᾶμαι εἰλικρινῶς γιατὶ πέθανε πρὶν τὸ ἀνακαλύψουν αὐτὸ οἱ μηδενισταί.

— Ὥστε ἐπιμένετε πὼς εἶχε σχέσεις μὲ τοὺς μηδενιστάς;

— Ναί.

— Ξέρετε ὅτι δὲν ἀνακάλυψαν τίποτε στὰ δωμάτιά του, ἐνῶ στὰ δωμάτια τοῦ Βόρι Μουραζὼφ βρῆκαν πολλὰ ἐνδιαφέροντα χαρτιά...

— Ἄ! ἔκανε ὁ Ρουλταμπίλ.

— Τί λέτε σεῖς γι' αὐτό; τὸν ρώτησε ὁ Κουπριάν.

— Τίποτε!...

Ὁ Κουπριὰν ρώτησε πάλι σχετικῶς τοὺς ἀνθρώπους του κι' αὐτοὶ τοῦ ἀπάντησαν πάλι ὅτι δὲν εἶχαν ἀνακαλύψει ἀπολύτως τίποτε στὰ διαμερίσματα τοῦ Μιχάλη. Κι' ἔξαφνα ὁ Ρουλταμπὶλ πρόσεξε ὅτι ἡ συζήτησις τοῦ ἀστυνομικοῦ ἀρχηγοῦ καὶ τῶν ὀργάνων του ἄρχισε νὰ γίνεται ζωηρή. Ὁ Κουπριὰν φαινόταν θυμωμένος, ἄγριος, ἔκανε παρατηρήσεις. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ οἱ ἀστυνομικοὶ ἔτρεξαν ἔξω. Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ὁ Κουπριάν. Ὁ Ρουλταμπὶλ τὸν ἀκολούθησε. Τί συνέβαινε... Δὲν μποροῦσε νὰ σταματήσῃ τὸν Κουπριάν, μά, φθάνοντας πίσω του, τὸν ρώτησε σχετικῶς. Τότε ἐκεῖνος μὲ λίγα λόγια, χωρὶς νὰ γυρίσῃ πίσω τὸ κεφάλι, τοῦ ἀπάντησε ὅτι οἱ ἄνθρωποί του εἶχαν ἀφήσει γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν μικρὴ ἀτσιγγάνα Κατερίνα μόνη μὲ τὸν ἑτοιμοθάνατο.

Ἡ Κατερίνα συχνὰ συγύριζε κάθε μέρα τὸ σπίτι τοῦ Μιχάλη καὶ τοῦ Βόρι κι' ἔπρεπε νὰ ξέρῃ τὰ μυστικά τους. Ἔπρεπε νὰ τὴν ξαναβροῦν μὲ κάθε τρόπο, μὲ κάθε θυσία... Αὐτὴ εἶχε ἀνοίξει τὸ ἀμπέχωνο τοῦ Μιχάλη κι' αὐτὸς ἴσως ἦταν ὁ λόγος ποὺ οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν βρῆκαν τίποτε ἐπάνω του ὅταν τὸν ἔψαξαν. Αὐτὴ τοῦ εἶχε πάρει χωρὶς ἄλλο τὸ πορτοφόλι του καὶ τὰ χαρτιά του...

Τὸ κυνῆγι τῆς Κατερίνας γινόταν μέσ' στὴν αὐγή. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔτρεχαν κάτω ἀπ' τὰ δένδρα, γιατὶ ἦσαν σχεδὸν βέβαιοι πὼς εἶχε πάρει τὸ μικρὸ μονοπάτι ποὺ ὁδηγεῖ στὴν γέφυρα, ἡ ὁποία ἑνώνει τὸ Κρεστόφσκυ καὶ τὸ Κάμενυ Ὄστροβ.

Ὁ Κουπριὰν πήγαινε μπροστά. Κι' ὁ Ρουλταμπὶλ δὲν τὸν ἄφινε οὔτε βῆμα...

Μὰ δὲν τὸν προσπερνοῦσε καθόλου. Ἔξαφνα κραυγὲς καὶ προσκλήσεις ἀκούστηκαν μεταξὺ τῶν ἀστυφυλάκων, οἱ ὁποῖοι ἔδειχναν μιὰ σκιά, ποὺ γλυστροῦσε, ἐκεῖ ἀπάνω, σὲ μιὰ γέφυρα. Ἦταν ἡ μικροῦλα τσιγγάνα Κατερίνα, ποὺ ἔτρεχε σὰν τὸν ἄνεμο. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἄρχισαν νὰ τὴν καταδιώκουν σὰν τρελλοί.

—Ὢ! ἕνα ἀμάξι! Ἕνα ἄλογο! οὔρλιαξε ὁ Κουπριάν. Ἡ ἀποδείξεις βρίσκονται στὰ χέρια της. Ἂν μᾶς ξεφύγει, τὶς χάνουμε γιὰ πάντα...

Μὰ ἡ Κατερίνα εἶχε περάσει πειὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τῆς γέφυρας.

Μὰ τί κάνει; Γιατί στέκεται; Μὰ νά! Ἀρχίζει νὰ τρέχῃ πρὸς τὰ δεξιά.... Οἱ ἀστυνομικοὶ διπλασιάζουν τὸ δρόμο τους... Μὰ ἡ Κατερίνα βρίσκεται ἀκόμα μακρυά... Φαίνεται ἀκούραστη... Τώρα ἐξαφανίστηκε κάτω ἀπ' τὰ δέντρα, τρέχοντας πάντα πρὸς τὰ δεξιά...

Ἔξαφνα ὁ Κουπριὰν βγάζει μιὰ κραυγὴ χαρᾶς!

— Ὅπου κι' ἂν πάει, εἶνε πιασμένη! φωνάζει στὸ Ρουλταμπίλ. Δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ ξεφύγῃ!

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CHARLES ΕΤΙ

Η ΦΑΒΙΕΤΑ ΑΓΑΠΟΥΣΕ ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ!...

ΑΛΗΘΕΙΑ... Αὐτὴ ἡ μικρὴ Φαβιέτα, ἀγαπάει πάρα πολὺ τὰ λουλούδια... Μὰ τ' ἀγαπάει μέχρι τρέλλας... Καταντάει γελοία πειὰ τόση ἀγάπη στὰ ἄνθη. Ὁ πατέρας της, ὁ κύριος Λεμονιέ, δὲν εἶνε καθόλου αὐστηρός. ῎Επρεπε νὰ μὴ τῆς ἐπιτρέπη νὰ ἔχη τόση μανία μὲ τὰ λουλούδια... Ὡραία ἀνατροφὴ τῆς δίνει, μὰ τὴν ἀλήθεια...

Αὐτὰ τὰ λόγια εἶπε, μὲ τὴν πικρόγλυκη φωνή της, ἡ κυρία Λορμενέλ, μιὰ μέρα, ποὺ ἀπὸ τὸ παράθυρό της, τὸ ὁποῖο ἔβλεπε στὸν κῆπο τῶν Λεμονιέ, εἶδε ἄξαφνα τὴν κόρη τοῦ γειτονά της, τὴν μικρὴ Φαβιέτα, νὰ φιλάη τρυφερὰ ἕνα μπουκέτο τριαντάφυλλα, τὸ ὁποῖο ἔσφιγγε παθητικὰ ἐπάνω στὸ στῆθος της, σὰν κάτι ζωντανό, σὰν κάτι ποὺ ἔννοιωθε τὴν ἀγάπη της.

Καὶ ἀπὸ τὸ παράθυρό της πάντα, ἡ κυρία Λορμενὲλ ἐξακολούθησε:

—Πέστε μου ὅ,τι θέλετε. Αὐτὸ τὸ κορίτσι δὲν εἶνε καθόλου γνωστικό. Ὁ γυιός μου ὁ Φερδινάνδος ἔχει τὴν ἴδια ἡλικία μὲ τὴν Φαβιέτα, ἀλλ' αὐτὸς παίζει ἀκόμα μὲ τὶς κοῦκλες του. Βέβαια, δὲν ἔπρεπε νὰ παίζη ἀκόμα μὲ τὶς κοῦκλες, ἀλλ' αὐτὸ εἶνε πολὺ πιὸ φυσικὸ ἀπὸ τὴν τρελλὴ ἀγάπη τῆς Φαβιέτας στὰ λουλούδια. ῍Αν ζοῦσε ἡ μητέρα της, δὲν θὰ τῆς ἐπέτρεπε αὐτὲς τὶς ὑπερβολές. Ὁ πατέρας της τὴν ἀφίνει νὰ κάνη ὅ,τι θέλει...

Καὶ ἡ κυρία Λορμενέλ, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἔσφιγγε τὰ χείλη της, τὰ ὁποῖα ἦσαν ὅμοια μὲ λεπῖδες μαχαιριοῦ.

᾿Αλλοίμονο!... ῎Ετσι οἱ γονεῖς συνηθίζουν νὰ παραβλέπουν τὰ ἐλαττώματα τῶν δικῶν τους παιδιῶν καὶ δὲν συγχωροῦν τὰ ἐλαττώματα τῶν ξένων.

Κι' ὅμως, ὁ νεαρὸς Φερδινάνδος Λορμενὲλ ἦταν ἐγωϊστής, λαίμαργος καὶ δεσποτικός. ᾿Ενῶ ἡ μικροῦλα Φαβιέτα ἦταν ἕνα σωστὸ ἀγγελοῦδι, ἕνα πλάσμα γλυκύτατο κι' εὐγενικό. Φρόνιμη καὶ προσεκτική, ἔκανε ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερο θόρυβο, περπατῶντας ἀνάλαφρα σὰν πουλάκι. Τὸν χειμῶνα καθόταν κοντὰ στὸν πατέρα της, ὁ ὁποῖος κάπνιζε σιωπηλὸς τὴν πίπα του, σιμὰ στὸ τζάκι.

Καὶ ἡ Φαβιέτα τότε, διάβαζε τὰ μεγάλα κοκκινοδεμένα βιβλία της, μὲ τὰ χρυσᾶ στολίδια, τὰ ὁποῖα περιεῖχαν θαυμαστὲς ἱστορίες καὶ παράξενες εἰκόνες.

Καὶ μόλις ἐρχόταν ἡ ἄνοιξις, ἡ Φαβιέτα κατέφευγε στὸν κῆπο.

Τί ὡραῖος ποὺ ἦταν ἀλήθεια ὁ παληὸς αὐτὸς ἐπαρχιακὸς κῆπος! ᾿Επὶ ἕξη ὁλόκληρους μῆνες πανηγύριζε, γεμᾶτος χρώματα, ἀρώματα καὶ μουσική. Τὰ κελαδήματα τῶν πουλιῶν καὶ οἱ βόμβοι τῶν ἐντόμων ἦταν ἡ ὀρχήστρα ποὺ ἐμψύχωνε ἐκεῖ μέσα τὸ μαγικὸ ἐαρινὸ πανηγύρι. Τὰ μονοπάτια τοῦ κήπου ἦσαν γεμᾶτα ὁλανθισμένες τριανταφυλλιές.

Γιὰ τὴν μικρὴ Φαβιέτα, τὸ περιβόλι αὐτό, ἦταν τὸ ὡραιότερο περιβόλι τοῦ κόσμου... ῏Α, βέβαια, ἀγαποῦσε τ' ἄνθη ἡ χαριτωμένη μικροῦλα!... Τ' ἀγαποῦσε πάρα πολύ. Μὲ πόση προσοχὴ καὶ ἁβρότητα τὰ μάζευε ἕνα - ἕνα, γιὰ νὰ σχηματίζη μπουκέτα, μὲ ἁρμονικοὺς χρωματισμούς, τὰ ὁποῖα πρόσφερε στὸν πατέρα της! Κι' ἐκεῖνος, ἐνθουσιασμένος πάντα, θαύμαζε τὰ λουλούδια, καὶ πιὸ πολὺ ἀπὸ τὰ ἄνθη θαύμαζε τὴν κοροῦλα του...

Καὶ θυμόταν, πῶς ὅταν ἀκόμα ἡ Φαβιέτα ἦταν πολὺ μικροῦλα, στὴν ἀγκαλιὰ τῆς παραμάνας της, ἅπλωνε μὲ λαχτάρα τὰ χεράκια της πρὸς τὰ ζωηρόχρωμα τριαντάφυλλα, καὶ πῶς ὅταν ἔκλαιε κάποτε, ἡσύχαζε ἀμέσως καὶ χαμογελοῦσε μόλις τῆς ἄγγιζαν τὴν μυτίτσα της μ' ἕνα μυρωμένο ρόδο.

Ναί, ἀπὸ τότε ἡ Φαβιέτα ἀγαποῦσε ὑπερβολικὰ τὰ λουλούδια, καὶ πρὸ πάντων τὰ τριαντάφυλλα...

῞Οταν πέθανε ἡ μητέρα της, ἡ Φαβιέτα ἦταν τριῶν χρονῶν. Κατώρθωνε ὡστόσο νὰ μαζεύη λουλούδια καὶ νὰ τὰ ἑνώνη σὲ πολύχρωμες ἀνθοδέσμες. Κι' ὅταν ἔγινε ἕξη χρονῶν, ἔπλεκε ὡραῖα μυρωμένα στεφάνια ἀπὸ τριαντάφυλλα καὶ στόλιζε μ' αὐτὰ τὴν ῾Αγία Τράπεζα.

Ὁ μικρός της φίλος, ὁ Φερδινάνδος Λορμενέλ, τὴν κύτταζε μὲ κάποια περιφρόνησι.

— ῞Ολο μὲ τὰ λουλούδια θὰ παίζης ἐσύ; τὴν ρωτοῦσε.

Κι' ἐκείνη τοῦ ἀπαντοῦσε ζωηρά:

—Δὲν παίζω μὲ τὰ λουλούδια... Τὰ λατρεύω!...

῎Επειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ὁ Φερδινάνδος καὶ ἡ Φαβιέτα νὰ μεταλάβουν γιὰ πρώτη φορά, σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες τῆς λικῆς ᾿Εκκλησίας.

Ἡ Φαβιέτα δὲν θέλησε νὰ στολιστῆ μὲ ψεύτικα λουλούδια τὴν ἱερὴ μέρα. Φόρεσε λοιπὸν στὸ κεφάλι της μιὰ κορῶνα ἀπὸ ὁλοζώντανα τριαντάφυλλα καὶ περιέβαλλε τὴν τάγια της μὲ ἀπὸ ἄσπρα γαρύφαλα.

Ἡ κυρία Λορμενὲλ ἔφριξε, ὅταν εἶδε τὴν Φαβιέτα στολισ τσι, μὲ λουλούδια φυσικά, καὶ κάτι μουρμούρισε στὸ αὐτὶ τοῦ ρίου.

Κι' ὁ ἐφημέριος ἐπέπληξε αὐστηρὰ τὴν Φαβιέτα, λέγοντάς δὲν ἔπρεπε νὰ ἔρθη στὴν ἐκκλησία, ἀνθοστολισμένη σὰν

Ἡ μικρὴ φίλη τῶν λουλουδιῶν ξέσπασε τότε σὲ λυγμούς. στατικὸ μαθεύτηκε σ' ὅλο τὸ χωριό. Κι' ὅλοι ἔκριναν αὐστηρὰ δυναμία τοῦ Λεμονιὲ γιὰ τὴν κόρη του, καὶ τὴν ἐκκεντρικότη νέας.

— Χωρὶς ἄλλο, ἔλεγαν ὅλοι, ὁ πατέρας εἶνε ἕνας γέρος καὶ ἡ κόρη του μιὰ ἀνισόρροπη.

᾿Ωστόσο ἡ ἀγγελικὴ καὶ καλόκαρδη Φαβιέτα Λεμονιὲ ἀγαπ ρα πολὺ τὰ λουλούδια...

* * *

Πέρασαν ἀρκετὰ χρόνια. Ὁ Φερδινάνδος καὶ ἡ Φαβιέτα ἐρωτευμένοι ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλο. Κι' ἕνα ὡραῖο καλοκαιρινὸ Φερδινάνδος ἐξομολογήθηκε πρώτη φορὰ στὴν Φαβιέτα τὴ του, μέσα στὸν κῆπο τὸν γεμᾶτο φυλλιές...

Ἡ Φαβιέτα, γεμάτη χαρά, αντάφυλλα, ἕνα σωρὸ εὐωδιασμένα τάφυλλα, καὶ στολίστηκε μ' αὐτά, σφερε ὅσα περισσότερα μποροῦσε Φερδινάνδο.

Κι' ἔκοβε, ὅλο κι' ἔκοβε τριαντ καὶ τὰ φιλοῦσε καὶ τὰ ἔσφιγγε στὴ λιά της, μουρμουρίζοντας:

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη, τριαντ λά μου, ἀπόψε, καὶ σᾶς ἀγαπῶ κι' ἐσ ρισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε!...

Ὁ Φερδινάνδος ἔβλεπε τὴν τρελ ρὰ τῆς Φαβιέτας καὶ χαμογελοῦσε.

᾿Αλήθεια... ᾿Αγαποῦσε πάρα πολὺ λούδια ἡ Φαβιέτα...

* * *

᾿Αλλοίμονο ὅμως!... Ἡ κυρία Λορ δὲν ἔδινε τὴν συγκατάθεσί της γιὰ τοῦ γυιοῦ της μὲ τὴν Φαβιέτα. ῎Ηθελε ρη ὁ Φερδινάνδος της μιὰ πλούσια πλούσια κόρη. Ἡ Φαβιέτα δὲν εἶχε μόνο ἕνα σπιτάκι κι' ἕνα περιβόλι, δὲν τὰ εὕρισκε ἀρκετὰ ἡ κυρία Λορ γιὰ τὸ γυιό της. ῎Επειτα, δὲν εὕρ τόσο λογικὴ τὴν Φαβιέτα, μὲ τὴν λική της ἀγάπη στὰ λουλούδια.

Ὁ Φερδινάνδος ὅμως, ὁρκιζόταν στ βιέτα, ὅτι θὰ τὴν ἀγαποῦσε μέχρι καὶ δὲν θὰ ἔπαιρνε ποτὲ ἄλλη γυναῖκ τὸς ἀπὸ αὐτή.

Καὶ ἡ Φαβιέτα μεθοῦσε ἀπὸ τὰ τοῦ ἀγαπημένου της, ὅπως μεθοῦσε τὶς εὐωδίες τῶν ρόδων, μέσα στὸ της περιβόλι.

* * *

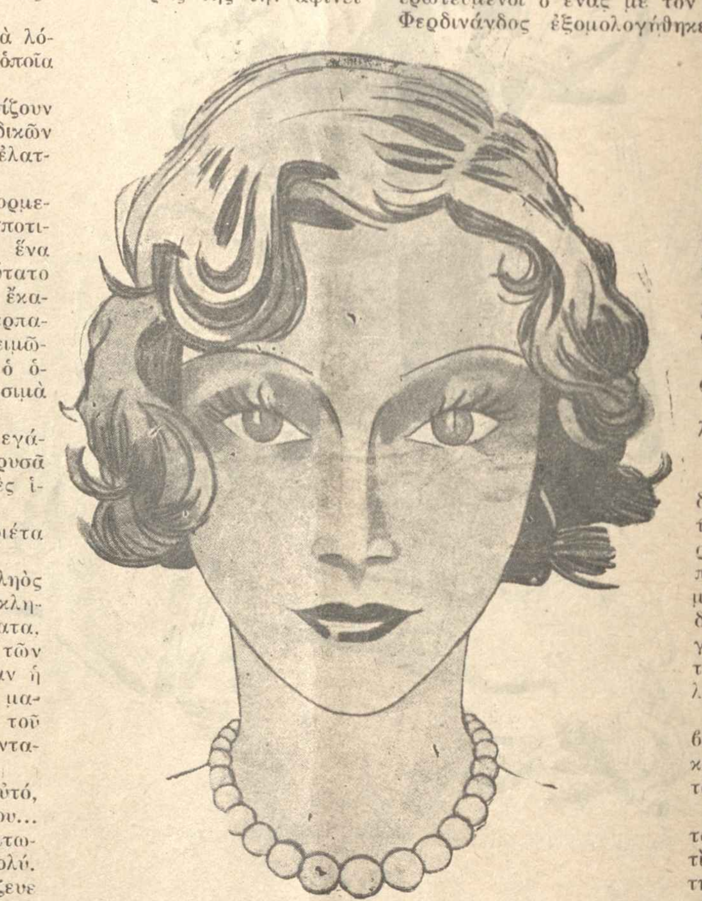

Ἡ Φαβιέτα

῞Ενα πρωΐ, βρῆκαν νεκρὸ τὸν τῆς Φαβιέτας, στὸ κρεββάτι του. Εἶχε πεθάνει τὴν νύχτα ἀπὸ κοπή.

Φτωχὴ Φαβιέτα!... Θὰ εἶχε τρελλαθῆ ἀπὸ τὴν λύπη της, εἶχε κοντά της τὸν Φερδινάνδο καὶ τὰ τριαντάφυλλά της, γιὰ παρηγοροῦν.

Καὶ σκέπασε κυριολεκτικὰ μὲ ρόδα τὸν νεκρὸ τοῦ πατέρα της βιέτα, τὸ ἀγαπημένο ἱερὸ σῶμα του, ποὺ τὸ ξάπλωσαν μέσα σ' ἕνα τρο ἀπὸ ξύλο βαλανιδιᾶς. Κι' ὕστερα, μετὰ τὸν ἐνταφιασμό, ἡ φτωχὴ μικροῦλα καὶ σκόρπιζε ἐπάνω στὸν τάφο τοῦ πατέρα της λάθια γεμᾶτα λουλούδια.

Μόνο ἡ ἀγάπη καὶ τὰ λουλούδια μποροῦν νὰ παρηγορήσουν μιὰ νεμένη καρδιά. Κι' ὅμως, ἂν τ' ἄνθη ἔμειναν πιστὰ στὴν Φαβιέτα, ἀγαπημένος της γρήγορα ξέχασε τοὺς ὅρκους ποὺ τῆς ἔδωσε, στὶς ἀνθισμένες τριανταφυλλιές. Κι' ἕνα βράδυ τῆς εἶπε, ὅτι ταν ἀδύνατο πειὰ νὰ νικήση τὴν ἀντίστασι τῆς μητέρας του, κι' ποφάσισε ν' ἀρραβωνιαστῆ μὲ μιὰ πλούσια κοπέλλα τῆς πόλεώς Βέβαια, δὲν τὸ ἤθελε αὐτός, βέβαια ἡ καρδιά του θ' ἀνῆκε στὴν Φαβιέτα, ἀλλὰ τί μποροῦσε νὰ κάνη, ἀφοῦ τόσο πειὰ ἐπέμ

μητέρα του;

Ἡ Φαβιέτα δὲν εἶπε τίποτα, καὶ δὲν ἔχυσε οὔτε ἕνα δάκρυ μπροστὰ στὸν Φερδινάνδο. ᾿Αλλ' ὅταν ἐκεῖνος ἔφυγε, γρήγορα-γρήγορα, ἡ φτωχὴ κόρη μάζεψε ὅλα τὰ λουλούδια τοῦ κήπου, ὅλα τὰ τριαντάφυλλα, τὰ τελευταῖα τριαντάφυλλα τοῦ Αὐγούστου, τὰ πιὸ ὡραῖα, μὲ τὸ βαρὺ καὶ διαπεραστικὸ μύρο, μὲ τὴ μεθυστικὴ καὶ ναρκωτικὴ μοσχοβολιά.

Μετέφερε ὅλα αὐτὰ τὰ λουλούδια στὴν κάμαρά της, κι' ἀφοῦ ἔκλεισε τὸ παράθυρο, ἔρριξε ἄνθη ἐπάνω στὸ γραφεῖο ὅπου χαμογελοῦσε ἡ εἰκόνα τοῦ ἀγαπημένου της, ἔβαλε ἀνθισμένα κλωνάρια στὰ βάζα, σκόρπισε τριαντάφυλλα κάτω στὸ πάτωμα καὶ στὸ μικρὸ παρθενικό της κρεββάτι.

῏Α, ποτὲ τὰ λουλούδια δὲν ἦσαν πιὸ ὡραῖα, καὶ ποτὲ δὲν σκόρπισαν ἕνα τόσο μεθυστικὸ ἄρωμα! ῞Ολοι οἱ πόνοι τῆς Φαβιέτας ναρκώθηκαν ἀπὸ αὐτὰ γλυκὰ-γλυκά!...

῎Ανθη!... ῎Ανθη!... ᾿Εσεῖς παρηγορῆστε τὴ λυπημένη Φαβιέτα, τώρα ποὺ τὴν ἀρνήθηκε ἡ ἀγάπη.

Ἡ Φαβιέτα δὲν ἔννοιωθε πειὰ τίποτα ἄλλο παρὰ τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν...

Ζαλισμένη, μεθυσμένη, πῆγε κι' ἔπεσε στὸ κρεββάτι της, κρατῶντας στὴν ἀγκαλιά της ἕνα μπουκέτο ἀπὸ τριαντάφυλλα. Καὶ ἀκουμπῶντας τὰ χείλη της στὰ ρόδα, ἀποκοιμήθηκε.

Τὴν βρῆκαν πεθαμένη τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ὁλόχλωμη ἀνάμεσα στὰ πορφυρὰ ρόδα.

Τί τὰ θέλετε;... Ἡ Φαβιέτα Λεμονιὲ ἀγαποῦσε πάρα πολὺ τὰ λουλούδια!...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Εἰδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό).

ΤΟ Χόλλυγουντ βρίσκεται σὲ μεγάλη συγκίνησι. Νέο κινηματογραφικὸ ἄστρο πρώτου μεγέθους ἀνατέλλει. Ἡ Αἰκατερίνη Χέπμπορν. Εἶνε ὡραία; ῞Οπως τὴν πάρετε. Μὲ τοὺς αὐστηροὺς κανόνες τῆς αἰσθητικῆς, ὡραία δὲν εἶνε, κάθε ἄλλο μάλιστα. Μὰ ἔχει στὸ πρόσωπό της κάποιο ἀκατανίκητο θέλγητρο. Ἡ μύτη της — λένε οἱ εἰδικοὶ — εἶνε χαριτωμένη, ἡ πιὸ γουστόζα μύτη τοῦ κινηματογράφου.

Μὴ νομίσετε δὲ ὅτι πρόκειται γιὰ κανένα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ἄστρα τοῦ Χόλλυγουντ ποὺ ἀνατέλλουν καθημερινῶς στὸ Χόλλυγουντ, γιὰ νὰ δύσουν γρήγορα καὶ νὰ λησμονηθοῦν. Γιὰ τὴ Χέπμπορν μιλοῦν ὡς περὶ διαδόχου τῆς Γκρέτα Γκάρμπο. Ἡ ρεκλάμα ὀργιάζει γύρω της. ᾿Αλλ' αὐτὴ κοροϊδεύει τὴ ρεκλάμα, ὅπως κοροϊδεύει τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα. ῎Εχει ἕνα εἶδος περιέργου χιοῦμορ, κάτι μεταξὺ ἑτοιμολογίας, παρρησίας καὶ αὐθαδείας, ποὺ ξετρελλαίνει τοὺς ᾿Αμερικανούς. Τώρα τελευταῖα ἔδωσε μιὰ συνέντευξι σ' ἕναν ᾿Αμερικανὸ δημοσιογράφο. ᾿Απάντησε σ' ὅλες του τὶς ἐρωτήσεις, παίρνοντάς τον στὸ σορολόπ.

—Εἶστε παντρεμένη; τὴν ἐρώτησε.

—Τρεῖς φορές.

Σ' ἄλλον δημοσιογράφο ἀπάντησε:

—Δὲν θυμοῦμαι πόσους ἄντρες πῆρα.

Καὶ σ' ἄλλον:

—Ρωτῆστε τὴν καμαριέρα μου...

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς ἡ Χέπμπορν δὲν ἔχει παντρευτῆ ἀκόμα, μὰ πρόκειται... νὰ παντρευτῆ. Εἶνε ἐρωτευμένη μὲ τὸν Τζόελ Μὰκ Κραίη, μὲ τὸν ὁποῖον παίζουν μαζύ.

—Εἶστε πλουσία; τὴν ρώτησε ὁ δημοσιογράφος.

—Γιατί νὰ μὴν εἶμαι; ἀπάντησε ἡ Χέπμπορν.

Καὶ στὴν ἐπικίνδυνη ἐρώτησι:

—Πόσων ἐτῶν εἶστε;

῎Εδωσε τὴν ἔξυπνη ἀπάντησι:

—῞Οσο φαίνομαι.

—Δηλαδή;

—Μὰ ἐγὼ πρέπει νὰ ρωτήσω ἐσᾶς πόσο σᾶς φαίνομαι.

—Ὁ καθρέφτης σας τί σᾶς λέει;

—Οἱ καθρέφτες μοιάζουν μὲ τοὺς φίλους. ᾿Εξογκώνουν τὰ προτερήματα καὶ κρύβουν τὰ ἐλαττώματά μας.

Στὴν ἐρώτησι τοῦ δημοσιογράφου, ποιὰ εἶνε ἡ μεγαλείτερή της ἐπιθυμία, ἀπάντησε ἰταμώτατα:

—Ἡ μεγαλείτερη ἐπιθυμία μου; Αὐτὸ δὲν τὸ σκέφτηκα ἀκόμα. Ἡ μόνη μου ἐπιθυμία γιὰ τὴν ὥρα εἶνε νὰ μὲ ξεφορτώνεστε...

Καὶ στὴν ὁμιλία της καὶ στὸ ἐν γένει φέρσιμό της καὶ στὸ ντύσιμό της, ἔχει κάτι τὸ «μόρτικο», ὅπως θὰ λέγαμε ἐμεῖς, ποὺ εἶνε καὶ τόσο τῆς μόδας.

Ἡ Αἰκατερίνη Χέπμπορν ἐπιδίδεται μὲ μανία στὰ σπόρ, ὁδηγεῖ ἕνα θαυμάσιο αὐτοκίνητο, μάρκας «Ἱσπανοσουΐζα», καὶ φορεῖ ἀνδρικὸ κοστοῦμι σπόρ, μὰ ὄχι κομψό, σὰν τῆς Μάρλεν Ντῆτριχ.

Γενικῶς ντύνεται λίγο τσαπατσούλικα, ἀγορίστικα, πρᾶγμα ποὺ δὲν τῆς τὸ συγχωρεῖ ἡ κομψεπίκομψη Κόνστανς Μπέννετ, ἡ πιὸ καλοντυμένη γυναῖκα τοῦ Χόλλυγουντ. Στὴν Μπέννετ, ἄλλως τε, δὲν ἀρέσει τίποτε τῆς Χέπμπορν. Τὴν κάνει ἔξω φρενῶν ἡ ρεκλάμα ποὺ γίνεται τώρα γύρω της κι' ἐκφράζεται γι' αὐτὴν δημοσίᾳ δυσμενέστατα καὶ χωρὶς προσχήματα. Σὲ κύκλο ἀρκετὰ μεγάλο, ὅταν ζήτησαν τὴν γνώμη της γιὰ τὴ Χέπμπορν, εἶπε:

—Τί ντροπή!... Τί προστυχιά!... ῞Ενα κορίτσι τοῦ δρόμου!...

Μιλάει ἡ κομψὴ ἀξιοπρέπεια μὲ τέτοια γλῶσσα, ἢ ὁ φθόνος;

* * *

Λοιπὸν ἡ μπόμπα ἔσκασε. Ὁ Τσάρλι Τσάπλιν, ὁ Σαρλὼ μὲ τὴν χαριτωμένη Πωλέττ, τὴν πρώην κυρία Γκοντάρντ, ποὺ εἶχαν ἐξαφανισθῆ, ἐγύρισαν στὸ Χόλλυγουντ παντρεμένοι, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα γαμήλιο ταξεῖδι μὲ τὸ ἰδιόκτητο γιὼτ τοῦ Σαρλώ. Καὶ τώρα πειὰ ὅλοι στὸ Χόλλυγουντ περιμένουν τὸ... νέο διαζύγιο τοῦ Σαρλώ.

* * *

Στὸ Χόλλυγουντ, αὐτὲς τὶς ἡμέρες, ἔχουν συγκεντρωθῆ ἡ ἑπτὰ ὡραιότερες γυναῖκες τοῦ κόσμου, ἡ Κάτριν Μώκ, ἡ Ροζαλία Φρόμσον, ἡ Μαίρη Λάγκε, ἡ Βίβιαν Κῆφερ, ἡ Βαρβάρα Πέϊπερ, ἡ Τεὸ Φάνι καὶ ἡ Λουσὶλ Χάλ. Σᾶς φαίνονται ἄγνωστα ὅλ' αὐτὰ τὰ ὀνόματα; Καὶ εἶνε πράγματι ἄγνωστα. Αὐτὲς ἡ ὡραῖες δὲν εἶνε πρωταγωνίστριες τοῦ κινηματογράφου. Εἶνε μαννεκὲν τοῦ κινηματογράφου, ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ νὰ ρεκλαμάρουν διάφορες χτενισιὲς κομμωτῶν, πάστες γιὰ τὰ δόντια κι' ἄλλα εἴδη. Τὶς ἐκάλεσαν δὲ στὸ Χόλλυγουντ, ὄχι γιὰ νὰ παίξουν, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐμφανισθοῦν σὲ μιὰ ταινία ποὺ γυρίζεται τώρα: «Τὸ Σκανδαλῶδες Μυθιστόρημα». Κι' ἔτσι θὰ ἰδοῦμε κι' ἐμεῖς ἴσως, τὸν χειμῶνα, τὰ ἑπτὰ αὐτὰ θαύματα τοῦ κόσμου, ἔστω καὶ στὸ πανί.

* * *

Ἡ Τζόαν Κράουφορντ

Στὸ Μόναχο τῆς Γερμανίας ἔγινε τελευταῖα δημοψήφισμα μεταξὺ τῶν θεατῶν τῶν κινηματογράφων γιὰ τὸ εἶδος τῶν ταινιῶν ποὺ προτιμοῦν. ᾿Εψήφισαν πολλὲς χιλιάδες. Καὶ νὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας: 20 ο)ο ἐκ τῶν ψήφων ἐδόθηκαν ὑπὲρ τῆς κινηματογραφικῆς ὀπερέττας, 17 ο)ο ὑπὲρ τῆς ἁπλῆς κωμωδίας, 16 ο)ο ὑπὲρ τῶν ἱστορικῶν κινηματογραφικῶν ἔργων, 13 ο)ο ὑπὲρ τῶν κοινωνικῶν ἔργων, 12 ο)ο ὑπὲρ τῶν σοβαρῶν δραμάτων, 11 ο)ο ὑπὲρ τῶν περιπετειωδῶν ταινιῶν (ταξείδια, κυνήγια κλπ.) καὶ 10 ο)ο μόνον ὑπὲρ τῶν ἀστυνομικῶν ταινιῶν.

* * *

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἐγύριζαν μὲ τὸ ἴδιο βαπόρι ἀπὸ τὴν ᾿Αμερικὴ στὴν ᾿Αγγλία, ὁ μεγάλος ῎Αγγλος συγγραφεὺς Μπέρναρ Σῶ καὶ ἡ βεντέττα τοῦ κινηματογράφου Ντιάνα Βύνυαρντ. Στὴν ἀποβάθρα τοῦ Πλύμουθ, ὅπου θὰ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ βαπόρι, ἐπερίμεναν 20 δημοσιογράφοι. Οἱ 18 ἐπερίμεναν τὴν βεντέττα τοῦ κινηματογράφου καὶ 2 μόνον τὸν Μπέρναρ Σῶ!...

Εἴπατε τίποτε;

* * *

Κι' ἐπειδὴ ὁ λόγος γιὰ τὸν Μπέρναρ Σῶ, μάθετε ὅτι θὰ τὸν ἰδοῦμε προσεχῶς ἥρωα κινηματογραφικῆς ταινίας, ποὺ γυρίζεται τώρα στὴν ᾿Αγγλία κι' ἔχει τὸν τίτλο: «Ὁ Μπέρναρ Σῶ ἐξόριστος». Εἶνε μιὰ ταινία χαριτωμένη, σπιρτόζα καὶ γεμάτη κωμικὲς σκηνές.

* * *

Μιὰ ὡραία ἐπίσης ταινία γυρίζεται τώρα στὸ Χόλλυγουντ. Ὁ τίτλος της εἶνε «Ὁ Τελευταῖος ῎Αντρας τῆς Γῆς».

Πρωταγωνιστεῖ ὁ Πὼλ Ρουλλιέν, ποὺ, ὡς τελευταῖον ἄντρα ποὺ ἔμεινε στὴ γῆ, τὸν διεκδικοῦν ὁλόκληρα κράτη γυναικῶν κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὲς ἡ ὡραιότερες βεντέττες τοῦ κινηματογράφου, ἡ Γκλόρια Στούαρτ, ἡ Τζόαν Μὰρς καὶ πολλὲς ἄλλες.

* * *

Ξέρετε πῶς ἡ γόησσα Μάρλεν Ντῆτριχ ἔχει κόρη ἑπτὰ ἐτῶν; Ἡ κοροῦλα αὐτὴ φέρνει τὄνομα τοῦ πατέρα της καὶ λέγεται Μαρία Σίμπερτ. Ἡ Μάρλεν τὴν ἔχει μαζύ της τώρα στὶς Κάννες, ὅπου παραθερίζει μαζὺ μὲ τὸν ἄνδρα της.

* * *

Τὸ ἀγαπημένο σπὸρ τῆς ξανθῆς ὀμορφιᾶς τῆς Τζόαν Χάρλοου εἶνε τὸ γκόλφ. Ψιθυρίζεται ὅμως πῶς ἡ μανία της γιὰ τὸ σπὸρ αὐτὸ δὲν ἔχει μόνο... ἀθλητικοὺς λόγους. Κάποιο εἰδύλλιο πλέκεται, μὰ μὲ ποιὸν ἀκριβῶς δὲν κατώρθωσαν οἱ κουτσομπόληδες ἀκόμα νὰ ἐξακριβώσουν.

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝ

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ ΤΗΣ ΑΡΓΕΝΤΙΝΑΣ

Η δόνα Χουάνα Δεσπέγκο κύτταξε τὴ φίλη της στὰ μάτια κι' ἔπειτα τῆς εἶπε μὲ θερμὴ καὶ σταθερὴ φωνή:

—Γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, Κάρμεν, θυσίασα τὰ πάντα: τὴν οἰκογενειακή μου εὐτυχία, τὴν ἀγάπη τῶν συγγενῶν μου καὶ τῶν φίλων μου καὶ τὴν ὑπόληψι τοῦ κόσμου!... Μὰ δὲν παραπονιέμαι. Ὅ,τι ἔχασα, τὸ ξαναβρίσκω στὴ χαρὰ ποὺ μοῦ δίνει ἡ ἀγάπη μου! Ὁ ἔρως ξέρει πάντα ν' ἀνταμείβη... Ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαποῦν, Κάρμεν! Αὐτὸ εἶνε ἡ ζωή, ἡ ἀληθινὴ ζωή!...

—Ὁ καθένας ἔχει τὶς ἰδέες του γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, Χουανίτα... τῆς ἀπάντησε ὕστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ σιωπὴ ἡ γυναῖκα στὴν ὁποία ἡ δόνα Χουάνα Δεσπέγκο εἶχε ἀνοίξει τὴν καρδιά της. Πράγματι, ἡ θυσίες σου εἶνε μεγάλες κι' ἂς ἐλπίσουμε ὅτι ὁ Γιόργκε ἦταν ἄξιός τους.... Ἔχε τὸ νοῦ σου ὅμως, ἀγαπητή μου... Ὁ Γιόργκε Καμπλάδο εἶνε ἕνας καλλιτέχνης κι' ἔχει ὅλα τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλαττώματα τῆς τάξεώς του. Εἶνε ὥμορφος, νέος, κι' ἔχει τὴ γοητεία τῆς φωνῆς... Μιὰ ἡμέρα θὰ γίνη ἕνας μεγάλος τενόρος, ἂν δὲν καταστραφῆ ἀπὸ τὶς τρέλλες του. Θέλεις λοιπὸν νὰ σοῦ δώσω μιὰ εἰλικρινὴ συμβουλή, ἐγώ, ἡ φίλη σου, ποὺ σ' ἀγαπάει καὶ θέλει τὸ καλό σου; Μὴν ἐνθουσιάζεσαι καὶ τόσο, μὴν αὐταπατᾶσαι... Δεσμοὶ σὰν τὸν δικό σου δένονται πολὺ γρήγορα... Μὰ συνήθως, λύνονται πάλι μὲ τὴν ἴδια γρηγοράδα...

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια ἡ δόνα Χουάνα Δεσπέγκο, κατάχλωμη, σηκώθηκε ὄρθια, μπροστὰ στὴ φίλη της.

—Στὸ Γιόργκε ἔδωσα ὅ,τι εἶχα πιὸ πολύτιμο, τῆς εἶπε μὲ μιὰ ἀπότομη ψυχρότητα. Ἔγινα δική του δίχως τύψεις καὶ δίχως μεταμέλειες... Τοῦ εἶμαι λοιπὸν πιστὴ καὶ εἶμαι βέβαιη ὅτι μοῦ εἶνε πιστὸς κι' ἐκεῖνος. Ἀλλοίμονό του, ἂν μ' ἀπατήση καμμιὰ φορά!...

Ὅταν, ἔπειτ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ἡ Κάρμεν ἔφυγε, ἡ δόνα Χουάνα Δεσπέγκο σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἔκρυψε τὸ πρόσωπο μέσα στὰ χέρια της, κι' ἄρχισε νὰ κλαίη.

— Μοῦ δηλητηρίασε τὴν ψυχὴ μὲ τὰ λόγια της αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ἔλεγε μὲ πνιγμένη φωνή. Μ' ἔκανε νὰ ζηλέψω!... Μοῦ κλόνισε τὴν πίστι μου... Μὰ μήπως εἶνε ἀλήθεια; Μήπως ἔχει δίκηο ἡ Κάρμεν;

Πέρασε λοιπὸν λίγος καιρός, ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιο, ὅταν ἕνα ἀνώνυμο γράμμα φανέρωσε στὴ δόνα Χουάνα τὴ σκληρὴ ἀλήθεια: Ὁ ὥμορφος τενόρος τὴν ἀπατοῦσε!...

Μιὰ ἄλλη γυναῖκα τοῦ εἶχε κλέψει τώρα τὴν καρδιὰ μὲ τὴ δύναμι μιᾶς καινούργιας ἀγάπης ἢ μὲ τὴ ματαιοδοξία ἑνὸς καπρίτσιου. Ἡ δόνα Χουάνα ἔνοιωσε πὼς εἶχε πληγωθῆ σκληρά, καὶ ὁ πόθος τῆς ἐκδικήσεως φούντωσε μέσα της τρομερός.

Τὸ ἀνώνυμο γράμμα ἦταν ἀπὸ κάποιο πρόσωπο ποὺ ἤξερε πολὺ καλὰ τὸν φίλο της:

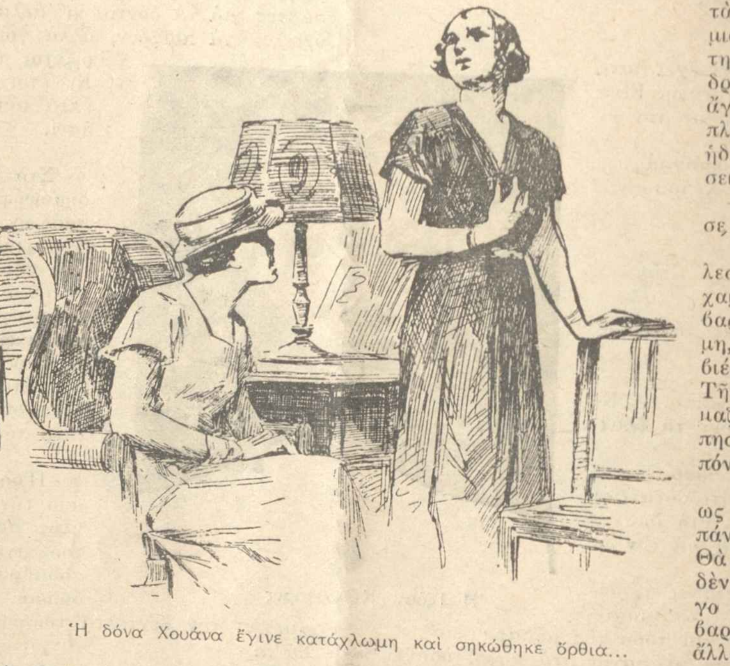

Ἡ δόνα Χουάνα ἔγινε κατάχλωμη καὶ σηκώθηκε ὄρθια...

«Ὁ Γιόργκε—τῆς ἔγραφε — δὲν ξέρει τί θὰ πῆ ἀφοσίωσις καὶ πίστις. Σὲ κάθε πόλι ποὺ πηγαίνει γιὰ νὰ τραγουδήση, ξετρελλαίνει ὅλες τὶς γυναῖκες. Αὐτὸ μπορεῖτε νὰ τὸ δῆτε καὶ μόνη σας, δόνα Χουάνα, ἂν πᾶτε κρυφὰ στὴν Κονσεπσιόν, ὅπου τραγουδάει τώρα, κι' ἐξετάσετε τὸ λόγο ποὺ τὸν κάνει νὰ πηγαίνη κάθε βράδυ σ' ἕνα σπίτι τῆς ὁδοῦ Κροὺζ Ρόχα...»

Ἡ δόνα Χουάνα ἀκολούθησε πιστὰ τὶς ὑποδείξεις τοῦ ἀνωνύμου γράμματος καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀνακαλύψη ὅτι ὁ φίλος της τὴν ἀπατοῦσε μὲ μιὰ ὥμορφη Ἰσπανίδα, ποὺ καθόταν σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι τῆς Κροὺζ Ρόχα, στὴ Κονσεπσιόν. Μὰ δὲν ἔκλαψε, δὲν ἀπελπίστηκε, δὲν παρακάλεσε τὸν ἄπιστο νὰ ξαναγυρίση στὴν ἀγκαλιά της. Περίμενε μονάχα νὰ βρῆ τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ.

Ὁ Γιόργκε Καμπλάδο, ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ξαναγύρισε στὴ Μενδόζα. Θὰ τραγουδοῦσε στὸ Μελόδραμα, ἀνάμεσα στὶς ἄλλες ὄπερες, καὶ τὴν «Τόσκα», στὸ ρόλο τοῦ Καβαραδόσι. Ἡ δόνα Χουάνα, λοιπόν, ὅταν τὸν ἀντίκρυσε, δὲν τοῦ φανέρωσε τίποτα γιὰ νὰ μὴ προδοθῆ. Ἐξακολούθησε νὰ τοῦ φέρνεται ὅπως πρῶτα, καὶ κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ καταλάβη ὅτι εἶχε σβύσει πειὰ μέσα στὴν καρδιά της ἡ φλόγα τῆς παληᾶς ἀγάπης.

Ἡ ὥμορφη Χουάνα δὲν ἔλειψε οὔτε μιὰ φορὰ ἀπὸ τὶς παραστάσεις τοῦ Μελοδράματος. Τὸ βράδυ ὅμως τῆς «Τόσκας», πρὶν ἀρχίσει ἡ παράστασις, δέχτηκε τὴν μυστηριώδη ἐπίσκεψι ἑνὸς σκοτεινοῦ προσώπου, ποὺ πρόσεχε νὰ μὴ τὸ δῆ κανείς.

—Λοιπόν; ρώτησε ἡ δόνα Χουάνα τὸ πρόσωπο ποὺ εἶχε παρουσιαστῆ μπροστά της. Εἶνε ὅλα ἕτοιμα;

—Μάλιστα, σενιόρα... τῆς ἀπάντησε ὁ ἄγνωστος μὲ ὑπόκωφη φωνή. Τὰ τουφέκια, γεμᾶτα σφαῖρες, δόθηκαν ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα στὸ ἀπόσπασμα κι' ἔτσι, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐχθρεύεσθε, θὰ πέση σκοτωμένος στ' ἀλήθεια κι' ὄχι ψεύτικα, ὅπως ὁ Καβαραδόσι, τὸν ὁποῖον ὑποδύεται. Κανεὶς δὲν ὑποψιάζεται τίποτα... Ἔστειλα αὐτὰ τὰ γεμᾶτα τουφέκια στὸ θέατρο, μὲ τὴν πρόφασι ὅτι τὰ παληά, ποὺ μεταχειριζόντουσαν οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος γιὰ τὸν τουφεκισμὸ τοῦ Καβαραδόσι, ἦταν σκουριασμένα καὶ δὲν ἔκαναν γιὰ τὴν παράστασι... Ὁ θιασάρχης λοιπὸν διέταξε νὰ παραλάβουν τὰ καινούργια καὶ νὰ δώσουν τὰ παληά.... Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ὅπως βλέπετε, θὰ πετύχετε αὐτὸ ποὺ ἐπιθυμεῖτε... Ὁ Γιόργκε Καμπλάδο, ποὺ ὑποδύεται στὴν «Τόσκα» τὸ Μάριο Καβαραδόσι, θὰ χτυπηθῆ κατάστηθα τὴν ὥρα τοῦ τουφεκισμοῦ ἀπὸ ἀληθινὲς σφαῖρες!...

Ἡ δόνα Χουάνα τότε, μ' ἕνα χαμόγελο θριάμβου, πῆρε ἀπὸ ἕνα συρτάρι ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα καὶ τὰ ἔδωσε στὸν μυστηριώδη ἐπισκέπτη της, ποὺ τὴν εὐχαρίστησε, κι' ἔπειτα, χαιρετῶντας την μὲ σεβασμό, ἔφυγε πάλι μὲ τὶς ἴδιες προφυλάξεις, γιὰ νὰ μὴ τὸν δῆ κανείς...

Ἀτάραχη κατόπιν καὶ σιωπηλή, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ δῆ μὲ τὰ ἴδια της τὰ μάτια τὸ τραγικὸ δρᾶμα, ἡ ἐκδικητικὴ δόνα Χουάνα φόρεσε τὴν πιὸ ὥμορφη τουαλέττα της κι' ἔπειτα πῆγε, ὅπως πάντοτε, στὸ θέατρο κι' ἐκάθησε στὸ θεωρεῖο της.

Ἡ παράστασις ἔγινε, χωρὶς κανένα ἐπεισόδιο. Ὁ Γιόργκε Καμπλάδο τραγούδησε τὴν περίφημη ρωμάντσα τοῦ Καβαραδόσι μ' ἀκόμη πιὸ μεγάλη περιπάθεια ἀπὸ τὶς ἄλλες φορές, κι' ὅταν ἔφθασε τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα ποὺ θὰ τὸν τουφέκιζε, πῆγε κι' ἐστάθηκε στὴ θέσι ποὺ ἔπρεπε, μὲ τὴν ἀπάθεια ἐκείνου ποὺ δὲν ἔχει τὴν παραμικρὴ ὑποψία...

Ἡ δόνα Χουάνα, ποὺ εἶχε καρφωμένα τὰ μάτια της ἀπάνω του, συγκινήθηκε μιὰ στιγμή, κι' ἄκουσε μιὰ φωνὴ μέσα της νὰ τῆς λέη: «Ἐμπόδισε τὸ τρομερὸ δρᾶμα, ὅσο εἶνε ἀκόμη καιρός!» Μὰ ἡ ἄγρια καρδιά της, ὁ ἐγωϊσμός της, ὁ πληγωμένος ἔρωτάς της κι' ἡ σκληρὴ ἡδονὴ τῆς ἐκδικήσεως, τὴν εἶχαν τυφλώσει καὶ νίκησαν μέσα της κάθε συμπόνια.

— Ὄχι!... Πρέπει νὰ πεθάνη! ψιθύρισε μὲ σφιγμένα δόντια.

Καὶ νά, ἦρθε ἡ στιγμή... Τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα σηκώνει τὰ ὅπλα, τὰ χαμηλώνει ἔπειτα καὶ σημαδεύει τὸν Καβαραδόσι... Ἡ δόνα Χουάνα, κατάχλωμη, σφιγγει τὴν καρδιά της κι' ἀποτραβιέται λίγο στὸ βάθος τοῦ θεωρείου της. Τῆς φαίνεται πὼς θὰ πεθάνη κι' αὐτὴ μαζύ του, μὲ τὸν ἄνδρα ποὺ τόσο ἀγάπησε κι' ἐμίσησε, σκοτωμένη ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴ λύσσα...

Ἡ διαταγὴ τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως δόθηκε, κι' ὅμως οἱ χωροφύλακες ἀπάνω στὴ σκηνὴ διστάζουν μιὰ στιγμή... Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι καταλαβαίνουν πὼς δὲν πρέπει νὰ πυροβολήσουν... Μὰ σὲ λίγο ἀκούγεται μιὰ ὁμοβροντία κι' ὁ Καβαραδόσι πέφτει μπροστά, ὅπως καὶ τ' ἄλλα βράδυα, δίχως μιὰ κραυγή, σὰν κεραυνόπληκτος!

Ἡ δόνα Χουάνα κρύβει τὸ πρόσωπό της μέσα στὰ χέρια της τὴ στιγμὴ ποὺ πέφτει ἡ αὐλαία καὶ ποὺ οἱ θεαταὶ ξεσποῦν σὲ ζωηρὰ χειροκροτήματα. Ἔπειτα σηκώνεται πάλι ἡ αὐλαία, κι' ἡ δόνα Χουάνα, ἀνατριχιάζοντας ἀπὸ τὴ φρίκη, ρίχνει μιὰ ματιὰ στὴ σκηνή.

Ὁ Γιόργκε Καμπλάδο στέκεται ὄρθιος στὴ μέση της, ἀκτινοβολῶντας ἀπὸ τὴ χαρά του κι' ὑποκλίνεται γιὰ νὰ εὐχαριστήση τὸ κοινό, δίνοντας τὸ χέρι του στὴν Τόσκα!

Τί εἶχε συμβῆ λοιπόν; Πῶς εἶχε ἀναστηθῆ ὁ ἄπιστος ἐραστής της;

Ἡ Κάρμεν, ἡ φίλη τῆς δόνας Χουάνας, ποὺ τῆς εἶχε γράψει τὸ ἀνώνυμο γράμμα, φοβήθηκε τὴν ἐκδίκησί της καὶ γι' αὐτὸ εἶχε παρακολουθήσει ὅλες τὶς κινήσεις της. Εἶχε μάθει λοιπὸν τὴν ἀντικατάστασι τῶν ἄδειων ὅπλων μὲ γεμᾶτα, καὶ λίγη ὥρα πρὶν ἀπ' τὴ σκηνὴ τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως, εἶχε στείλει στὸ θιασάρχη ἕνα σημείωμα, μ' αὐτὰ τὰ λόγια:

«Πρὸς Θεοῦ! Εἰδοποιεῖστε τὸ ἀπόσπασμα νὰ πυροβολήση στὸν ἀέρα!... Τὰ ὅπλα εἶνε γεμᾶτα... Κάποιο πρόσωπο θέλει νὰ ἐκδικηθῆ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸν Γιόργκε Καμπλάδο!»

Κι' ὁ θιασάρχης εἶχε προφτάσει νὰ εἰδοποιήση τὸ ἀπόσπασμα...

Ἡ δόνα Χουάνα Δεσπέγκο, ὅταν ἔμαθε ἀπὸ τὴ φίλη της τὴν ἀλήθεια, εὐχαρίστησε τὸ Θεὸ ποὺ εἶχε ἐμποδίσει ἐκεῖνο τὸ ἀποτρόπαιο ἔγκλημα, καὶ δὲν ξανασυλλογίστηκε πειὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν ἄπιστο φίλο της. Ἡ Κάρμεν εἶχε δίκηο! Οἱ ἔρωτες τῶν καλλιτεχνῶν εἶνε σὰν τὰ ὄνειρα ποὺ ξεχνιοῦνται τὴν ἄλλη ἡμέρα...

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΣΤΟ ΚΑΜΠΑΡΕ

ΤΗΣ J. FURET

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΓΚΥ, 34 χρόνων. Χλωμὸς καὶ μελαγχολικός. ΛΙΖΑ, 30 χρόνων, προσποιητὰ εὔθυμη.

(Σ' ἕνα καμπαρέ. Ὁ Γκὺ προχωρεῖ πρὸς τὸ τραπεζάκι ὅπου κάθεται μόνη ἡ Λίζα).

ΓΚΥ. —Εἶστε μόνη, δεσποινίς;

ΛΙΖΑ. — Ναί, ἐντελῶς μόνη.

ΓΚΥ. — Θέλετε νὰ σᾶς κρατήσω συντροφιά;

ΛΙΖΑ. — Ναί, δέχομαι εὐχαρίστως τὴ συντροφιά σας. Θέλω νὰ γλεντήσω ἀπόψε.

ΓΚΥ, (κάθεται κοντά της). — Ὡραῖα! Τὴν ἴδια ἐπιθυμία ἔχω κι' ἐγὼ ἀπόψε Νὰ γλεντήσω, νὰ μεθύσω, νὰ... (πολὺ σιγὰ) νὰ ξεχάσω. (Κυττάζοντας τὴ Λίζα κατάματα). Λοιπόν, τί θέλετε; Σαμπάνια;

ΛΙΖΑ. — Βέβαια, σαμπάνια.

ΓΚΥ, (στὸν ὑπηρέτη). — Γκαρσόν, φέρε μας σαμπάνια. (Στὴ Λίζα): Εἶστε χορεύτρια;

ΛΙΖΑ. — Τί σᾶς νοιάζει τί εἶμαι; Εἶμαι μιὰ γυναῖκα...

ΓΚΥ, (κάπως ἀφηρημένα). — Ὥμορφη...

ΛΙΖΑ, (κάπως εἰρωνικά). — Ὑποθέτω.

ΓΚΥ, (κυττάζοντάς την πιὸ προσεκτικά). — Δὲν φαίνεστε ὡστόσο γιὰ χορεύτρια... Φαίνεστε σὰν μιὰ κυρία...

ΛΙΖΑ. — Τί σᾶς νοιάζει τί φαίνομαι; Χορεύτρια ἢ κυρία, εἶμαι μιὰ γυναῖκα ποὺ θέλει νὰ διασκεδάση ἀπόψε...

(Ὁ ὑπηρέτης φέρνει τὴ σαμπάνια).

ΓΚΥ. — Λοιπόν, θὰ πιῆτε;

ΛΙΖΑ. — Ναί. Θὰ πιῶ, θὰ πιῶ ὥς ποὺ νὰ μεθύσω.

ΓΚΥ. — Μεθᾶτε εὔκολα;

ΛΙΖΑ. — Θὰ ἰδῆτε σὲ λίγο.

ΓΚΥ, (προσφέροντάς της ἕνα ποτῆρι γεμᾶτο σαμπάνια). — Πιέτε πρῶτα ἐσεῖς, γιὰ νὰ πιῶ ὕστερα κι' ἐγώ...

(Ἡ Λίζα παίρνει τὸ ποτῆρι καὶ πίνει ὅλη τὴ σαμπάνια).

ΓΚΥ. — Γιατὶ δὲν ἀφήσατε καὶ γιὰ μένα;

ΛΙΖΑ. — Αὐτὲς ἡ αἰσθηματικότητες εἶνε περιττὲς μεταξύ μας. Δὲν μπορεῖτε νὰ πῆτε ὅτι ἐρωτευθήκατε τόσο ἄξαφνα, ὥστε νὰ θέλετε νὰ πιῆτε ἀπὸ τὴ σαμπάνια μου.

ΓΚΥ, (προσποιημένα). — Ποῦ ξέρετε ἂν δὲν σᾶς ἐρωτεύθηκα;

ΛΙΖΑ. — Κύριε... Ἂς εἴμαστε εἰλικρινεῖς. Κι' ἐσεῖς κι' ἐγώ, ἤρθαμε ἐδῶ ζητῶντας μερικὲς στιγμὲς λήθης. Ἂς λείπουν ἡ ἐρωτικὲς γαρνιτοῦρες. Ἄλλως τε ἐγὼ δὲν πιστεύω πειὰ στὸν ἔρωτα...

ΓΚΥ, (μελαγχολικά). — Κι' ἐγὼ δὲν πιστεύω πειὰ σὲ τίποτα...

ΛΙΖΑ. — Ἄ, ἔτσι! Νὰ ποὺ εἴσαστε εἰλικρινής. Πάντως πιστεύετε καὶ πιστεύω ἀκόμα στὴ σαμπάνια. Δὲν εἶνε ἔτσι; Δῶστε μου κι' ἄλλη.

(Ὁ Γκὺ ξαναγεμίζει τὸ ποτῆρι της).

ΛΙΖΑ. — Τί ὡραῖο, ἀφράτο πιοτό! Δὲν ἀγαπῶ πειὰ παρὰ μόνο αὐτὸ στὸν κόσμο... (Πίνει). Μὰ ἐσεῖς γιατὶ δὲν πίνετε καθόλου;

ΓΚΥ.—Ἐγὼ δὲν πιστεύω πειὰ οὔτε στὴ σαμπάνια.

ΛΙΖΑ. — Δηλαδή;

ΓΚΥ. — Δηλαδὴ δὲν πιστεύω πὼς μπορεῖ νὰ μεθύση τὴν ψυχή μου ἡ σαμπάνια...

ΛΙΖΑ. — Ἄ, ἔχετε κι' ἐσεῖς ψυχή! Χά! Χά!...

ΓΚΥ. — Γιατί γελᾶτε;

ΛΙΖΑ. — Γιατὶ ἔχω πιῆ κιόλας δυὸ ποτήρια σαμπάνιας. Καὶ θέλω κι' ἄλλη. Πιέτε κι' ἐσεῖς, γιὰ νὰ κάμετε κέφι. Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ γελῶ ἐγὼ μόνη μου καὶ νὰ μένετε ἐσεῖς σοβαρός. Πρέπει νὰ γελοῦμε μαζύ...

(Ὁ Γκὺ μένει ἀφηρημένος καὶ σιωπηλός).

ΛΙΖΑ. — Μὰ τί συλλογίζεστε λοιπὸν τόσο ἐπίμονα; Καὶ ὕστερα λέτε πὼς ἤρθατε ἐδῶ γιὰ νὰ γλεντήσετε. Λοιπόν, ἀκοῦστε: Ἂν δὲν πιῆτε τώρα ἀμέσως ἕνα ποτῆρι σαμπάνια, θὰ σηκωθῶ νὰ φύγω.

(Ὁ Γκὺ πίνει μηχανικά).

ΛΙΖΑ. — Μὰ γιατί εἶστε ἔτσι μελαγχολικός; Μήπως εἶστε ποιητής;... Χά! Χά!...

ΓΚΥ. — Δὲν εἶμαι οὔτε μελαγχολικός, οὔτε ποιητής.

ΛΙΖΑ. — Τί εἶστε λοιπόν;

ΓΚΥ. — Ἕνας ἄντρας.

ΛΙΖΑ. — Ὡραῖα! Κι' ἐγὼ εἶμαι μιὰ γυναῖκα. Ἤρθατε ἐδῶ ζητῶντας ἴσως μιὰ γυναῖκα, κι' ἐγὼ ἦρθα ζητῶντας ἕναν ἄντρα. Ἂς διασκεδάσουμε λοιπὸν λίγο ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλο. Λοιπόν, ζήτω ἡ εὐθυμία!... Πιέτε κι' ἄλλη σαμπάνια.

(Ὁ Γκὺ ξαναπίνει).

ΛΙΖΑ. — Τί ὡραία ποὺ εἶνε ἡ ἀφράτη σαμπάνια! Ἀλλὰ καθὼς τὴν πίνει κανεὶς τοῦ γαργαλίζει τὰ χείλη ὁ ἀφρός... Δὲν εἶνε ἔτσι; Χά! Χά!...

ΓΚΥ. — Ἔτσι εἶνε... Χά! Χά!

ΛΙΖΑ — Εἴδατε λοιπὸν ποὺ γελᾶτε; Καὶ τολμήσατε νὰ πῆτε πὼς δὲν πιστεύετε στὴ σαμπάνια! Ἔ, λοιπόν, δὲν ἄρχισε νὰ μεθάη κι' ἡ ψυχή σας; Πιέτε λίγο ἀκόμα...

(Ὁ Γκὺ ξαναπίνει).

ΛΙΖΑ. — Μὰ εἶστε θαυμάσιος!

ΓΚΥ. — Εἶνε ὅλα θαυμάσια ἀπόψε...

ΛΙΖΑ. — Εἶνε ὅλα θαυμάσια, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ πίνουμε...

ΓΚΥ. — Καὶ τὰ μάτια σας εἶνε ὡραῖα!

ΛΙΖΑ. — Εἶνε ὡραῖα, γιατὶ εἶνε μεθυσμένα, καὶ γιατὶ τὰ κυττάζετε κι' ἐσεῖς μὲ μάτια μεθυσμένα...

ΓΚΥ. — Εἶνε πράσινα;

ΛΙΖΑ. — Ὄχι, εἶνε γαλανά.

ΓΚΥ. — Δὲν εἶνε πράσινα σὰν σμαράγδια;

ΛΙΖΑ. — Εἶνε γαλάζια, σὰν ζαφείρια...

ΓΚΥ. — Μὰ γιατὶ ἐμένα μοῦ φαίνονται πράσινα;

ΛΙΖΑ. — Ξέρετε, ὅποιος πίνει σαμπάνια, μπερδεύει τὰ χρώματα.

ΓΚΥ. — Δὲν εἶνε πράσινα τὰ μάτια σου, δὲν εἶνε μαῦρα τὰ μαλλιά σου;

ΛΙΖΑ. — Εἶνε ξανθὰ τὰ μαλλιά μου, εἶνε ξανθὰ σὰν τὴν σαμπάνια...

ΓΚΥ, (κυττάζοντάς την προσεκτικά). — Καὶ τί ζητᾶς κοντά μου, ἐσύ, μιὰ γυναῖκα μὲ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ μὲ γαλάζια μάτια;

ΛΙΖΑ. — Ἐσεῖς ἤρθατε στὸ τραπεζάκι μου, κύριε.

ΓΚΥ. — Τί θέλει κοντά μου μιὰ γυναῖκα, ποὺ δὲν εἶνε ἐκείνη;

ΛΙΖΑ, (κυττάζοντας κι' αὐτὴ προσεκτικὰ τὸν Γκύ). — Καὶ τί γυρεύεις ἐσὺ κοντά μου, ἐσὺ ξένε, μὲ τὰ καστανὰ μάτια καὶ μαλλιά; Τί θέλει κοντά μου ἕνας ἄντρας ποὺ δὲν εἶνε ἐκεῖνος; Ἢ μᾶλλον τί θέλω ἐγὼ κοντὰ σ' ἕναν ἄντρα ποὺ δὲν εἶνε ἐκεῖνος; (Κυττάζοντας γύρω της). Ἐγὼ σ' ἕνα καμπαρὲ μ' ἕναν ἄγνωστο;... Θεέ μου, πῶς ξέπεσα ἔτσι! (Κλαίει).

ΓΚΥ. — Μὴν κλαῖς, μὴν κλαῖς, φτωχὴ γυναῖκα... Καθὼς καταλαβαίνω, ὁ ἴδιος πόνος μᾶς ἔστειλε ἀπόψε τὸν ἕνα κοντὰ στὸν ἄλλον. Ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ ξεχάσω μιὰ γυναῖκα, ἦρθες γιὰ νὰ ξεχάσης ἕναν ἄντρα...

ΛΙΖΑ. — Ναί!... Ναί!...

ΓΚΥ. — Προσπαθήσαμε νὰ ξεχάσουμε. Ἐπεχείρησα νὰ σοῦ δείξω ἕναν ψεύτικο ἔρωτα, σοῦ ἔκανα κομπλιμέντα, χωρὶς κἂν νὰ προσέξω ἂν εἶσαι ὡραία ἢ ὄχι. Ἐσὺ πάλι προσπάθησες νὰ φανῆς διαφορετικὴ ἀπὸ ὅ,τι εἶσαι, νὰ μεθύσης τὸν πόνο μου, νὰ εἰρωνευθῆς τὴν ἴδια σου τὴν ὀδύνη, τὸν πόνο σου. Δὲν τὰ καταφέραμε ὅμως. Ἔπεσαν ἡ προσωπίδες μας καὶ φανερώθηκαν ἡ ἀληθινές μας μορφές. Σὲ μιὰ στιγμὴ προδοθήκαμε... Δείξαμε τί εἴμαστε...

ΛΙΖΑ. — Εἴμαστε δυὸ ἀπελπισμένοι, δυὸ προδομένοι ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

ΓΚΥ. — Τὴν ἀγαποῦσα μέχρι λατρείας, κι' ἐκείνη χθὲς τὴ νύχτα ἔφυγε μὲ κάποιον φίλο μου.

ΛΙΖΑ. — Τὸν ἀγαποῦσα μέχρι τρέλλας, κι' ἐκεῖνος σήμερα τὸ πρωῒ ἔφυγε μὲ μιὰ φίλη μου. Σκέφτηκα ἀμέσως νὰ πεθάνω.

ΓΚΥ.— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο!

ΛΙΖΑ. — Μὰ δείλιασα, ὅταν πῆρα τὸ περίστροφο στὸ χέρι μου. Καὶ τότε εἶπα: Καλύτερα νὰ ἐκδικηθῶ καὶ νὰ προσπαθήσω νὰ ξεχάσω, ὅπως μπορῶ...

ΓΚΥ. — Τὰ ἴδια ἔκανα καὶ σκέφτηκα κι' ἐγώ.

ΛΙΖΑ. — Καὶ τώρα, τί θὰ γίνουμε;

ΓΚΥ. — Τί θὰ γίνουμε τώρα;...

ΛΙΖΑ. — Λίγην ὥρα πρὶν μιλοῦσα μὲ κυνισμό. Τώρα ντρέπομαι τὸν ἴδιο μου ἑαυτό. Μὰ ἤμουν μεθυσμένη ἀπὸ... ἀπελπισία... Τί θὰ γίνουμε τώρα; Καθὼς φαίνεται εἶνε ἀδύνατον νὰ ξεχάσουμε... Τί θὰ γίνουμε;

ΓΚΥ. — Θὰ γίνουμε δυὸ καλοὶ φίλοι. Ναί, ὁ ἴδιος πόνος μᾶς ἑνώνει. Κι' ἂν δὲν μπορέσουμε νὰ ξαναναστήσουμε τὸν ἔρωτα, ἡ φιλία θὰ μᾶς εἶνε ἀρκετή. Δὲν εἶνε ἔτσι;

ΛΙΖΑ, (ἁπλώνοντας τὰ χέρια της στὰ δικά του). — Ἴσως... Ποιὸς ξέρει; Καμμιὰ φορὰ ἡ καρδιὲς πεθαίνουν, μὰ τὶς ξαναναστaίνει ὁ ἔρωτας...

ΓΚΥ. — Ἴσως...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Ἕνας γιατρὸς πῆγε μιὰ μέρα κι' ἐπεσκέφθη ἕναν ἄρρωστο οἰκογενειάρχη.

—Πῶς τὸν βρίσκετε, γιατρέ μου; τὸν ρώτησε στὸ τέλος ἡ γυναῖκα τοῦ ἀρρώστου.

—Σὲ κακὰ χάλια!...

—Θεέ μου!... Καὶ τί ἔχει;

—Ἐρυσίπελας.

—Καὶ πῶς τὸ καταλάβατε;

—Ἀπὸ τὰ χέρια του... Δὲν εἴδατε πόσο κόκκινα εἶνε;

—Ἀλλά, γιατρέ μου, τὰ χέρια του ἔτσι εἶνε πάντα, γιατὶ ὁ ἄντρας μου εἶνε βαφιᾶς.

—Βαφιᾶς;... Καὶ γιατί δὲν μοῦ τὸ λέγατε, πρὶν κάνω τὴ διάγνωσι, κυρία μου;

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ SACHER MASOCH

Η "ΑΔΕΛΦΗ,, ΒΑΡΒΑΡΑ

ΟΛΗ ἡ εὔθυμη συντροφιὰ τῆς κομήσσης Τσέρνιν, ἡ ὁποία εἶχε ἐκδράμει ὥς τὸ γραφικὸ καὶ γαλήνιο μοναστῆρι τοῦ Ὄσσεχ, εἶχε ἀπομείνει κατάπληκτη ἀπ' τὴν ἀρχοντικὴ κι' εὐγενικὴ ἐμφάνισι τῆς μοναχῆς «ἀδελφῆς Βαρβάρας»...

Ποτὲ δὲν ξανάχαν δῆ συγκεντρωμένες στὸ ἴδιο πρόσωπο τόσες χάρες: Ἦταν πνευματώδης, χαριτωμένη, ἁγνή. Τὰ ἔξυπνα, σπινθηροβόλα μάτια της ἔδιναν ξεχωριστὴ ζωὴ καὶ γοητεία στὸ γλυκὸ πρόσωπό της, καὶ τὸ ψηλὸ χυτὸ κορμί της κυμάτιζε μὲ ἀφάνταστη ἀρχοντιὰ καὶ μεγαλοπρέπεια, καθὼς ἦταν σφιχτοτυλιγμένο στὸ μαῦρο κι' αὐστηρὸ ράσο της...

Ἡ νεαρὴ κόμησσα Τσέρνιν, κοκκέτα καὶ κοσμικὴ κυρία τῆς οὐγγρικῆς ἀριστοκρατίας, σαγηνευμένη ἀπ' τὴν ἀξέχαστη ἐκείνη ὀπτασία, πίεσε ἐπίμονα τὴν ἡγουμένη νὰ τῆς διηγηθῆ τὴν αἰτία, γιὰ τὴν ὁποία μιὰ τόσο ἐκλεκτὴ ὕπαρξις ἀπαρνήθηκε τὶς χαρὲς τοῦ κόσμου — καὶ μάλιστα ἀπάνω στὴν ἄνθησι τῆς δροσερῆς νεότητός της — γιὰ νὰ κλειστῆ στὸ ἀσκητικὸ ἐκεῖνο μοναστῆρι...

Κι' ἡ σεβάσμια καὶ καλόκαρδη ἡγουμένη, ἄρχισε τὴν ἀφήγησί της, ἐνῶ ὅλοι τὴν εἶχαν τριγυρίσει μὲ ἀσυγκράτητη ἀνυπομονησία:

«Ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια, ἐνῶ διαρκοῦσε ἀκόμα ἡ τελευταία ἐπανάστασι τῶν Πολωνῶν γιὰ τὴν ἀποτίναξι τοῦ ρωσσικοῦ ζυγοῦ, εἶχε συγχρόνως ἀρχίσει μιὰ ζωηρὴ συνωμοτικὴ κίνησι στὶς πολωνικὲς ἐπαρχίες τῆς Πρωσσίας. Ἤθελαν κι' αὐτὲς νὰ τινάξουν τὸν γερμανικὸ ζυγὸ ἀπ' τὴ ράχι τους, καὶ νὰ ἑνώσουν τὶς προσπάθειές των μὲ τὶς προσπάθειες τῶν ὑποδούλων στοὺς Ρώσσους συμπατριωτῶν των, γιὰ τὴν ἱερὴ ἀνεξαρτησία τῆς κοινῆς των πατρίδος...

Κάποια μέρα, ὅμως, οἱ ἀρχηγοὶ τῆς πατριωτικῆς αὐτῆς συνωμοσίας, πιάστηκαν ξαφνικὰ στὸ Πόζεν ἀπ' τὴν πρωσσικὴ ἀστυνομία, φυλακίστηκαν αὐστηρὰ στὸ πιὸ σκοτεινὸ κελλὶ τῶν ὑπογείων τοῦ φρουρίου, κι' ἔτσι σταμάτησε — προδομένη καὶ πνιγμένη — κάθε αὐτονομιστικὴ κίνησι στὶς πρωσσοκρατούμενες πολωνικὲς ἐπαρχίες...

Τὸ «Ὑπέρτατο Ἐπαναστατικὸ Κομιτᾶτο», τὸ ὁποῖο βρισκόταν στὴ Ρωσσία καὶ διοικοῦσε τὸν ἀγῶνα τῆς ἐπαναστατημένης Πολωνίας, δὲν ἄργησε νὰ μάθη ἀπὸ ἐμπίστους πράκτοράς του τὸ ὄνομα τοῦ προδότη: Ἦταν ἕνας πολωνικῆς καταγωγῆς συνταγματάρχης τῆς χωροφυλακῆς, ὁ ὁποῖος ὑπηρετοῦσε στὴν πρωσσικὴ ἀστυνομία, κι' ὁ ὁποῖος — γιὰ ἀμοιβὴ τῆς προδοσίας του — προβιβάστηκε σὲ στρατηγὸ καὶ διορίστηκε ἀστυνομικὸς διευθυντὴς τοῦ Πόζεν...

Τὸ ἴδιο βράδυ κιόλας, τὸ Ὑπέρτατο Κομιτᾶτο, σὲ μυστικὴ συνεδρίασί του, τὸν καταδίκασε σὲ θάνατο κι' ἀνάθεσε τὴν ἐκτέλεσι τῆς καταδίκης του σὲ κάποιο ἀφοσιωμένο μέλος τῆς πολωνικῆς ἀδελφότητος: Δηλαδὴ στὸν φοιτητὴ Πολένσκι, ἕναν ἐνθουσιώδη καὶ νεαρὸ Πολωνό, ὁ ὁποῖος κατοικοῦσε σ' ἕνα φτωχικὸ δωμάτιο μιᾶς ἐλεεινῆς κι' ἀκάθαρτης συνοικίας τοῦ Πόζεν...

Ἡ θανατικὴ ἀπόφασι καὶ τὸ μακρύ, δηλητηριασμένο καὶ κοφτερὸ στιλέττο τῆς ἐκτελέσεως, στάλθηκαν μυστικὰ στὴ νεαρὴ Βαρβάρα —κόρη ἑνὸς πλουσίου Πολωνοῦ κόμητος, μὲ μεγάλη ἐπιρροὴ στὸ Πόζεν — γιὰ νὰ τὰ παραδώση στὸν ἐκδικητὴ τῆς προδοσίας φοιτητὴ Πολένσκι...

Καὶ μιὰ νύχτα ψυχρὴ τοῦ χειμῶνα, ἡ ἐκλεκτὴ ἐκείνη κόρη τῆς Πολωνίας, ἀψηφῶντας τὴ λυσσασμένη χιονοθύελλα καὶ τὸν κίνδυνο τῶν Πρώσσων κατασκόπων, ἔκρυψε στὸ μυρωμένο κι' ἁγνὸ στῆθος της τὸ τρομερὸ ἔγγραφο καὶ τὸ φρικτὸ στιλέττο, τυλίχτηκε σ' ἕναν βαρὺ μανδύα, σκέπασε τὸ πρόσωπό της μ' ἕναν πυκνὸ πέπλο, κι' ἔφυγε κρυφὰ ἀπ' τὸ μέγαρό της...

Σὲ μισὴ ὥρα γλυστροῦσε, ἀπαρατήρητη ἀπ' ὅλους, στὸ γυμνὸ καὶ ψυχρὸ καμαράκι τοῦ Πολένσκι. Στὸ ἀδυνατισμένο φῶς ἑνὸς κεριοῦ, τοῦ ἐξήγησε τὴν θανάσιμη ἀποστολή του, τοὔδωσε τὸ ἔγγραφο καὶ τὸ στιλέττο, καὶ μὲ φωνὴ ψυχρή, πρόσθεσε στὸ τέλος:

—Σὲ τρεῖς μέρες, τὸ πολύ, πρέπει νὰ ξεμπερδεύση ἡ ὑπόθεσι αὐτή... Τέτοια εἶνε ἡ ἀμείλικτη θέλησι τῶν ὑπερτάτων ἀρχηγῶν μας!....

Ὁ Πολένσκι, βουβὸς καὶ χλωμός, ἔρριξε τὴν ἔκθαμβη ματιά του στὴν ἐκλεκτὴ ἐκείνη ὕπαρξι, ποὺ τὸν ἔστελνε τόσο ψυχρὰ στὸν θάνατο, γιὰ χάρι τῆς ματωμένης καὶ σπαραγμένης κοινῆς πατρίδος. Μὰ ἡ Βαρβάρα, στυγνὴ καὶ σκοτεινή, ἦταν τὴ στιγμὴ αὐτὴ μιὰ ζωντανὴ ἐνσάρκωσι τῆς διαβολικῆς ὀμορφιᾶς τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἐκδικήσεως...

Τοῦ ψιθύρισε προσταχτικά:

—Ἀποφασίζεις τὴ ζωή σου;... Θέλεις νὰ ἐκτελέσης στὴν ὡρισμένη προθεσμία, τὴ διαταγὴ τῶν ἀρχηγῶν μας, ἢ νὰ φροντίσω νἄβρω ἄλλον;...

Κι' ὁ Πολένσκι, ἀναστενάζοντας ὀδυνηρά, τῆς ἀπάντησε:

—Ἂν ὑπακούσω, δεσποινίς, θὰ τρέξω μοναχός μου νὰ βρῶ τὸν πιὸ φρικτὸ θάνατο... Θὰ πηδήξω μονάχος μου στὸν ὀρθάνοιχτο τάφο, τὴ στιγμὴ ποὺ τὰ λουλούδια τῆς νεότητος ἀνθίζουν στὸ πρόσωπό μου... Θὰ σβύσω μονάχος μου τὴ ζωή, μάλιστα τὴ στιγμὴ ποὺ αὐτὴ μὲ στέλνει τὸ πιὸ ἑλκυστικὸ χαμόγελό της...Καὶ τὸ πιὸ σπαραχτικὸ ἀπ' ὅλα εἶνε, ὅτι ἐσεῖς — ἐσεῖς ποὺ τόσο σᾶς ἀγαποῦσα ταπεινά, τόσο καιρὸ —μὲ σπρώχνετε σ' αὐτὸν τὸν θάνατο!... Ἄχ, πονῶ, πονῶ ἀφάνταστα δεσποινίς!...

Τὸ ἀγγελικὸ πρόσωπο τῆς Βαρβάρας συσπάστηκε ἀπὸ πόνο. Κάτι τῆς ἔκαψε τὴν ψυχή, κάτι σκάλισε τὴ στιγμὴ ἐκείνη μιὰ χρόνια πληγὴ τῆς καρδιᾶς της μὲ ἀγκίστρια πυρωμένα, κι' ὁ ἀνείπωτος πόνος τὴν παραμόρφωσε.

—Εἶσαι εὐγενικὸ παλληκάρι... ψιθύρισε. Ἂν σὲ γνώριζα ἀπὸ καιρό, θὰ ποδοπατοῦσα τὴν ἀπόστασι ποὺ μᾶς χωρίζει, καὶ θὰ σοὔδινα τὴν καρδιά μου... Μὰ μόλις ἕνα χρόνο ἔχουμε ποὺ γνωριστήκαμε, κι' αὐτὸ συνέβη στὶς σπάνιες καὶ σύντομες συνεδριάσεις τοῦ τοπικοῦ μας —ἐδῶ στὸ Πόζεν — κομιτάτου... Ἄχ, πόσο θὰ ἤμουν εὐτυχισμένη, ἂν σὲ γνώριζα πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια!....

Ἀνασαίνοντας βαρειὰ ὁ Πολένσκι, χλωμός, τραύλισε μὲ ἀγωνία:

—Γιατί;... Γιατί;... Ἐξηγηθῆτε, πρὸς Θεοῦ, δεσποινίς!...

Κι' ἡ Βαρβάρα ψιθύρισε μελαγχολικά:

—Νά, γιατὶ ἔχω χαρισμένη πειὰ τὴν καρδιά μου... Ἄδολη κοπέλλα, γεμάτη ἐμπιστοσύνη, πολυχαϊδεμμένη ἀπ' τὴν τύχη κι' ἀνυποψίαστη γιὰ τὴ μοχθηρία τοῦ κόσμου, ἀγάπησα μὲ ὅλη τὴ θέρμη τῆς ἀθώας νεότητός μου, ἕναν ἄνθρωπο, καὶ τοῦ παραδόθηκα ὁλοκληρωτικά, ναρκωμένη ἀπ' τὰ γλυκά του λόγια... Μὰ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὔκρυβε μέσα στὸ ὑπέροχο ἀγγελικὸ κορμί του τὴν πιὸ συχαμερὴ καὶ βρώμικη ψυχή, μὲ ἀπαρνήθηκε μὲ σαρκασμό, μιὰ μέρα... Παντρεύτηκε τὴν κόρη ἑνὸς πανίσχυρου ὑπουργοῦ, καὶ μὲ τὴν προδοσιὰ αὐτὴ τὴν ἄτιμη, κέρδισε γοργὰ τὰ γαλόνια τοῦ συνταγματάρχη... Καὶ μόλις προχθὲς ἀκόμα, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς — βουτηγμένος ὥς τὸ λαιμὸ πειὰ στὴ λάσπη τῆς ἀτιμίας — μὲ μιὰ προδοσιὰ ἀκόμη, πιὸ ἄτιμη ἀπ' τὴν πρώτη, κέρδισε νεώτατος τὶς ὁλόχρυσες ἐπωμίδες τοῦ στρατηγοῦ!....

Ὁ Πολένσκι οὔρλιαξε ἀπὸ πόνο, καὶ τινάχτηκε ὀρθὸς κι' ἀνατριχιασμένος. Κάρφωσε τὴ ματιά του στὸ χλωμὸ προσωπάκι τῆς κοπέλλας κι' εἶπε μὲ φωνὴ κομμένη:

—Ὥστε;...Ὥστε αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος ποὺ πρόδωσε τὴν πατρίδα μας, καὶ ποὺ πρόδωσε κι' ἐσᾶς, δεσποινίς, εἶνε τὸ ἴδιο πρόσωπο;.... Ἄχ, Θεέ μου!... Θεέ μου!... Γιατὶ χαρίζεις τόση εὐτυχία, γιατὶ χαρίζεις τὸν Παράδεισο στὴ γῆ, σὲ τόσο οἰκτρὰ πλάσματά σου;...

Ἡ Βαρβάρα κάτι πῆγε νὰ πῆ — κάτι σὰ διαμαρτυρία στὰ ἀσεβῆ ἐκεῖνα λόγια τοῦ πονεμένου Πολένσκι — μὰ ἔξαλλος ἐκεῖνος μούγκρισε:

—Ὄχι... Ὄχι... Δὲν εἶνε βλαστήμιες αὐτὰ ποὺ λέω... Ὄχι... Ἴσα-ἴσα ἐκεῖ θὰ καταλήξω... Εἶπα τὰ ὅσα εἶπα, γιατὶ μ' ἔπνιξε ὁ πόνος... Ἡ ἀγάπη σου, γλυκειά μου, εἶνε κῆπος τῆς Ἐδέμ... Θὰ ἤμουν εὐτυχισμένος ἂν ἔκοβα κι' ἕνα ἀκόμη ἀπ' τὰ πιὸ ταπεινὰ λουλούδια του... Κι' ἐκεῖνος ὁ ἀχρεῖος, ποὺ τοῦ τὸν χάρισες ὁλόκληρο, ἀντὶ νὰ ἐκτιμήση τὸ θεῖο αὐτὸ δῶρο — ποδοπάτησε τὰ λουλούδια του μὲ κτηνωδία, καὶ σ' ἄφησε σπαραγμένη... Μὰ ὁ Θεός, ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἐκδικεῖται τοὺς ὑβριστάς του... Τοὺς τιμωρεῖ σκληρά, κι' ὄργανο τιμωρίας — ἀμείλικτο καὶ τρομερὸ —διάλεξε ἐμένα στὴν περίστασι αὐτή... Εὐλογημένο τ' ὄνομά του!... Θὰ βαδίσω στὸ θάνατο εὐτυχισμένος, δεσποινίς!...

Γονάτισε εὐλαβικά, μπρὸς στὴν ἄφωνη καὶ ζαρωμένη κοπέλλα, πού, κεραυνωμένη ἀπ' τὴν ἔκρηξι τοῦ φλογεροῦ του πάθους, τὸν κύτταζε ἀγκομαχῶντας, καὶ φίλησε τὴν ἄκρη τοῦ γουνένιου μανδύα της. Ἔπειτα ψιθύρισε:

—Θὰ τὸν σκοτώσω δεσποινίς! Θὰ τὸν σπαράξω ἄγρια, γιὰ χάρι τῆς προδομένης πατρίδος μας καὶ τῆς προδομένης ἀγάπης σου... Μὰ θέλω μιὰ χάρι στερνή: Θέλω νᾶσαι μπροστά, ἀνάμεσα στὸ περίεργο πλῆθος, τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ μοῦ κόβουν τὸ κεφάλι... Θέλω ἡ στερνή ματιά μου ν' ἀντικρύση ἐσένα ποὺ εἶσαι ἡ πιὸ θεία ἐνσάρκωσι τῆς ὀμορφιᾶς... Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι;...

—Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι!... ἀποκρίθηκε δακρύβρεχτη ἡ χλωμὴ κοπέλλα... Καὶ σοῦ ὑπόσχομαι ἀκόμα καὶ κάτι παραπάνω: Μόλις θὰ σβύση ἡ ζωή σου, ποὺ περισσότερο γιὰ χάρι μου τὴ θυσιάζεις, θὰ πνίξω κι' ἐγὼ γιὰ πάντα τὶς χαρὲς τῆς δικῆς μου ζωῆς... Μάρτυς μου ὁ Θεός!...

Χώρισαν σκυφτοὶ καὶ πικραμένοι, καὶ τὸ ἴδιο βράδυ ὁλόκληρο τὸ Πόζεν δοκίμασε ὧρες ἀγωνίας καὶ φρίκης: Ἕνας Πολωνὸς φοιτητής, ὁ Πολένσκι, ξεκοίλιασε μὲ λύσσα τὸν στρατηγὸ διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας, τὴν ὥρα ποὔβγαινε ἀπ' τὸ θέατρο. Οἱ Πρῶσσοι ἔξαλλοι συνέλαβαν τὸν δράστη καὶ τὸν καταδίκασαν σὲ θάνατο τὴν ἴδια νύχτα γιὰ νὰ τρομοκρατήσουν τὸ πολωνικὸ στοιχεῖο!...

Τὴν ὥρα ποὔβγαινε χρυσὸς ὁ ἥλιος, κι' ἔβαφε ὁλοκόκκινη τὴ χιονισμένη πόλι, ἔπεφτε στὴ λαιμητόμο αἱματόλουστο τὸ νεανικὸ κεφάλι τοῦ Πολένσκι...

Τότε, ἀπ' τὸ συναγμένο πλῆθος, ποὺ ἀγωνιοῦσε, βγῆκε μιὰ κατάχλωμη οὐράνια κοπέλλα. Μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ τὰ μάτια γλαρά, γλύστρησε σὰν νὰ ὑπνοβατοῦσε, ὥς τὰ ματωμένα σανίδια τοῦ ἰκριώματος, χούφτωσε στὰ συσπασμένα χέρια της τὸ αἱματόλουστο κι' ὠχρὸ κεφάλι καὶ κόλλησε στὰ μισοανοιγμένα χείλη του τὸ κόκκινο καὶ δροσερό της στόμα: Ἦταν ἡ Βαρβάρα...

Ἔπειτα, μὲ τρομακτικὴ γαλήνη, στυγνὰ μελαγχολικὴ κι' ἀδιάφορη στὰ κατάπληκτα ἐπιφωνήματα τοῦ πλήθους, ράντισε τὰ χρυσᾶ μαλλιά της μὲ τὸ λασπωμένο χῶμα — γιὰ σημεῖο πένθους — καὶ τράβηξε γιὰ τὸ μέγαρό της βουβή...

Κράτησε τὴν ἱερὴ ὑπόσχεσί της. Ἀπαρνήθηκε ὁριστικὰ τὸν κόσμο, καὶ μέσα σὲ λίγες μέρες κλείστηκε γιὰ πάντα στὸ μοναστῆρι τοῦ Ὄσσεχ!...»

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟ'Υ'Λ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΣΕΙΣ, μιλόρδε, δὲν ἀναγνωρίσατε κανένα; ρώτησε ὁ Σέρλοκ Χόλμς.

— Κανένα! ἀπάντησε ὁ λόρδος. Γιατὶ ἐκτὸς ἀπ' τὸν κυνηγό, τὸν ὁποῖο δὲν ἐγνώριζα, οἱ δυὸ ἄλλοι ἀχρεῖοι εἶχαν μαυρισμένο τὸ πρόσωπο.

— Χάρρυ, ἀφοῦ σᾶς ἔδεσαν, εἶδες τί ἔκαναν; Ποῦ πῆγαν;

—Ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς κακούργους κρατοῦσε ἕνα κλεφτοφάναρο καὶ φώτιζε ὄχι πρὸς τὸ μέρος τοῦ Φίνσλεϋ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος.

— Ὥστε φοβόντουσαν, χωρὶς ἄλλο, μήπως σᾶς ἔλθει βοήθεια ἀπ' τὸ στόμιο τοῦ τοῦννελ ποὺ μπήκατε, εἶπε ὁ Σέρλοκ Χόλμς, κι' ὕστερα ξαναρώτησε τὸν βοηθό του:

— Κατόπιν τί κάνανε; Προχώρησαν ὥς πέρα στὸ ἄλλο στόμιο τοῦ τοῦννελ;

— Αὐτὸ περίμενα κι' ἐγὼ νὰ κάνουν, ἀπάντησε ὁ Χάρρυ, μὰ διαψεύσθηκα. Γιατί, ἀφοῦ προχωρήσανε περίπου ἑκατὸ βήματα ἀπ' τὸ μέρος ποὺ μᾶς δέσανε, στάθηκαν, σχεδὸν κόλλησαν πάνω στὸν τοῖχο καὶ γίνανε ἄφαντοι!

— Εἶσαι βέβαιος γι' αὐτό, Χάρρυ;

— Ἀπολύτως βέβαιος, δάσκαλε. Μ' εἴχανε δέσει ἔτσι ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ δῶ παρὰ μόνο κατὰ τὴν διεύθυνσι τοῦ σταθμοῦ Χαβερστὸκ - Χίλλ.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἔμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς ἀμίλητος καὶ σκεφτικός. Ἀπ' τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου του καταλάβαινε κανεὶς πῶς κάποιο τολμηρὸ καὶ σπουδαῖο σχέδιο ἀπασχολοῦσε τὸ δυνατὸ μυαλό του. Ἄξαφνα γύρισε πρὸς τὸ μέρος ποὺ στεκόταν ὁ μηχανικὸς τοῦ τραίνου καὶ τὸν ρώτησε:

— Μηχανικέ, ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα;

Ὁ μηχανικὸς κάπως πειραγμένος, ἀπάντησε:

— Μ' ἂν δὲν ἔχω σὲ σᾶς ἐμπιστοσύνη, στὸν πιὸ διάσημο ἀστυνομικὸ τῆς Ἀγγλίας, σὲ ποιὸν θέλετε νάχω;

— Λοιπόν, πέστε μου, εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ κάνετε σταθμὸ στὸ Φίνσλεϋ;

— Σταματοῦμε μονάχα ὅταν ἔχουμε ἐπιβάτες γιὰ κεῖ. Μὰ σὲ τέτοια ὥρα καὶ χειμῶνα καιρὸ μάλιστα, πολὺ σπάνια ἔχουμε ἐπιβάτες γιὰ τὸ Φίνσλεϋ.

— Καλά. Ποιὸς εἶνε ὁ κατοπινὸς σταθμός;

— Τὸ Οὐάτφορδ.

— Πόσο ἀπέχει τὸ Φίνσλεϋ ἀπ' τὸ Οὐάτφορδ;

— Ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας.

— Καλά! Θἄχετε λοιπὸν τὴν καλωσύνη νὰ περάσετε ἀπ' τὸ Φίνσλεϋ μὲ τέτοια ταχύτητα ποὺ νὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ κατεβῆ ἢ ν' ἀνεβῆ κανεὶς ἀπ' τὸ τραῖνο;

— Μάλιστα, κ. Χόλμς, εἶνε εὐκολώτατο.

— Μιὰ χάρι ἀκόμα, κύριε μηχανικέ.

— Ὅ,τι θέλετε...

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ προμηθεύσετε ἕνα πανωφόρι κι' ἕνα κασκέτο κοντρολέρ;

— Εὐκολώτατο. Ὁ θερμαστὴς θὰ σᾶς δανείση τὸ δικό του.

Ἔτσι κι' ἔγινε πράγματι.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς φορῶντας τὸ πανωφόρι καὶ τὸ κασκέτο, εἶπε:

— Ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ κοντρολὲρ στὸ Οὐάτφορδ. Ἐλπίζω ν' ἀνακαλύψω μέσα στὴν ἁμαξοστοιχία πολὺ σπουδαῖο κυνῆγι. Τί ἰδέα ἔχετε, κ. μηχανικέ, εἶνε δυνατὸν τὴ στιγμὴ ποὺ περνάει τὸ τραῖνο τὸ τοῦννελ, ν' ἀνέβη κανεὶς ἀπάνω, χωρὶς νὰ τὸν δῆ κανείς;

— Βέβαια!... Αὐτὸ γίνεται τακτικὰ σ' ὅλα τὰ τοῦννελ.

— Ἆ!... Τότε εἶνε σίγουρο ὅτι τὰ τρία ἀχρεῖα ὑποκείμενα ποὺ ζητᾶμε βρίσκονται μέσα στὸ τραῖνο. Πήδησαν σ' αὐτὸ κρυφά. Κι' ἔχουν σκοπὸ φαίνεται νὰ κατεβοῦν στὸ Οὐάτφορδ κι' ἀπὸ κεῖ νὰ πάρουν τὸ τραῖνο γιὰ ἕνα ὁποιοδήποτε λιμάνι κι' ὕστερα... τρέχα πιάσε τους ἔξω ἀπ' τὴν Ἀγγλία.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς μιλῶντας εἶχε μαυρίσει κι' ὅλας τὸ πηγοῦνι του καὶ τὰ μάγουλά του, ἔτσι ποὺ νὰ φαίνεται πῶς εἶχε καιρὸ νὰ ξυρισθῆ.

— Χάρρυ, εἶπε κατόπιν, μαυρίζοντας καὶ τὰ φρύδια του, μόλις φθάσει τὸ τραῖνο στὸ Οὐάτφορδ, ἔχε τὸ νοῦ σου στὸ σύνθημά μας. Θὰ ριχθῆς ἀμέσως στὸ διαμέρισμα ἀπ' ὅπου θ' ἀκούσης τὰ σφυρίγματά μου.

Καὶ σηκώνοντας τὸν γιακᾶ του:

— Καὶ σεῖς, λόρδε, συνέχισε, πρέπει ν' ἀκολουθήσετε τὸν Χάρρυ. Τ' ἀγρίμια μας εἶνε ἐπικίνδυνα. Χρειάζεται λοιπὸν θάρρος καὶ σβελτάδα!...

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Προσέξτε!... φώναξε τώρα ὁ μηχανικός, βλέποντας τὸν Σέρλοκ Χόλμς νὰ πηδᾶ ἀπ' τὸ ἕνα βαγόνι στ' ἄλλο.

Ἐκεῖνος ὅμως ἄρχισε νὰ ἐπιθεωρῆ τὰ διάφορα διαμερίσματα τοῦ τραίνου καὶ τέλος ἔφθασε σ' ἕνα ἀπ' τὰ τελευταῖα βαγόνια τῆς ἁμαξοστοιχίας.

Ρίχνοντας μιὰ γρήγορη ἐξεταστικὴ ματιά, μέσα σ' αὐτὸ τὸ βαγόνι, ἔννοιωσε μεγάλη ἱκανοποίησι. Εἶχε μπροστὰ στὰ μάτια του τρεῖς ἄνδρες, ἀπ' τοὺς ὁποίους ὁ ἕνας φοροῦσε ροῦχα τοῦ κυνηγιοῦ. Τοὺς παρετήρησε καλύτερα κι' ἀνεγνώρισε στὸ πρόσωπο τοῦ ἑνὸς τὸν ἔγγονο τοῦ Ἑβραίου. Ὁ ἄλλος ἦταν ὁ Φρεὶδ Ἀρσέ. Ὅσο γιὰ τὸν τρίτο, τὸ ἀλάθευτο μάτι τοῦ ἀστυνομικοῦ κατάλαβε ἀμέσως ὅτι δὲν ἦταν πραγματικὰ ἄνδρας. Ἦταν γυναῖκα μετεμφιεσμένη σὲ ἄνδρα.

Χωρὶς νὰ χάνη ἄσκοπα τὸν καιρό του ὁ δαιμόνιος ἀστυνομικὸς μπῆκε μέσα στὸ διαμέρισμα τῶν τριῶν κακούργων καὶ κλείνοντας τὴν πόρτα πίσω του, τοὺς εἶπε:

— Τὰ εἰσιτήριά σας, παρακαλῶ, κύριοι!...

Κι' ἀλλάζοντας τόνο, πρόσθεσε:

— Καὶ κάνει ἕναν διαβολόκαιρο ἀπόψε!... Ἐμεῖς, κύριοι, τὸν καταλαβαίνουμε καλύτερα, μὲ τὸ σκυλίσιο ἐπάγγελμα ποὺ διαλέξαμε. Κινδυνεύει ἡ ζωή μας καθὼς πηδᾶμε ἀπ' τὄνα βαγόνι στ' ἄλλο...

— Βέβαια! ἔχετε δίκηο!... Διαβολοεπάγγελμα κι' αὐτὸ τὸ δικό σας, ἀπάντησε ὁ Φρεὶδ Ἀρσέ. Καὶ νὰ σᾶς πλήρωναν τοὐλάχιστον ὅπως πρέπει... Ἀλλά, γιὰ σταθῆτε... Ὁρίστε πέντε σελλίνια γιὰ σᾶς.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, ἀπάντησε ὁ Χόλμς, βάζοντας στὴν τσέπη του τὰ χρήματα. Ἀλλὰ θὰ ἤθελα νὰ μοῦ δίνατε τὰ εἰσιτήριά σας. Σὲ λίγο φθάνουμε στὸ Οὐάτφορδ καὶ πρέπει νἄχω τελειώσει τὸν ἔλεγχο τῶν εἰσιτηρίων.

Ὁ Φρεὶδ Ἀρσέ, ποὺ λογάριασε πῶς μὲ τὰ πέντε του σελλίνια θἄκανε τὸν σιδηροδρομικὸ ὑπάλληλο νὰ μὴ τοὺς ζητήση τὰ εἰσιτήριά τους, ἄρχισε νὰ τὰ χρειάζεται.

— Λοιπόν; δὲν ἔχετε εἰσιτήρια; ρώτησε ὁ ψευτοκοντρολὲρ τὸν ἀρχηγὸ τῆς συμμορίας τῶν τριῶν κακούργων.

Κι' ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε, ὁ μετεμφιεσμένος ἀστυνομικὸς φώναξε:

— Ἆ! αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἀναφέρω στὴν διεύθυνσι τοῦ σταθμοῦ.

— Μά, φίλε μου, εἶπε τότε ὁ Φρεὶδ Ἀρσὲ στὸν κοντρολέρ, μὴν κάνετε ἔτσι... Δὲν πιστεύω, βέβαια, νὰ φαντάζεσθε ὅτι θελήσαμε ν' ἀποφύγουμε νὰ πληρώσουμε ἕνα τόσο ἀσήμαντο ποσόν. Ἁπλούστατα δὲν προφθάσαμε νὰ βγάλουμε τὰ εἰσιτήριά μας... Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ κάνετε τόσο μεγάλη φασαρία καὶ ν' ἀναφερθῆτε, ὅπως λέτε, στὸν σταθμάρχη. Διάβολε! Φαινόσαστε ἔξυπνος ἄνθρωπος!... Νά! πάρτε ἀκόμα πέντε σελλίνια κι' ἀφῆστε μας ἥσυχους...

Ὁ Χόλμς τσέπωσε κι' αὐτὰ τὰ σελλίνια καὶ καθίζοντας ἀπέναντι στὸν Ἀρσέ, τοῦ εἶπε:

— Ὤ! θὰ ἦταν ἐν τάξει τὰ πράγματα, ἂν δὲν εἶχε κοντρὸλ στὸ σταθμό. Δυστυχῶς ὅμως κι' ἐκεῖ θὰ σᾶς ζητήσουν τὰ εἰσιτήριά σας. Ἀλλὰ μιὰ κι' εἴσαστε τόσο γενναιόδωρος θὰ σᾶς βοηθήσω. Εἶνε φίλος μου ὁ ἐπιθεωρητὴς τοῦ σταθμοῦ καὶ θὰ τοῦ πῶ νὰ κάνη τάχα πὼς δὲν βλέπει...

— Ἔτσι μάλιστα, φίλε μου! Εἶσαι ἕνας λαμπρὸς ἄνθρωπος, ἀγαπητέ μου. Λοιπόν, θἄρθῆς νὰ μᾶς συναντήσῃς μόλις φθάσουμε στὸ Οὐάτφορδ;

— Ὄχι, ἂν τὸ ἐπιτρέπετε μπορῶ νὰ μείνω ἐδῶ. Ἔχω τελειώσει τὴν ὑπηρεσία μου καὶ σὲ δυὸ λεπτὰ φθάνουμε στὸν σταθμό.

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΣΤΑΦΥΛΙΑ

Ἡ ἀργατιὰ, εἶχε πάρει στὴ σειρὰ τὰ κλήματα καὶ τρυγοῦσε τὰ σταφύλια, τραγουδῶντας τὸ λαϊκὸ τῆς ἐποχῆς τραγοῦδι:

Σταφύλι—φύλι—φίλησα
μιὰ κοπελλιὰ στὰ χείλη...

Ἡ ἀργατιὰ τρυγοῦσε τὰ σταφύλια...

Καὶ στὸ τραγοῦδι αὐτὸ ἀπαντοῦσε ἡ δεύτερη σειρὰ τῶν τρυγητῶν:

Σταφύλι—φύλι—φίλησα
μιὰ κοπελλιὰ στὸ στόμα...

Κι' ἀπαντοῦσε κι' ὁ ἀμπελουργός, μὲ τὴ βαρειὰ φωνή του, σὰν νὰ γύριζε τὴ στροφὴ τοῦ τραγουδιοῦ, τελειώνοντας τὸν στίχο:

...μοσχοβολοῦν τὰ χείλη μου,
ἀπ' τὸ φιλὶ ἀκόμα!....

'Εμεῖς, παιδιὰ μικρά, στοῦ θείου τὸ ἀμπέλι, φτιάναμε κούνια, κάτω ἀπὸ μιὰ ψηλὴ ἐληά, μὲ χοντροὺς κλάδους, ποὺ ἀπηχοῦσε ἀπὸ τῶν τζιτζικιῶν τὴν τσιριστὴ φωνή.

Χορτασμένος ἀπὸ τὰ σταφύλια καὶ ζαλισμένος ἀπ' τὰ κουνήματα, καθόμουνα στὴ ρίζα τῆς ἐληᾶς, μιὰ ρίζα πεταμένη μὲ θυμὸ ὄξω ἀπὸ τὴ γῆ, καὶ κύτταζα τὰ μυρμηγκάκια, ποὺ πηγαινοερχόντουσαν σὲ μιὰ ἀπέραντη σειρά, κρατῶντας στὸ στόμα τους σπόρους ἀπὸ ἀγριόβρωμη, ψυχουλάκια ποὺ πέσαν ἀπὸ μᾶς, ἢ τὸ πόδι κανενὸς μικροῦ ἐντόμου, ποὺ τὸ βρῆκαν ψόφιο πουθενά.

Ὁ ἥλιος ὁ θερμός, ἐγυάλιζε τὰ μαῦρα τους τὰ σώματα, σὰν νἆταν ἀτσαλένια...

Ἡσυχία, σὰν ν' ἀποκάμανε οἱ ἦχοι ἀπ' τὴ λαῦρα τοῦ καλοκαιριοῦ, βασίλευε παντοῦ.

Καὶ μόνο τοῦ τρύγου τὸ τραγοῦδι ξετυλιγότανε κι' ἅπλωνε κυματιστὸ, στὴν καλοκαιρινὴ ἡμέρα, τὴν ἥσυχη καὶ τὴ χρυσῆ, μ' ἕναν οὐρανὸ ἀπάνω γαλάζιον καὶ ἀκίνητον, σὰν νἆταν ἀπὸ μέταλλο ζεστό:

Σταφύλι—φύλι—φίλησα,
μιὰ κοπελλιὰ στὸ στόμα,
μοσχοβολοῦν τὰ χείλη μου,
ἀπ' τὸ φιλὶ ἀκόμα...

—Περίεργο! σκεπτόμουνα. Τί φιλιὰ εἶνε αὐτά, ὁποῦ βαστάει τόσον καιρὸ ἡ μυρωδιά τους;...

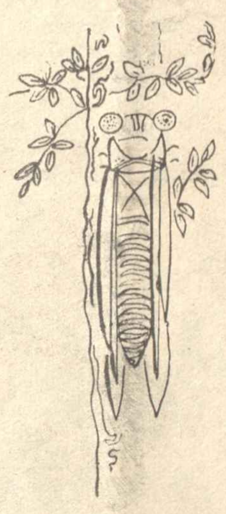
'Αντηχοῦσε τῶν τζιτζικιῶν ἡ τσιριστὴ φωνή.

Ἤξερα φιλήματα ζεστὰ καὶ στοργικά, γονέων καὶ συγγενῶν, καὶ κρύα κι' ἀποκρουστικά, γειτονισσῶν καὶ ξένων!... Ἤξερα φιλήματα παχειὰ καὶ ὑγρά, ποὺ μὲ κάναν ἀμέσως νὰ σφουγγίζωμαι, φιλήματα μυρίζοντα ἀπὸ χνῶτα, ποὺ μοῦ φέρναν ἀναγοῦλα καὶ ἀποπνιγμό, φιλήματα ξερὰ καὶ ὑγρά, μερικὰ μάλιστα, τῶν κοριτσιῶν τῆς γειτονιᾶς, καὶ ρουφηχτά, ποὺ μὲ πονοῦσαν, φιλήματα ἀπὸ στόματα καλῶν γρηῶν, ὁποῦ μυρίζανε γαρύφαλο καὶ φιλήματα μεγάλων συγγενῶν, ὁποῦ μυρίζανε τσιγάρο.

'Αλλὰ φιλήματα ποὺ νὰ μοσχοβολοῦν διαρκῶς, ὡσὰν κυδῶνι στὴν κασέλλα, δὲν ἤξερα ποτέ.

Γιὰ τοῦτο ρώτησα τὸ θεῖο μου, τὸ μεσημέρι, σὰν στρώσαμε νὰ φᾶμε, στὴν ἐληά.

—Θὰ τὰ γνωρίσης κι' ἐσὺ αὐτά, μοῦ εἶπε, ἀλλ' ἀργότερα...

* * *

'Επέρασε καιρός. Στὴν 'Αθήνα γνώρισα φιλιὰ ἀγάπης ψεύτικης, διαβατάρικα φιλιά, φιλιὰ π'ἀνοίγαν σὰν λουλούδια ἄοσμα, π'ἀνοίγουνε καὶ κλειοῦνε ὡσὰν νυχτολούλουδα, μέσα στὴν ἴδια νύχτα, φιλιὰ ἀπὸ «σὲν-σέν», φιλιὰ ἀπὸ ὀδοντόκρεμες, φιλιὰ ἀπὸ πομάδες...

Γνώρισα φιλιὰ ὑποχρεωτικά, φιλιὰ ποὺ ἦσαν ψεύτικα, φιλιὰ ποὺ ἦσαν πληρωμένα, μὰ μοσχοβολημένο φίλημα, ποὺ νὰ τραγουδηθῆ ἡ εὐωδιά του, δὲν εἶχα συναντήσει ἀκόμα!...

Καὶ τὸ ζητοῦσα, τὸ ζητοῦσα τὸ φιλὶ αὐτὸ καὶ δὲν τὸ εὕρισκα...

Καὶ ξαναπῆγα στ' ἀμπέλι καὶ πῆγα στὴ σταφίδα μας, καὶ πῆγα καὶ σέ ξένα «ἁλώνια» κι' ὑποστατικά, ἀλλὰ φιλὶ ποὺ νὰ μοσχοβολᾶ, δὲν βρῆκα ποτέ μου!...

—'Απάνω τους, παιδιά!...

Οὔτε καὶ νὰ τὸ μάθω κατώρθωσα, ποῦ βρίσκεται, νὰ πάω νὰ τὸ ζητήσω!...

Ὁ θεῖος μου πέθανε στὸ μεταξὺ, κι' ἡ ἀργατιὰ ποὺ θὰ τὸ ἤξερε, γιατὶ τὸ τραγουδοῦσε, δὲν ὑπῆρχε πειά.

Κι' ἔτσι, τακτικά, κάθε χινόπωρο, ἐγύριζα καὶ πάλιν ἄπραγος κι' ἀφίλητος, ἀπὸ φιλὶ ποὺ νὰ μοσχοβολᾶ, στὴ πολυφίλητη 'Αθήνα...

* * *

Περάσαν ἀκόμα χρόνια λιγοστά. Καὶ βρέθηκα κάποτε σὲ μιὰ ψευδομάχη.

Γνώρισα φιλιὰ καὶ φιλιά...

Ὁ Σχίζας ὁ ἐπιλοχίας, ἀναμμένος ἀπὸ τῆς μάχης τὴν ὁρμὴ καὶ τὴν ἀκράτητη παλληκαριά του, κρατῶντας ἕνα μάνλιχερ ψηλά, ἐφώναζε σ' ἐμᾶς τοὺς ἄλλους, ποὺ σουρνόμαστε, κατὰ τὶς διαταγὲς ποὺ λάβαμε, μέσα στὸ χῶμα, «γιὰ νὰ μὴ δίνουμε στόχο στὸν ἐχθρό»:

— 'Απὸ τετρακόσια μέτρα... Πῦρ ὁμαδὸν καὶ κατὰ βούλησιν!...

Θεέ μου, τί ζεστὴ ἡμέρα!...

Ἡ σκόνη, ποὺ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ἐσηκώναμε, μᾶς ἔκαιγε, σὰν τὶς σπίθες ποὺ βγαίνουνε ἀπὸ φωτιά.

'Ηθέλαμε καμμιὰ φορὰ νὰ σηκωθοῦμε, νὰ ἀναπνεύσουμε λίγον ἀέρα, πιὸ ψηλὰ, ποὺ νὰ μὴν εἶχε σκόνη, νὰ σκουπισθοῦμε, νὰ συνέλθουμε, ποῦ μᾶς ἄφινε ὁ Σχίζας!...

—Μὴν ἐκτίθεσθε, σᾶς εἶπα, στὸ πῦρ...

—Μὰ ποιὸ πῦρ, βρὲ χριστιανέ μου!... 'Εδῶ κανένα ἄλλο πῦρ δὲν ἔχουμε, παρὰ τὸ πῦρ καὶ τὴν πυρκαϊὰ τοῦ ἥλιου!...

— Δὲν ἐπιτρέπω καὶ ἀντιλογίες... Δεκανέα - ἐνωμοτάρχα, σημειώ τον τοῦτον σὲ παρακαλῶ!...

Σιωπή.

—Δεύτερον ἅλμα πρὸς τὰ δεξιά!... Ἡ τρίτη διμοιρία κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ!... Οἱ λοιποὶ ἀπὸ τὰ καλλιεργημένα... Προσοχὴ μόνον κάνετε ζημιές!...

Τὰ καλλιεργημένα ἦσαν κάτι ἀμπέλια μὲ «ροδίτες» 'Αττικούς, ὁποῦ γυάλιζαν κόκκινοι σὰν ἀναμμένα ἀπὸ τὸν ἥλιο προσωπάκια πρόσχαρα.

Ἡ μάχη γινότανε ἐκεῖ στὰ περίχωρα τῆς 'Ιερατικῆς Σχολῆς, κι' ἦταν, ὅπως εἶπα, ἀσκήσεις ψευδομάχης, μετὰ ἐλιγμῶν Σχιζοφωνῶν καὶ σφαιρῶν... χαρτίνων!...

Γιὰ τοῦτο ἴσως κι' ὁ κ. ἐπιλοχίας Σχίζας ἦταν ἀκράτητος.

—'Απάνω του, παιδιά!...

'Αλλά, ὥς νὰ περάσουμε «ἀπάνω τους», μείναμε μέσ' στ' ἀμπέλια. Σὰν χειλάκια κόκκινα μοῦ γελοῦσαν οἱ ροδίτες, νωθῶς κρεμόντουσαν, προκλητικοὶ καὶ ροδοκόκκινοι, ἀπὸ τὶς κληματόβεργες, μέσα στὴ σκιὰ τῶν φύλλων!

Ἄχ, ἐκείνη ἡ σκιά, πῶς μὲ συνέφερε στὸν ἑαυτό μου!... Μοῦ φάνηκε πὼς τὰ σταφύλια, σὰν κοπελλοῦδες γελαστές, μὲ προσκαλούσανε κοντὰ στὴ γλύκα τους καὶ στὴ δροσιά τους...

Ὁ ἥλιος μὲ εἶχε ζαλίσει γιὰ καλά!... Ἕνα σκοτάδι ἔπεσε στὰ μάτια μου καὶ μοῦ ἐρχότανε νὰ πέσω!... Κάτι σὰν νύστα, κάτι σὰν λιγοψυχιά, μὲ εἶχε καταλάβει!...

—Ἔφοδος! ἀκούστηκε τοῦ Σχίζα ἡ φωνὴ ἄξαφνα.

'Αλλὰ ἐγὼ ἐσκέφθηκα, ὅτι καλύτερα θὰ ἦταν νά... σωθῶ!... Καὶ ἔπεσα πρὸς τὰ σταφύλια!...

Σὲ λίγο, κάτω ἀπὸ μιὰ γέρικη ἀχλαδιά, μὲ τὴν τραχειά, ξεροσκασμένη φλοῦδα, καὶ τοὺς κεχριμπαρένιους της καρπούς, ἕνα κοριτσάκι ροδοκόκκινο, μὲ γλύκα στὸ πρόσωπο καὶ γέλιο στὰ μάτια, μοῦ ἔδωσε νερὸ, κρύο καὶ δροσερό, νὰ πιῶ... Θυμάρι ὑπῆρχε γιὰ βούλωμα στὸ στόμα τοῦ σταμνιοῦ. Καὶ γύρω σωρὸς τὰ σταφύλια ὡσὰν χειλάκια δροσερὰ ὁποῦ γελοῦν!...

— Εἶνε δικό σου τὸ ἀμπέλι; ρώτησα τὴν κόρη.

—Ὄχι... Μὲ νοῖκι τὸ ἐπήραμε, μ' ἀπάντησε. 'Εμεῖς εἴμαστε ἀπὸ τ' ἀντικρυνὸ χωριό... Ὁ ἀδερφός μου πάει κάτω γιὰ μαρτυριά, στὴ χώρα, στὴν 'Αθήνα... Κι' ἔτσι εἶμαι μοναχή!... Φαίνεσαι κουρασμένος... Θέλεις ἄλλο τίποτα;.... Νά, πάρε ἕνα ἀχλάδι.

Καὶ τὸ ἔβαλε στὸ σάκκο μου.

— Ἄχ!... Θὰ ἤθελα νὰ συλλαμβανότανε.... αἰχμάλωτος ὁ Σχίζας, νὰ μὴν τὸν ἔχω στὸ κεφάλι μου καὶ νἄμενα ἐδῶ, τῆς εἶπα.

— Τί εἶνε αὐτός; μὲ ρώτησε.

— 'Επιλοχίας!... Ἥρωας καὶ ἀρχιστράτηγος τῆς ψευδομάχης!... Θέλεις νὰ ρίξης καὶ σὺ μιὰ τουφεκιά;

— Σύύύύύνταξις!... ἀκούστηκε ἄξαφνα βροντώδης ἡ φωνὴ τῆς Δευτέρας Παρουσίας.

—Νὰ σοῦ παραδοθῶ αἰχμάλωτος!...

Ἦταν ὁ Σχίζας, ποὺ, ἀφοῦ ἐνίκησε, ἐσύναζε τὸ στρατό του!...

—'Αλλοίμονό μου, εἶπα, φεύγω!... Μᾶς φωνάζει ὁ... στρατηγός!....

—Καὶ ποῦ θὰ πᾶτε;

—Στὴν 'Αθήνα!....

—Καὶ τί ἦταν αὐτὰ ποὺ κάνανε ἐδῶ, καὶ τσαλαπάτησαν οἱ στρατιῶτες τ' ἀμπέλια... 'Εγὼ φοβήθηκα πολὺ καὶ τρύπωσα ἐκεῖ, στὶς ἀγριοβατουλιὲς ἀπὸ κάτω!...

—Τίποτα δὲν ἦτανε!... Δὲν ἔπρεπε νὰ φοβηθῆς!... Μιὰ ψευδομάχη κάναμε, ψεύτικη μάχη, δηλαδή... Κρῖμα νὰ μὴν εἶν' ἀληθινή!...

—Γιατί;

—Γιατὶ θἀρχόμουνα νὰ μ' ἔπιανες, νὰ ἔμενα ἐδῶ, αἰχμάλωτός σου!... Μὰ τί νὰ σοῦ δώσω γιὰ τὴν καλωσύνη σου;.... Ἕνας στρατιώτης εἶμαι!... Ἂν μποροῦσα θὰ σοῦ ἔδινα τὴν Πόλι μὲ τὰ κάστρα της, τὴν Βενετιὰ μὲ τὰ φλουριά της!... 'Αλλὰ πῶς νὰ σοῦ τὰ δώσω, ποὺ ἦταν ψεύτικος ὁ πόλεμος, καὶ ὁ Σχίζας, ὄχι Ναπολέοντας, ἀλλὰ ἐπιλοχίας!... Θέλω ὡστόσο πολὺ... πολὺ κάτι... Θὰ ἤθελες καὶ σύ;...

—Σὰν τί;

—Ἕνα φιλί!...

Καὶ πρὶν προφθάσει νὰ μοῦ πῆ τὸ «ναὶ», ἢ νὰ μοῦ πῆ τὸ «ὄχι», τὴ φίλησα στὰ χείλη πρῶτα καὶ στὸ μάγουλο σφιχτὰ καὶ ρουφηχτά!....

Τί γλύκες καὶ τί εὐωδιές!... Θὰ ἔδινα ὅλα τ' ἀμπέλια, μαζὺ μὲ τὰ σταφύλια τους, γιὰ τὸ φιλὶ ἐκεῖνο!....

'Ακόμα νομίζω πὼς μοσχοβολάει τὸ στόμα μου καὶ ἡ ψυχή μου, ἅμα θυμοῦμαι ἐκεῖνο τὸ φιλί!....

Καὶ τὸ ἄρωμά του θυμιάζει πάντοτε, καὶ σήμερα ἀκόμα, τὴν ὕπαρξί μου ὅλη!...

Τὸ ζήτησα κατόπιν, ἔπειτα ἀπὸ καιρό, τὸ ἴδιο ἐκεῖνο τὸ φιλί, μὰ δὲν τὸ βρῆκα. Τὸ ἀμπέλι ἄλλοι χωρικοὶ τὸ γοίκιασαν, καὶ γιὰ τὴν κοπέλλα ἐκείνη κανένας δὲν βρέθηκε πληροφορίες νὰ μοῦ δώση...

Ἦταν ὄνειρο τῆς ἡλιάσεως, ἢ ἤτανε πραγματικότης;.

Κι' ἡ αἴσθησις τοῦ εὐωδίας τοῦ φιλιοῦ, καὶ τὸ ἀχλάδι ἀπὸ τὸ σακκίδιο, ὅπου κρατῶ, ξερὸ ἀκόμη, μαῦρο πλέον ἀπ' τὸν καιρό, εἶνε παραίσθησις καὶ τοῦτο;...

Καὶ ἡ κράτησις ποὺ ὁ ἐπιλοχίας μοῦ ἐπέβαλε «ἐπὶ ἐγκαταλείψει θέσεως ἐνώπιον ἐχθροῦ... ἔστω καὶ φανταστικοῦ», ἦταν κι' αὐτὸ ψέμμα, τῆς ἡλιάσεως ἰνδάλματα, τῆς φαντασίας καὶ τῆς ἐποχῆς τῶν σταφυλιῶν ἀποπλανητικὰ πράματα;...

Τί ἦταν;....

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΨΗΦΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ὡς γνωστὸν, μὲ τὸ φεμινιστικὸ ζήτημα ἔχουν ἀσχοληθῆ οἱ διασημότεροι κοινωνιολόγοι καὶ σοφοὶ τῶν νεωτέρων χρόνων. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἐτάχθησαν ὑπὲρ τῆς χειραφετήσεως τῆς γυναικὸς, δικαιολογῶντας τὴ γνώμη τους, καθένας κατὰ τὸν δικό του τρόπο.

'Ιδοὺ τί γράφει, παραδείγματος χάριν, σχετικῶς ὁ Ρῶσσος κοινωνιολόγος Νοβικώφ:

«Κανεὶς δὲν μπορεῖ — λέει — νὰ ὑποστηρίξη λογικῶς ὅτι ὁ τελευταῖος χειρώναξ μπορεῖ νὰ κάμη πιὸ ὀρθὴ καὶ δίκαιη χρῆσι τῆς ψήφου του ἀπὸ μιὰ ὁποιαδήποτε γυναῖκα.

»Οἱ συντηρητικοὶ ἰσχυρίζονται πώς, ὅταν θὰ ψηφίζη ἡ γυναῖκα, δὲν θὰ ὑπάρχη πειὰ γαλήνη καὶ ἠρεμία στὴν οἰκογένεια. Γιατὶ ἡ γυναῖκα — λέει — μπορεῖ ν' ἀνήκη σ' ἕνα κόμμα, ἐνῶ ὁ ἄνδρας σὲ ἄλλο... 'Αλλὰ μήπως καὶ σήμερα δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο ; Μποροῦν νὰ ἐμποδίζουν τὴν γυναῖκα νὰ ψηφίζη, δὲν μποροῦν ὅμως νὰ τὴν κάμουν νὰ μὴ σκέπτεται.

»Στὶς ἡμέρες μας ὁ σύζυγος καὶ ἡ σύζυγος μαλώνουν συχνὰ γιὰ ζητήματα πολὺ σπουδαιότερα ἀπὸ τὴν πολιτική. Συχνὰ οἱ ἄνδρες εἶνε ἄθρησκοι, καὶ ἡ γυναῖκες θρησκόληπτοι, μὰ ὅταν ὑπάρχει ἡ ἀλληλοεκτίμησις, βρίσκουν τρόπο νὰ συνεννοοῦνται. Τὸ ἴδιο θὰ συμβαίνη καὶ μὲ τὴν πολιτική, ἀρκεῖ οἱ σύζυγοι ν' ἀγαπῶνται.

»Ἄλλος ἰσχυρισμὸς τῶν συντηρητικῶν εἶνε πὼς ὅταν ἡ γυναῖκες θὰ ἐκθέτουν ὑποψηφιότητα, οἱ ἄνδρες θὰ ψηφίζουν τὶς πιὸ... ὡραῖες, κι' ἔτσι τὰ σπουδαιότατα ζητήματα τοῦ Κράτους θὰ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὰ ...«κοραλλένια» χείλη τῆς κυρίας τάδε, ἢ ἀπὸ τὰ ὡραῖα μάτια της.

»'Αλλὰ μήπως καὶ σήμερα ἐμμέσως δὲν γίνεται τὸ ἴδιο; Ὁ ψηφοφόρος συνήθως ψηφίζει τὸν κ. Χ... γιατὶ ἡ κ. Χ... ἐνεργεῖ καὶ τρέχει γι' αὐτὸν καὶ ρητορεύει μὲ τὴν ὡραία φωνή της καὶ μὲ τὰ ἀκόμη ὡραιότερα χείλη της. Καὶ μεθαύριο ὁ κ. Χ... διορίζει ἢ παύει τοὺς ὑφισταμένους του κατὰ τὰς ὑποδείξεις τῆς κ. Χ... στῆς ὁποίας τὰ ὡραῖα χείλη ὀφείλει τὴν ἐπιτυχία του...»

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἕνα περίεργο Πολωνικὸ ἔθιμο. Ὁ χορὸς τῆς νύφης. Τὸ ξεθέωμα καὶ τὸ χαράτσι τῶν καλεσμένων. «Ὁρκίζομαι εἰς τὸν Σατανᾶ!...». Τὸ πάθημα ἑνὸς Ἄγγλου δικαστοῦ. Ἕνα ναυάγιο. Τὰ ρυμουλκά... γουρούνια, κτλ κτλ.

Ἕνα περίεργον ἔθιμον ἐπικρατεῖ σὲ πολλὰ χωριὰ τῆς Πολωνίας.

Τὴ βραδειὰ τοῦ γάμου, στὸ γλέντι ποὺ ἐπακολουθεῖ, ἡ νύφη πρέπει νὰ χορέψη μὲ ὅλους τοὺς προσκαλεσμένους ἄνδρες. Αὐτὸ τέλος πάντων ὑποφέρεται. 'Αλλὰ δὲν ἀρκεῖ νὰ χορέψη μόνο. Πρέπει καὶ νὰ τοὺς κουράση σὲ τέτοιο σημεῖον, ὥστε νὰ τῆς ζητήσουν ἔλεος! Καὶ τότε ἡ νύφη γιὰ νὰ τοὺς ἀφήση νὰ καθήσουν ζητάει πληρωμή. Ὁ συγχορευτής της λοιπὸν πληρώνει καὶ... πέφτει σ' ἕνα κάθισμα, τσακισμένος ἀπὸ τὴν κούρασι. 'Αλλὰ ἡ νύφη παραλαβαίνει ἀμέσως ἄλλον, τὸν κουράζει καὶ αὐτὸν, τοῦ δίνει χάρι ἀφοῦ πάρει τὰ... λύτρα κι' ὕστερα ἁρπάζει ἄλλον κι' ἄλλον, ὥς τὸν τελευταῖο.

Φαντασθῆτε τώρα τί ἀντοχὴν πρέπει νὰ ἔχη ἡ νύφη.

Σὲ μερικοὺς γάμους, οἱ ἄνδρες λυποῦνται τὴ νύφη, κάνουν πὼς κουράζονται γρήγορα, πληρώνουν καὶ ἡσυχάζουν. 'Αλλὰ μερικοὶ τὸ βάζουν πεῖσμα. 'Απὸ αὐτοὺς ὅμως, ὅταν ἐπιτέλους κουρασθοῦν, ἡ νύφη ζητάει πολὺ περισσότερα λύτρα. Ἔτσι δὲ συνήθως μαζεύει καὶ δίνει στὸν γαμπρὸ καμμιὰ φορὰ περισσότερα ἀπ' ὅσα παίρνει προῖκα. Κι' αὐτὰ τἄχει κερδισμένα μὲ τὸν κόπο της καὶ μὲ τὸν ἱδρῶτα της.

Τώρα τελευταῖα, σ' ἕνα Πολωνικὸ χωριὸ ἡ νύφη ἐχόρεψε μὲ τριακόσιους προσκαλεσμένους, τοὺς ἐκούρασεν ὅλους καὶ εἰσέπραξε καμμιὰ τριανταριὰ χιλιάδες φράγκα, ποὺ θὰ πῆ πὼς δὲν ἦταν αἰσχροκερδής.

'Αλλὰ ἄρχισε νὰ χορεύη ἀπὸ τὶς 9 μ. μ. τῆς Κυριακῆς κι' ἐσταμάτησε τὴ Δευτέρα τὰ μεσάνυχτα!...

* * *

Λένε συνήθως πὼς σὲ κάθε 'Αγγλικὸ σπίτι ὑπάρχει πάντα μιὰ 'Αγία Γραφὴ, ὅπως καὶ στὴ βαλίτσα κάθε 'Εγγλέζου. Αὐτὸ κι' ἂν εἶνε ἀκόμα ἀλήθεια, πάντως δὲν ἰσχύει γιὰ τοὺς ἔξω τῆς 'Αγγλίας Ἄγγλους. Καὶ νὰ ἡ ἀπόδειξις :

Σὲ μιὰ μικρὴ πόλι τῶν 'Ινδιῶν ἐπρόκειτο νὰ δικασθοῦν πέντε ἰθαγενεῖς γιὰ κάποιο ἔγκλημα. Ὅταν ἄρχισεν ἡ δίκη ὅμως, ὁ πρόεδρος εἶδε πὼς εἶχε χαθῆ τὸ Εὐαγγέλιο ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ὁρκισθοῦν οἱ μάρτυρες. Ἔψαξαν παντοῦ, μὰ δὲν τὸ βρῆκαν. Ὁ πρόεδρος ἔστειλε τότε σ' ὅλη τὴν πόλι, ὅπου ἔμεναν ἀρκετοὶ 'Εγγλέζοι, γυρεύοντας Εὐαγγέλιο ἢ 'Αγία Γραφή. Τοῦ κάκου ὅμως. Δὲν εἶχε κανείς.

Κι' ὅμως ἡ δίκη δὲν μποροῦσε ν' ἀναβληθῆ. Τότε ὁ πρόεδρος ζήτησε νὰ τοῦ φέρουν ἕνα βιβλίο δεμένο ποὺ νὰ μοιάζη ἐξωτερικῶς μὲ τὸ Εὐαγγέλιο τῆς ὁρκωμοσίας. Βρῆκαν πράγματι ἕνα τέτοιο βιβλίο καὶ ὁ πρόεδρος ὥρκισε πάνω σ' αὐτὸ τοὺς μάρτυρας. Ἔβγαλε δὲ ἀπόφασι καταδικαστικὴ κι' ἔστειλε τοὺς πέντε ἰθαγενεῖς φυλακή.

Ὅταν ἐτελείωσεν ἡ δίκη, ἄνοιξεν ὁ πρόεδρος ἀπὸ περιέργεια τὸ βιβλίο, ποὖχε ὁρκίσει τοὺς μάρτυρας κι' ἐδιάβασε τὸν τίτλο: «Τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ Σατανᾶ»! Τί... διαβολικὴ σύμπτωσις!...

* * *

Ἕνα ἀγγλικὸ ἀτμόπλοιο πρὸ ὀλίγου καιροῦ εἶχε προσαράξει σὲ κάτι ὑφάλους τῶν ἀκτῶν τῆς Αὐστραλίας, σ' ἕνα μέρος ἔρημο. Ἡ θέσις τοῦ πληρώματος καὶ τῶν ἐπιβατῶν ἦταν κρίσιμη. Ἄλλο βαπόρι γιὰ νὰ ρυμουλκήση τὸ πλοῖο δὲν φαινόταν. Ἡ βάρκες, ποὺ ἔρριξαν στὴ θάλασσα ἀναποδογυρίσθηκαν ἀπὸ τὴν τρικυμία. Τὸ σκάφος ἔκανε νερὰ κι' ἡ μηχανὲς ἐσταμάτησαν. Σὲ μερικὲς ὧρες θὰ ἐβούλιαζε καὶ ἐλπίδες σωτηρίας δὲν ὑπῆρχαν πολλές.

Ὁ πλοίαρχος εἶχε τότε μιὰν σωτήρια ἔμπνευσι. Τὸ βαπόρι ἐκτὸς τῶν ἐπιβατῶν εἶχε φορτωμένα καὶ γουρούνια. Ξέροντας λοιπὸν ὁ καπετάνιος πὼς τὰ γουρούνια κολυμποῦνε περίφημα, τάδεσε μὲ σχοινιὰ τὄνα μὲ τἄλλο καὶ στὸ κοπάδι ἔδεσε ἕνα γερὸ κάβο ποὺ ἡ ἄλλη ἄκρη του ἦταν στερεωμένη στὸ πλοῖο. Τἄρριξε κατόπιν στὴ θάλασσα καὶ τὰ γουρούνια παλεύοντας μὲ τὰ κύματα διευθύνθηκαν πρὸς τὴν ξηρά. Τραβῶντας ἔτσι σιγὰ - σιγὰ τὸ πλοῖο, τὸ ἐξεκόλλησαν ἀπὸ τοὺς ὑφάλους καὶ σὲ λίγη ὥρα τὸ ἐρυμούλκησαν κοντὰ στὴν ἀκτή.

Ποιὰ ἦταν ὅμως ἡ ἐκδήλωσι τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἐσώθηκαν ἀπὸ βέβαιο πνιγμό ; Ἔσφαξαν τὰ γουρούνια γιὰ νὰ τραφοῦν, γιατὶ τὸ μέρος ὅπου ἐβγῆκαν ἦταν ἔρημο κι' ἡ τροφὲς τῆς ἀποθήκης τοῦ πλοίου εἶχαν καταστραφῆ ἀπὸ τὴν θάλασσα.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΤΑ ΑΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ

Τὸ πάθημα τοῦ ἠθοποιοῦ Μπούρμπαζ. Ἡ μυστηριώδης ἐρωτευμένη κυρία. Ὁ Γουλιέλμος ὁ... Κατακτητής! Τὸ ἐπιτύμβιο τοῦ φιλαργύρου σὲρ Κόμπ. Ἡ διαθήκη τοῦ Σαίξπηρ. Ἡ τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς του, κτλ. κτλ.

ΕΧΟΥΜΕ διηγηθῆ καὶ ἄλλοτε διάφορα περιστατικὰ τῆς ζωῆς τοῦ μεγαλειτέρου ποιητοῦ τῶν νεωτέρων χρόνων, τοῦ Σαίξπηρ, ἀπ' τὰ ὁποῖα φαίνεται τὸ τολμηρὸ καὶ σατυρικὸ πνεῦμα του. Ὥς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, ὁ Σαίξπηρ ἀρεσκόταν νὰ πειράζη τοὺς φίλους του, μὲ διάφορα ἀστεῖα. **Πολλὰ εἶνε τὰ σχετικὰ ἐ**πεισόδια ποὺ διηγοῦνται οἱ χρονικογράφοι τῆς ἐποχῆς του καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων ὁ φίλος τοῦ Σαίξπηρ, Τούλεϋ, ὁ ὁποῖος διηγεῖται τὸ παρακάτω περιστατικό, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε μάρτυς:

«Ἕνα βράδυ, μόλις εἶχε τελειώσει ἡ παράστασις τοῦ «Ριχάρδου Γ'», τῆς τραγωδίας τοῦ Σαίξπηρ, καὶ βρισκόμουν ἀκόμα ἀπάνω στὴ σκηνὴ μὲ μερικοὺς συναδέλφους μου, εἶδα ἕναν ἄγνωστο νὰ πλησιάζη κρυφὰ τὸν Μπούρμπαζ, ὁ ὁποῖος ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶχε ὑποδυθῆ μὲ ἀφάνταστη, ὅπως πάντοτε, ἐπιτυχία τὸ κυριώτερο πρόσωπο τοῦ ἔργου, καὶ νὰ τοῦ ὁρίζη μιὰ συνέντευξι. Φαίνεται πὼς κάποια νεαρὰ κυρία, τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος ἀπουσίαζε ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες, εἶχε ἐρωτευθῆ τρελλὰ τὸν Μπούρμπαζ, τὸν διάσημο ἠθοποιό, ποὺ μεσουρανοῦσε τότε στὸ θέατρο τῆς «Σφαίρας» τοῦ Λονδίνου, κι' ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸν γνωρίση καλύτερα. Ὁ ἀπεσταλμένος τῆς ἐρωτευμένης κυρίας, ἔλεγε στὸν Μπούρμπαζ νὰ πάη χωρὶς ἄλλο, τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, στὶς ἐννηά, στὸ σπίτι τῆς κυρίας καὶ τὸν συμβούλευε, γιὰ νὰ καταλάβη ἡ κυρία πὼς ἦταν αὐτός, νὰ μεταχειρισθῆ ὡς σύνθημα τὶς λέξεις «Ριχάρδος Γ'».

»Ὁ Μπούρμπαζ, κολακευμένος, ὑποσχέθηκε πὼς θὰ πήγαινε χωρὶς ἄλλο. Ἀλλὰ δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ τὸν Σαίξπηρ ὁ ὁποῖος, κρυμμένος πίσω ἀπὸ μιὰ κουρτίνα τῶν παρασκηνίων, εἶχε ἀκούσει ὅλον αὐτὸν τὸν διάλογο. Ὁ πονηρὸς ποιητὴς προσποιήθηκε πὼς δὲν ἤξερε τίποτα, καὶ θέλοντας νὰ πειράξη, κατὰ τὴ συνήθειά του, τὸν φίλο του Μπούρμπαζ, πῆγε πρὶν ἀπὸ τὴν ὡρισμένη ὥρα στὸ σπίτι τῆς κυρίας, χτύπησε τὴν πόρτα καὶ ψιθύρισε τὸ σύνθημα «Ριχάρδος Γ'». Ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀμέσως, καὶ μέσα στὸ μισοσκόταδο, ἡ κυρία δὲν ἀντελήφθη ἀμέσως τὴν ἀπάτη ποὺ εἶχε γίνει εἰς βάρος της. Σὲ λίγο, ὅταν ἡ κυρία κατάλαβε τὸ λάθος της, ἔμεινε κατάπληκτη μπροστὰ στὴν τόση ἀναίδεια. Κατόπιν ὅμως, ἐπειδὴ ὁ Σαίξπηρ ἦταν ἀγαπητὸς στὴν Ἀγγλικὴ κοινωνία καὶ ὁ κόσμος θαύμαζε ἐξαιρετικὰ τὸν μεγάλο ἐθνικὸ ποιητή του, ἡ κυρία ὄχι μόνον τὸν συχώρεσε γιὰ τὸ θράσος του, ἀλλὰ καὶ γέλασε μὲ τὴν καρδιά της γιὰ τὸ παιχνίδι ποὺ εἶχε σκαρώσει εἰς βάρος τοῦ φίλου του, καὶ ἐπὶ πλέον κολακεύτηκε ἐξαιρετικὰ γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ τῆς ἔκανε ὁ διάσημος συγγραφεύς. Ἔτσι ἡ κυρία λησμόνησε πολὺ γρήγορα τὸν ἔρωτά της γιὰ τὸν Μπούρμπαζ, μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀντικαταστάτου του, τοῦ Σαίξπηρ.

»Ὡστόσο, στὴν προσδιωρισμένη ὥρα, στὶς ἐννηά, ὁ Μπούρμπαζ ἔφθασε μπροστὰ στὸ σπίτι τῆς κυρίας καὶ χτύπησε τὴν πόρτα. Ὁ Σαίξπηρ τότε, ζήτησε ἀπὸ τὴ νέα φίλη του τὴν ἄδεια νὰ πάη ν' ἀνοίξη ὁ ἴδιος.

»—Ποιὸς εἶνε; ρώτησε ὁ ποιητής.

»—Ριχάρδος Γ', ἀπάντησε ὁ Μπούρμπαζ.

»—Ἡ θέσις κατελήφθη! εἶπε ὁ Σαίξπηρ, ποὺ μὲ κόπο συγκρατοῦσε τὰ γέλια του.

»—Μὰ ἀφοῦ εἶμαι ὁ Ριχάρδος Γ'! φώναξε ὁ Μπούρμπαζ, δυσαρεστημένος.

»—Ἔ, καλά!... Καὶ τί μ' αὐτό; ἀπάντησε ὁ Σαίξπηρ. Ἐγὼ εἶμαι... ὁ Γουλιέλμος ὁ Κατακτητής!...»

* * *

Ἔφθασε ὅμως **μιὰ μέρα**, ποὺ ὁ Σαίξπηρ, χορτασμένος ἀπὸ τιμὲς καὶ δόξες, κουρασμένος ἀπὸ τὴν πολυτάραχη ζωὴ τῆς πρωτεύουσας, θέλησε νὰ ἀναπαυθῆ, **καὶ πῆγε νὰ ἐγκατασταθῆ** στὴ γενέτειρά του, τὸ Στράτφορδ. Ἀλλὰ **κι' ἐκεῖ ὁ ποιητὴς** ἐξακολουθοῦσε νὰ δέχεται ὅσους ἤθελαν νὰ τὸν ἰδοῦν, **καὶ τὸ σπίτι** του ἦταν πάντοτε ἀνοιχτὸ γιὰ τοὺς φίλους του.

Μὲ τὸ σατυρικὸ πνεῦμα ποὺ τὸν διέκρινε, ὁ Σαίξπηρ δὲν ἔπαυσε ὥς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του νὰ πειράζη γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους, σὲ κάθε εὐκαιρία ποὺ τοῦ παρουσιαζόταν.

Ὅταν ὁ Σαίξπηρ ἐγκαταστάθηκε στὸ Στράτφορδ, ἀνανέωσε τὶς παληὲς φιλίες του μὲ διαφόρους εὐπατρίδας τῆς περιφερείας ἐκείνης. **Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν καὶ ὁ σὲρ Κὸμπ, ἕνας εὐπατρίδης, πασίγνωστος στὸν** τόπο, ὄχι τόσο γιὰ τὰ ἀμέτρητα πλούτη του ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ φιλοχρηματία του. Ἦταν ἕνας ἀπαίσιος τοκογλύφος, ποὺ τυραννοῦσε ἀδιάκοπα, πλουσίους καὶ φτωχούς.

Διηγοῦνται πὼς κάποτε ὁ σὲρ Κόμπ, ἔτυχε νὰ βρίσκεται σὲ μιὰ συναναστροφή, στὴν ὁποία ἦταν καὶ ὁ Σαίξπηρ. Ὅλοι εἶχαν ἐξαιρετικὸ κέφι ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Σὲ μιὰ στιγμὴ λοιπὸν ποὺ ἡ εὔθυμη παρέα ἄρχισε νὰ συζητῇ γιὰ τὸ θάνατο καὶ τὴ μνήμη τῶν νεκρῶν, ὁ σὲρ Κόμπ εἶπε, πὼς θὰ θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του εὐτυχισμένο, ἂν ὁ Σαίξπηρ, ὁ φίλος του, ἔγραφε μερικοὺς στίχους ἐπάνω στὸν τάφο του, στοὺς ὁποίους θὰ μνημόνευε τὶς ἀρετές του.

—Σᾶς δίνω τὸν λόγο μου, φίλε μου, ἀπάντησε ὁ Σαίξπηρ μὲ προθυμία, πὼς θὰ ἐκτελέσω τὴν ἐπιθυμία σας, ἂν τύχει καὶ πεθάνετε πρὶν **ἀπὸ μένα.**

—Σᾶς εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ σὲρ Κόμπ, μὲ λυπεῖ ὅμως ἡ σκέψις πὼς δὲν θὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησι ν' ἀκούσω τοὺς στίχους σας, [illegible] καὶ νὰ διαβάσω τὴν ἐπιτάφιό μου...

—Θέλετε νὰ πῆτε, πὼς θὰ σᾶς ἔκανε εὐχαρίστησι νὰ κάνω ἀπὸ τώρα τὴν ἐπιτάφιό σας!...

—Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια, φίλε μου. Τί ὠφελεῖ νὰ ἔχη κανεὶς ἀγαθά, ἂν δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ἀπολαύση;

Τότε ἡ σκέψις νὰ πειράξη ἕναν ἄνθρωπο ποὺ διακρινόταν γιὰ τὴ φιλαργυρία του, κέντρισε τὸ σατυρικὸ πνεῦμα τοῦ ποιητοῦ.

—Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, φώναξε ὁ Σαίξπηρ, θὰ σᾶς εὐχαριστήσω ἀμέσως.

Ὁ ποιητὴς στάθηκε μιὰ στιγμὴ σκεπτικός, ὕστερα ἀπήγγειλε εἰς στίχους αὐτὰ περίπου:

Ἐνθάδε κεῖται ὁ βασιλεὺς τῶν δανειστῶν
Πασίγνωστος μὲ τ' ὄνομα «Δέκα τοῖς ἑκατόν».
Ἦταν τοκογλύφος τρομερὸς ὁ μακαρίτης
Κι' ἔβγαζε ἀπὸ τὴ μυῖγα τὸ... λαρδί της!

Ὁ Βελζεβοὺλ σὰν ἦρθε νὰ τὸν πάρη,
Κάποιος τοῦ λέει: Τί ζητᾶς στὸν τάφο αὐτό;
Κι' ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε: «Ποιὸν ἄλλο;
Τὸν Ζὰν ντὲ Κόμπ, τὸ φίλο μου τὸ λατρευτό!»

Ὅταν ἄκουσε αὐτὴ τὴν πρωτότυπη ἐπιτάφιο ἐπιγραφή, ὅλη ἡ παρέα ξεκαρδίστηκε ἀπὸ τὰ γέλια. Μονάχα ὁ σὲρ Κὸμπ δὲν γέλασε. Ἀπεναντίας δυσαρεστήθηκε μὲ τὸ πείραγμα τοῦ φίλου του καὶ μὲ ἀγανάκτησι εἶπε στὸν Σαίξπηρ πὼς ἦταν τρομερὸ νὰ ὑβρίζη κανεὶς ἕναν ἄνθρωπο καὶ στὸν τάφο του ἀκόμα.

—Μά, φίλε μου, εἶπε ὁ Σαίξπηρ, δὲν ἀντιλαμβάνεστε πὼς εἶν' ἕνας ἀστεϊσμὸς ἐκ μέρους μου;

—Ναί, φώναξε μὲ θυμὸ ὁ εὐπατρίδης. Εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ἀστεῖα ποὺ τὰ παίρνει ὁ ἄνεμος καὶ τὰ μεταφέρει παντοῦ. Βέβαια, οἱ στίχοι αὐτοὶ δὲν θὰ γραφοῦν ἀπάνω στὸν τάφο μου, ἀλλὰ θὰ μείνουν, καὶ ὁ κόσμος θὰ ἀναρωτιέται μὲ ἀπορία, τί μῖσος ἔπρεπε νὰ ἔχη γιὰ τοὺς ἐχθρούς του, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔγραφε γιὰ τοὺς φίλους του τέτοια πράγματα!

Ὁ Σαίξπηρ καὶ οἱ φίλοι του, μὲ κόπο κατώρθωσαν νὰ καθησυχάσουν τὸν σὲρ Κὸμπ καὶ νὰ τὸν πείσουν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ἀθῶο πείραγμα. Ἀλλὰ ὁ εὐπατρίδης εἶχε προφητεύσει πολὺ καλὰ τὴν τύχη αὐτῶν τῶν στίχων, ποὺ τόσο ἀνόητα τοὺς εἶχε προκαλέσει.

Ἕνα χρόνο μετὰ τὸ ἐπεισόδιο αὐτό, ὁ σὲρ Κὸμπ ἀρρώστησε βαρειά. Ὅταν ἔννοιωσε πὼς τὸ τέλος του πλησίαζε, ἔγραψε μόνος του τὴν ἐπιτάφιό του ἐπιγραφή. Κι' ἔπειτα πέθανε.

Ὅταν, ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρό, ὁ Σαίξπηρ θέλησε μιὰ μέρα νὰ ἐπισκεφθῆ ἀπὸ περιέργεια τὸ μνημεῖο ποὺ εἶχαν ἀνεγείρει ἀπάνω στὸν τάφο αὐτοῦ τοῦ τοκογλύφου, ὁ ποιητὴς διάβασε μὲ ἀπορία τὴν ἑξῆς ἐπιγραφή:

«Ἐνταῦθα κεῖται ὁ Ζὰν ντὲ Κόμπ, ἱππότης, ὁ ὁποῖος ἔκανε διάφορες δωρεὲς στὴν ἐνορία του, τοῦ Στράτφορδ. Μεταξὺ ἄλλων κληροδότησε τοὺς τόκους ἑκατὸ λιρῶν στερλινῶν γιὰ νὰ δίνωνται ὡς δάνειο σὲ δέκα πέντε φτωχοὺς ἐμπόρους, κατὰ τριετία, μὲ τὴ συμφωνία, ὅτι θὰ ὑποχρεώνωνται οἱ ἔμποροι αὐτοὶ νὰ ἐπιστρέψουν τὸ ποσὸ ποὺ θὰ τοὺς δίνεται, στὸ τέλος τῆς τριετίας, μὲ τόκο πενῆντα σελλίνια τὸ χρόνο. Τὰ χρήματα αὐτὰ θὰ μοιράζωνται στοὺς φτωχοὺς τοῦ Στράτφορδ».

—Ἄ! τὸν ἄθλιο! φώναξε ὁ Σαίξπηρ, σὰν διάβασε τὸ ἐπιτύμβιο αὐτό. Ἔβαλε τοὺς στίχους μου εἰς πεζόν!...

* * *

Ὁ Σαίξπηρ ἔζησε μερικὰ χρόνια στὸ Στράτφορδ, ἥσυχα κι' εὐτυχισμένος μὲ τὴν οἰκογένειά του καὶ τοὺς φίλους του. Ἀλλ' ἡ κοπιώδης καὶ πολυτάραχη ζωὴ τοῦ Λονδίνου, εἶχαν καταβάλει τὴν ὑγεία του καὶ σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται ὁ ποιητὴς τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς σωματικῆς ἐξαντλήσεως, ποὺ ἦταν πεπρωμένο νὰ τὸν ὁδηγήση τόσο πρόωρα στὸν τάφο.

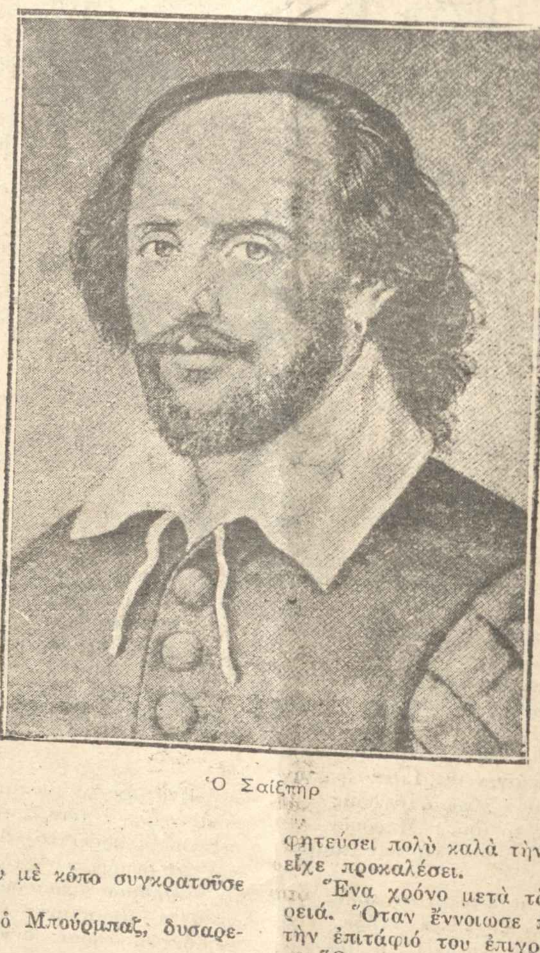

Ὁ Σαίξπηρ

Ἡ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλειψαν καὶ πολὺ γρήγορα ὁ ποιητὴς κατάλαβε πὼς πλησίαζε τὸ τέλος του.

Οἱ φίλοι του παρακολουθοῦσαν μὲ λύπη τὴν καθημερινὴ κατάπτωσι τῆς ὑγείας του, ὁ Σαίξπηρ ὅμως περίμενε τὸ μοιραῖο τέλος μὲ θαυμαστὴ ψυχραιμία, καὶ ζήτησε νὰ κάνη τὴ διαθήκη του. Ὁ ἄρρωστος δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, τὸ πνεῦμα του ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ διατηρῆ ὅλη τὴ διαύγειά του. Ἂν κι' ὁ Σαίξπηρ δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ γράφη, τὸν εὐχαριστοῦσε ὅμως νὰ συζητῇ μὲ τοὺς φίλους του καὶ τοὺς συναδέλφους του, ποὺ πήγαιναν νὰ τὸν συντροφεύουν, καὶ νὰ μιλάη γιὰ τὰ περασμένα καλὰ χρόνια. Γιὰ ν' ἀποδείξη δὲ στοὺς φίλους του, πὼς τὸ πνεῦμα του διατηροῦσε ὅλη τὴ διαύγειά του, τοὺς ἔδειχνε τὰ λάθη ποὺ ὑπῆρχαν στὰ ἔργα του.

— Σήμερα, ἔλεγε στοὺς φίλους του, ἐγὼ εἶμαι ὁ θεατής. Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ διορθώσω τὰ ἔργα μου, ἀλλὰ σᾶς ὑποδεικνύω τὰ σφάλματα ποὺ πρέπει νὰ διορθωθοῦν...

Στὴ διαθήκη του ὁ Σαίξπηρ, μοίρασε τὴν περιουσία του σὲ ἴσια μερίδια μεταξὺ τῆς γυναίκας του καὶ τῶν τριῶν κοριτσιῶν του. Μόνο στὴν κόρη του, τὴ Σουζάννα, γιὰ τὴν ὁποία ἔτρεφε ἐξαιρετικὴ ἀγάπη, ὁ Σαίξπηρ ἄφινε κάτι παραπάνω. Ἀνάμεσα στὰ διάφορα ἐνθύμια ποὺ ἄφινε σὲ συγγενεῖς καὶ φίλους, ἡ διαθήκη τοῦ Σαίξπηρ ἀναφέρει καὶ τὰ ἑξῆς:

«Στὴ γυναῖκα μου κληροδοτῶ τὸ ὡραῖο καφετὶ κρεββάτι μου, στὸ ὁποῖο τόσο λίγο κοιμήθηκα, μὲ τὶς φράντζες του καὶ τὶς γαρνιτοῦρες του. Ἐπίσης στὴν ἰδία κληροδοτῶ τὸ ὡραῖο ἀσημένιο φλυτζάνι μου. Στὸν σὲρ Τόμας Κόμπ, τὸν ἀδελφὸ τοῦ εὐπατρίδου τὸν ὁποῖον τόσο ἄστοχα πείραξα μὲ τὸ σατυρικὸ ἐπιτύμβιο ποὺ τοῦ ἔκανα, κληροδοτῶ τὸ σπαθί μου, εἰς ἔνδειξιν εἰρήνης».

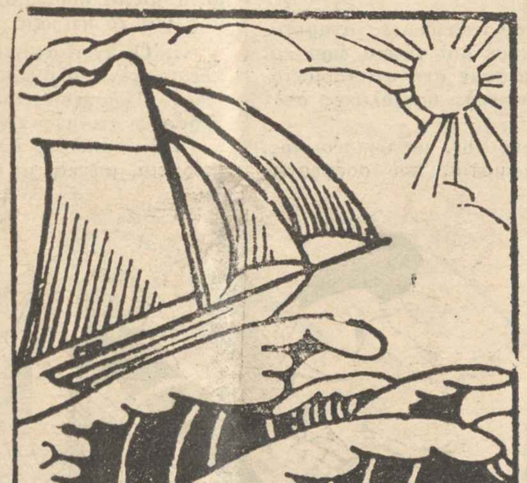

Κατόπιν ὁ ποιητὴς ἀφίνει διάφορα ἄλλα κληροδοτήματα σὲ διαφόρους φίλους του. Συγχρόνως δὲ ὁ Σαίξπηρ παρακαλοῦσε τοὺς φίλους του, Χέμιντζ, Μπούρμπαζ καὶ Κόντελ, νὰ ἀναλάβουν τὴ φροντίδα, ὥστε τὰ ἔργα του νὰ μὴ χαθοῦν. Πράγματι, οἱ φίλοι τοῦ ποιητοῦ φρόντισαν, μετὰ τὸ θάνατό του, νὰ διορθώσουν καὶ νὰ τακτοποιήσουν τὰ ἀριστουργήματα τῆς μεγάλης αὐτῆς διανοίας, ποὺ θὰ μείνουν ἀθάνατα. Κι' ἔτσι τὸ ἔργο τοῦ μεγάλου δραματικοῦ συγγραφέως δημοσιεύθηκε ὁλόκληρο, ἕξη χρόνια μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ποιητοῦ.

Στὶς 23 Ἀπριλίου 1617, σὲ ἡλικία πενῆντα τριῶν ἐτῶν, ὁ Σαίξπηρ ἔσβυσε ἤρεμα, περιστοιχισμένος ἀπὸ τὴν οἰκογένειά του καὶ μερικοὺς φίλους του. Ὥς τὴν τελευταία του στιγμή, ὁ μεγάλος ποιητὴς διατήρησε τὴ διαύγεια τοῦ πνεύματός του. Ἔρριξε ἕνα τελευταῖο βλέμμα, γεμᾶτο ἀγάπη, στὴν λατρευτὴ κόρη του τὴ Σουζάννα, καὶ μὲ μιὰ τελευταία προσπάθεια ἅπλωσε τὸ χέρι του στὴ γυναῖκα του ποὺ σιγόκλαιγε κοντὰ στὸ προσκέφαλό του.

Ὁ διάσημος συγγραφεὺς ἐτάφη στὴν ἐκκλησία τοῦ Στράτφορδ καὶ ἀπάνω στὸν τάφο του ὑπάρχει ἡ ἑξῆς ἐπιγραφὴ εἰς στίχους:

«Διαβάτη, μὴ προχωρεῖς καὶ μὴ πατᾶς τὸ χῶμα μου. Εὐλογημένος ὅποιος σεβαστεῖ τὸν τάφο μου. Ἀλλοίμονον σ' ἐκεῖνον ποὺ ταράζει τὴν ἡσυχίαν τῶν νεκρῶν!»

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΤΟ ΦΤΑΡΝΙΣΜΑ ΚΙ' ΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ

Γνωρίζετε τί ἀποφεύγουν οἱ ἀεροπόροι, ὅταν βρίσκονται ἐπάνω στὰ ὕψη; Βέβαια, ὄχι. Ἔ, λοιπόν, μάθετέ το. Ἀποφεύγουν μὲ κάθε τρόπο νὰ... φταρνιστοῦν.

Μάλιστα, ὁ μικρὸς ἐκεῖνος σπασμός, ὁ τόσον ἀκίνδυνος στὴ γῆ, μπορεῖ νὰ προκαλέση τρομακτικὲς καταστροφὲς σ' ἕναν ἀεροπόρο, ὅταν πετάει σὲ ὕψος 2000 καὶ 4000 μέτρων πάνω ἀπὸ τὴ γῆ.

Ὁ λόγος εἶνε πολὺ ἁπλός. Τὸ φτάρνισμα, καθὼς ξέρετε, προκαλεῖ «ἀκαριαῖον σπασμὸν τῆς κεφαλῆς» — ὅπως λένε οἱ γιατροὶ —, «κίνησιν ἀβούλητον τῶν χειρῶν», «μετατόπισιν ὁλοκλήρου τοῦ σώματος πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἢ πλαγίως».

Καὶ μιὰ μόνο ἀπὸ αὐτὲς τὶς κινήσεις, ἀρκεῖ γιὰ νὰ κάνη ὁ ἀεροπόρος μιὰ «στραβοτιμονιά», ν' ἀναποδογυρίση τὸ ἀεροπλάνο του καὶ νὰ πέση νὰ τσακιστῆ στὴ γῆ...

Ἕνας πιλότος ἔλεγε σχετικῶς σ' ἕνα φίλο του δημοσιογράφο:

— Εὔχομαι στὸ Θεὸ νὰ μὴ μοῦ τύχη νὰ φταρνιστῶ, ὅταν βρίσκομαι ἐκεῖ ψηλά. Τὸ φτάρνισμα στὸν ἀεροπόρο, εἶνε σφαῖρα στὴν καρδιά!...

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

—Ἡ οἰκειότης ἀνοστίζει τὸν ἔρωτα, ὁ σεβασμὸς τὸν νοστιμίζει.

Κα Ρεκαμιὲ

—Ἐκεῖνο ποὺ εἶνε τρομερὸ γιὰ τὶς τίμιες γυναῖκες, εἶνε ὅτι ἡ κακογλωσσιά, μὴ μπορῶντας νὰ θίξη τὴ διαγωγή τους, ξεσπάει στὴ μορφή τους.

Μπαλζὰκ

—Ἡ μικρὲς ἀπουσίες ξανάβουν τὸν ἔρωτα, ἡ μεγάλες τὸν σβύνουν.

Μιραμπὼ

—Εἶνε δύσκολη πάντα ἐπιχείρησι γιὰ μιὰ γυναῖκα νὰ μεταβάλη μιὰ παληὰ φιλία σὲ καινούργιο ἔρωτα. Κινδυνεύει νὰ βρῆ τὸν ἔρωτα λιγώτερο θερμὸ ἀπ' ὅσο τρυφερὴ ἦταν ἡ φιλία.

Οὐγκὼ

— Νὰ σπέρνη τὸν ἔρωτα, νὰ ὁ ὕψιστος προορισμὸς κάθε καλλιτέχνη.

Ἀλέξανδρος Μερσερὼ

—Δὲν δανείζω ποτὲ σὲ γυναῖκα' ἔλεγε κάποιος στὴν φίλη του.

—Βλάκα, ὅταν δανείζη κανεὶς σὲ μιὰ γυναῖκα, πάντα σ' ἄντρα χρωστάει.

Βολταῖρος

—Ἡ γυναῖκα ψεύδεται φυσικώτερ' ἀπὸ τὸν ἄνδρα. Αὐτὸ εἶνε μειονέκτημα, μὰ καὶ προσόν.

Ζὰν Μορεὰς

— Μιὰ γυναῖκα συγχωρεῖ εὐκολώτερα τὴν ὑπερβολικὴ βαναυσότητα, παρὰ τὴν ὑπερβολικὴ λεπτότητα. Θὰ τῆς κακοφανῆ λιγώτερο ἕνα ξυλοκόπημα ἀπὸ ἕνα μάθημα λεπτότητος.

Ρισσελιὲ

—Μιὰ γυναῖκα ὅ,τι κι' ἂν εἶνε, εἶνε πάντα μιὰ θεὰ προστάτις τῶν φυλακισμένων καὶ τῶν τιμωρημένων.

Κυρία ντὲ Σταὲλ

—Ἡ γυναῖκες δὲν ἔχουν γενικὲς ἰδέες, δὲν νοιώθουν ἀπὸ πολιτική, οὔτε ἀπὸ φιλοσοφία. Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια. Ἡ ξιπασμένη ἀνοησία εἶνε προνόμιο τῶν ἀνδρῶν. Ἡ γυναῖκες, ὅταν λὲν ἀνοησίες, μιλοῦν τουλάχιστο γι' ἀσήμαντα πράγματα...

Λαμαρτῖνος

— Ἡ γυναῖκες ἀξίζουν περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄνδρες, γιατὶ ἀφοσιώνονται περισσότερο στὴν εὐτυχία τοῦ πλησίον.

Κυρία ντὲ Πουϊζιὲ

—Ὅταν κανεὶς λέει πὼς ἡ γυναῖκες εἶνε πολὺ κατώτερες ἀπὸ τοὺς ἄνδρες, ἔχει πάντα στὸ νοῦ του τὸν Ναπολέοντα, τὸν Κολόμβο, ἢ τὸν ἑαυτό του...

Κυρία Ρεκαμιὲ

—Κάθε γάτα καὶ κάθε γυναῖκα, ὅση κι' ἂν εἶνε ἡ εὐγένεια τῶν τρόπων τους, ἡ γλύκα τῆς ματιᾶς τους, ἡ χάρι καὶ ἡ νοστιμάδα τῶν χαδιῶν τους, ἔχουν λίγη-πολλὴ θηριωδία στὴν ψυχὴ ποὺ τὴ μετριάζει λίγο-πολὺ ἡ ἡδονοπάθειά τους.

Σὰρλ Λεμὲλ

—Σ' ἕνα ραντεβοῦ ὅ,τι ἀξίζει περισσότερο εἶνε πάντα ἡ ἀναμονή.

Βολταῖρος

—Ἡ γυναῖκα εἶνε ἕνα πρᾶμμα ποὺ ντύνεται φλυαρεῖ καὶ γδύνεται.

Ἀλφὸνς ντ' Ἀραγκὸν

—Παντοῦ ἐρωτευμένοι! Κι' ὅμως πόσο λίγος ἔρωτας!...

Μυσσὲ

—Ἡ γυναῖκες ἔχουν πολλὴ φαντασία κι' αἰσθηματικότητα, γι' αὐτὸ δὲν εἶνε καὶ πολὺ λογικές.

Κυρία Ντυφὰν

—Ἡ ἐρωτικὲς ἱστορίες ἐνδιαφέρουν καὶ τοὺς πιὸ ψυχροὺς ἀνθρώπους, ποὺ περιμένουν νὰ ξαναζεσταθοῦν ἀπ' αὐτές.

Ρουσσὼ

—Τὰ ἐρωτικὰ μυστικὰ εἶνε ἐκεῖνο ποὺ συγκρατεῖ τὴ φιλία μεταξὺ τῶν κοριτσιῶν.

Ντὲ Βιζὲ

—Γιὰ νὰ κρίνη κανεὶς μιὰ γυναῖκα, δὲν χρειάζεται οὔτε πρέπει νὰ μελετήση αὐτήν, ἀλλὰ τὸν τελευταῖον ἐραστή της καὶ τὶς τρέλλες ποὺ τὸν ἔσπρωξε νὰ κάμη.

Οὐγκὼ

—Δὲν ὑπάρχει μεγαλείτερη κουταμάρα γιὰ ἕνα σύζυγο, ἀπὸ τὸ νὰ μιλάη στὴν φιλενάδα του γιὰ τὴ γυναῖκα του, ὅταν εἶνε τίμια, καὶ στὴ γυναῖκα του γιὰ τὴν φιλενάδα του, ὅταν εἶνε ὡραία.

Μπαλζὰκ

—Ἡ γυναῖκες γενικὰ ἀγαποῦνε πιὸ πολὺ τὴ θορυβώδη θάλασσα ἀπὸ τὸ σιωπηλὸ βουνό, δὲν νοιώθουν τὸ ἄπειρο παρὰ μόνο ἂν τοὺς μιλᾷ.

Μυσσὲ

—Τὸ πνεῦμα ζητᾶ, μὰ ἡ καρδιὰ βρίσκει.

Γεωργία Σάνδη

—Κι' ἡ ἀσχημότερες γυναῖκες ἂς μὴν ἀπελπίζονται ποτέ. Στὸν κόσμο αὐτὸν μιὰ γυναῖκα βγάζει τὄνομα ὄμορφης μὲ πολλὰ ἄλλα πράγματα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μορφή της.

Λαμαρτῖνος

—Ἡ γυναῖκα εἶνε ὅπως ἡ ὑγεία. Ἐκτιμοῦμε τὴν ἀξία της, μόνο ἅμα τὴ χάσουμε.

Γεωργία Σάνδη

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ALFRED DE SAUVENIÈRE

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΗΣ

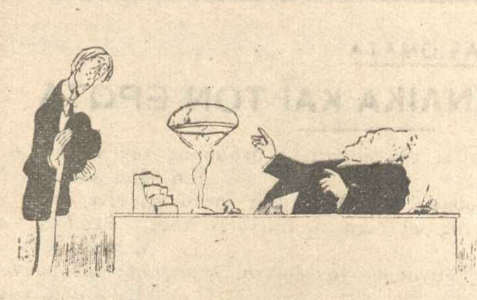

—Κάποιος μ' ἔκλεψε, μαίτρ...

"Οταν παρουσιάστηκε μπρὸς στὸν περίφημο δικηγόρο Μουτόν, ὁ ξερακιανὸς ἐκεῖνος φτωχοδιάβολος, ἔβγαλε τὸ καπέλλο του δειλά, τὸν κύτταξε θλιμμένος μὲ τὰ λοξὰ μάτια του, κι' ἄρχισε νὰ τοῦ λέη:

—Κάποιος μ' ἔκλεψε, μαίτρ... Καὶ θέλω τὴ συμβουλή σας...

Ὁ μαίτρ Μουτόν, ἀνήσυχος λιγάκι ἀπ' τὴν ἀλλόκοτη ἔκφρασι τῶν ἀλλοίθωρων ματιῶν τοῦ πελάτη του, ἔγειρε πρὸς τὰ πίσω στὴν αναπαυτική του πολυθρόνα, κι' εἶπε μὲ ξερὴ φωνή:

—Λέγε, τί σοῦ συμβαίνει, φίλε μου... Μὲ λίγα λόγια ὅμως, γιατὶ βιάζομαι...

Κι' ὁ παράξενος πελάτης ἄρχισε:

—Ταξείδευα μιὰ νύχτα, ἐδῶ κι' ἕναν μῆνα, γιὰ κάποιο ὀρεινὸ χωριὸ τῶν Πυρηναίων... Εἴμαστε πεντέξη στὴν εὐρύχωρη καρρότσα, ξεθεωμένοι ὅλοι μας ἀπ' τὸ πολύωρο ταξεῖδι, σ' ἐκεῖνα τὰ κατσάβραχα... Ἡ πάμπολλες λακκοῦβες καὶ τὰ τεράστια χαλίκια ποὺ στόλιζαν τὸν ἀνηφορικὸ ἐκεῖνο δρόμο, ἔκανε τὸ δίχως σοῦστες πανάθλιο κασσόνι μας νὰ τινάζεται διαρκῶς, καὶ νὰ μᾶς μαυρίζη τὸ κορμὶ μὲ τὰ βίαια σκαμπανεβάσματά του...

... Γιὰ νὰ περνάη ἡ ὥρα, συζητούσαμε οἱ συνταξειδιῶτες ἀναμεταξύ μας, γιὰ ὅ,τι μᾶς κατέβαινε ἀπ' τὸ κεφάλι σὲ μιὰ τέτοια ὥρα καὶ σὲ τέτοιες ἀγριοτοπιές... 'Απ' τὴν πολιτικὴ ξεπέσαμε στὰ φαντάσματα, ἀπ' τὰ φαντάσματα στοὺς βρυκόλακες, κι' ἀπ' τοὺς βρυκόλακες στὸν πνευματισμό...

... "Εξαφνα κάποιος ἀπ' τοὺς συνταξειδιῶτες μου, μαυροπρόσωπος, σμιχτοφρύδης, καὶ μὲ βαθουλωμένα λαμπερὰ μάτια, ποὺ σοὔφερναν ἀνατριχίλα, πετάχτηκε καὶ εἶπε: «Ὁ πνευματισμὸς εἶν' ἀλήθεια... 'Αλήθεια μεγαλείτερη κι' ἀπ' τὴ θρησκεία ἀκόμα!...»

... Μόλις ξεφώνισε αὐτὰ τὰ λόγια, ὅλοι τὸν κυττάξαμε παραξενεμμένοι μὰ βουβοί. Μονάχα ἕνας καλόγερος μεσόκοπος, ποὺ ὥς ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν πολυμιλοῦσε, φάνηκε νὰ ταράζεται στὸ ἄκουσμα τῶν ἀσεβῶν ἐκείνων λόγων, καὶ μὲ ἀγανάκτησι μεγάλη ξεφώνισε: «Αὐτὰ ποὺ λές, καταραμένε, εἶνε ἀσέβεια στὸν "Υψιστο... Ἡ θρησκεία εἶνε μιὰ ἱερὴ ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου, ἐνῶ ὁ πνευματισμός σου εἶνε μιὰ ψεύτικη ἐπινόησι τοῦ Σατανᾶ καὶ τῆς παρέας του!...»

... Τὰ βαθουλὰ μάτια τοῦ ἀλλόκοτου ἐκείνου συντρόφου μας ἔλαμψαν ἀπὸ λύσσα. "Εσφιξε τὴ γροθιά του, τράβηξε ἀπ' τὸ ράσο τὸν καλόγερο ἀπειλητικά, καὶ οὔρλιαξε: «Ἡ θρησκεία σου εἶνε μονάχα ὡραῖα λόγια, ἐνῶ ὁ πνευματισμός μου εἶνε ὁλοφάνερα ἔργα... "Αν σοῦ βαστάει, παρακάλεσε τὸν Θεό σου γιὰ ἕνα θαῦμα, καὶ νὰ δοῦμε ἂν θὰ σοῦ κάνη τὸ χατῆρι... 'Ενῶ ἐγώ, ἅμα παρακαλέσω τὸν Σατανᾶ—καθὼς τὸν λὲς — θὰ σοῦ ἀποδείξω ὁλοφάνερη τὴν προθυμία του νὰ εἰσακούση τὴν παράκλησί μου!...»

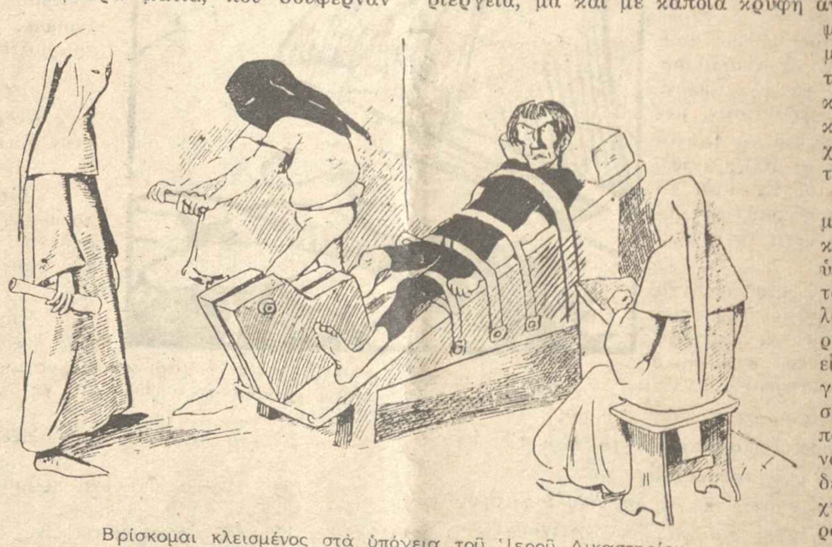

Βρίσκομαι κλεισμένος στὰ ὑπόγεια τοῦ Ἱεροῦ Δικαστηρίου...

... Κι' ἐγὼ κι' οἱ ἄλλοι συνταξειδιῶτες εἴχαμε σκανδαλιστῆ. Θὰ περνοῦσε ἄσχημες στιγμὲς στὰ χέρια μας, ὁ ἄθεος ἐκεῖνος πνευματιστής, μὰ τὰ γεμᾶτα πεποίθησι λόγια του κι' ὁ σταθερὸς τῆς φωνῆς του τόνος, μᾶς μπέρδεψαν σὲ σημεῖο ποὺ δὲν ξέραμε πειὰ τί νὰ ποῦμε καὶ πῶς νὰ φερθοῦμε...

... Κι' ὁ πνευματιστής, βλέποντας τὴν ἀμηχανία μας, πρόσθεσε: «Στοιχηματίζω πέντε χιλιάδες φράγκα, κύριε καλόγερε, πὼς ἀπ' τὴν πάλη μας αὐτὴ — ἐσὺ μὲ τὸν Θεό σου κι' ἐγὼ μὲ τὸν Σατανᾶ μου — θὰ βγῶ ἐγὼ νικητής!...»

... Τότε ὁ καλόγερος σταυροκοπήθηκε εὐλαβικὰ καὶ τρομαγμένα, κι' εἶπε: «Ὁ Θεός μου — εὐλογημένο τ' ὄνομά Του — εἶνε κυρίαρχος τοῦ κόσμου, παντοκράτωρ, καὶ βασιλεὺς τῶν βασιλέων... 'Ενῶ ἐγὼ εἶμαι ἕνας δοῦλος του ταπεινός, ποὺ ὄχι μονάχα δὲν μπορῶ νὰ ἐπικαλεσθῶ τὸ Τίμιο "Ονομά Του, μὰ οὔτε καὶ νὰ Τὸν προσκυνήσω κἂν τολμῶ.... Γι' αὐτὸ σ' ἀφίνω ἐσένα ἐλεύθερον νὰ μᾶς δείξης τὴ δύναμί σου μὲ τὸν καταραμένο σύμμαχό σου... Ὡστόσο, δέχομαι τὸ στοίχημά σου, καὶ μόνο μὲ διακόσια φράγκα... Δὲν ἔχω περισσότερα!...»

... 'Εμεῖς περίεργοι καὶ συγκινημένοι, παρακολουθούσαμε τὴ συζήτησι αὐτή, ποὺ σκορποῦσε στὰ κορμιά μας μιὰ ἱερὴ ἀνατριχίλα. Ὁ πνευματιστὴς ὅμως, ζάρωσε τὸ στόμα του περιφρονητικά, χτύπησε τὸ φουσκωμένο — ἴσως καὶ μὲ παληόχαρτα — πορτοφόλι του, κι' εἶπε: «Νὰ παρακαλέσης τὸ Θεό σου, δὲν θέλεις. Νὰ στοιχηματίσης πέντε χιλιάρικα, δὲν θέλεις. Τότε, μονάχα τὰ δικά μου λόγια ἔχουν βάσι. Γιατί, γιὰ 200 ψωροφράγκα δὲν ἐνοχλῶ ἐγὼ τὸν πρόθυμο Σατανᾶ μου!...»

... Ὁ καλόγερος τότε γύρισε σὲ μᾶς, μὲ πνιγμένη ἀπὸ ἱερὴ ἀγανάκτησι φωνή, καὶ μᾶς εἶπε ἐπιτιμητικά: «Ὣς πότε, εὐλαβεῖς χριστιανοί, θ' ἀφίνετε τὸν ἀνίερο αὐτὸν νὰ βλασφημῆ ἔτσι;... 'Εμπρός, σᾶς πληρῶστε τὸ ποσὸν γιὰ τὸ στοίχημά του, γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξουμε πὼς κι' ὁ Σατανᾶς ἀκόμα σέβεται περισσότερο ἀπ' αὐτὸν τὸ ἱερὸ ἔνδυμα τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖο φοράω, καὶ δὲν θὰ τολμήση νὰ τρέξη στὶς κολασμένες ἐπικλήσεις του!...»

... Λοιπόν, ποὺ λέτε, μαίτρ Μουτόν, ὅλοι μας ταραχτήκαμε μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ καλογέρου, καὶ πρόθυμα προσφέραμε τὸν ὀβολό μας. "Αλλος χίλια, ἄλλος πεντακόσια, ἄλλος λιγώτερα, κι' ἐγὼ δυὸ χιλιάδες φράγκα — τὶς μόνες μου οἰκονομίες — τὰ προσθέσαμε ὁλόψυχα στὰ διακόσια φράγκα τοῦ καλογέρου, κι' ἔτσι συμπληρώθηκε ἀμέσως τὸ ποσόν. Εἴμαστε σίγουροι, ἄλλως τε, πὼς ὁ Σατανᾶς θἆχε καλύτερες δουλειὲς νὰ κάνη, παρὰ νὰ τρέχη δῶ κι' ἐκεῖ στὶς ἐπικλήσεις τοῦ πρώτου τσαρλατάνου...

... Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, σταματήσαμε σ' ἕνα χάνι, ἐπάνω στὸ βουνό, γιὰ νὰ ξεκουραστοῦμε λίγο καὶ γιὰ ν' ἀλλάξη ἡ καρρότσα ἄλογα. Μόλις ἀποφάγαμε ὅλοι μαζὺ στὴν αἴθουσα τοῦ χανιοῦ, ὁ καλόγερος εἶπε, κουδουνίζοντας τὸ σακκοῦλι μὲ τὰ πέντε μας χιλιόφραγκα, ποὺ κρεμόταν ἐπιδεικτικὰ στὴ μέση του:

... — 'Εμπρός, καταραμένε... "Εφτασε ἡ ὥρα ν' ἀνοίξης τὰ τυφλωμένα μάτια σου, μπρὸς στὴν παντοδυναμία τοῦ Ὑψίστου... Εἶμαι ἕτοιμος γιὰ τὸ πείραμά σου!....

... Ὁ πνευματιστὴς τότε, μᾶς κύτταξε μὲ χαμόγελο διαβολικό, ἔκλεισε τὸν καλόγερο στὸ κατασκότεινο κελλάρι τοῦ χανιοῦ, καὶ τοῦ εἶπε: «Βρίσκεσαι τώρα στὸ σκοτάδι τῆς κολάσεως... Θὰ σὲ κάνω νὰ περάσης στιγμὲς τρόμου, πόνου καὶ λαχτάρας... Περίμενε λιγάκι!...»

... Κι' ἀμέσως ὕστερα, ἐνῶ ἐμεῖς τὸν τριγυρίζαμε μὲ ἀνείπωτη περιέργεια, μὰ καὶ μὲ κάποια κρυφὴ ἀνατριχίλα, ὁ πνευματιστής, σὰν νὰ μὴν πρόσεχε καθόλου τὴ φανερή μας ἀγωνία, κάρφωσε τὰ βαθουλά του μάτια στὴν κλειστὴ πόρτα τοῦ κελιοῦ, ἔκανε μερικὰ ἀκατανόητα κινήματα μὲ τὰ κοκκαλιάρικά του χέρια, καὶ ψιθύρισε κατόπιν ἀρκετὲς ἀσυνάρτητες φράσεις...

... Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, δίνοντας μιὰ τρομερὴ ἔκφρασι στὸ βρυκολακιασμένο πρόσωπό του, μούγκρισε ὑπόκωφα σὰν νᾆταν στὸ βυθὸ τοῦ τάφου: «Καλόγερε, μ' ἀκοῦς;... Θέλω νὰ τρομάξης... Θέλω νὰ λαχταρήσης... Θέλω νὰ φανταστῆς πὼς εἶσαι ἱεραπόστολος σὲ ἀνθρωποφάγους, οἱ ὁποῖοι θέλησαν νὰ χορτάσουν τὰ ἄδεια τους στομάχια μὲ τὶς πανάθλιες σάρκες σου... Θέλω νὰ νομίσης πὼς εἶσαι θεμένος σ' ἕνα δέντρο... Νά... Σὲ πλησιάζει ὁ ἀρχηγός τους, κρατῶντας ἕνα κοφτερὸ μαχαῖρι... Εἶν' ἕτοιμος νὰ σὲ σφάξη... Πές μου, καλόγερε, θέλεις νὰ πεθάνης;...»

... Τότε, μαίτρ Μουτόν, ἀκούσαμε ἀπ' τὸ σκοτεινὸ κελλὶ μιὰ κραυγὴ ἀνέκφραστης φρίκης. Κάτι σὰν κλάμμα καὶ παράκλησι, ἀπ' τὸ ὁποῖο ξεχωρίσαμε ἀνατριχιασμένοι αὐτὰ τὰ λίγα λόγια: «"Οχι... "Οχι... Δὲν θέλω νὰ πεθάνω... "Ελεος!... "Ελεος!...»

... Ὁ πνευματιστὴς μᾶς κύτταξε θριαμβευτικά, μουρμούρισε κάτι καὶ ἀμέσως τὸ κλάμμα ἔπαψε ν' ἀκούγεται ἀπ' τὸ κελλί. Κι' ὕστερα πρόσθεσε: «Θέλω νὰ σᾶς φύγη κι' ἡ πιὸ μικρὴ ἀμφιβολία... Καλόγερε, μ' ἀκοῦς;.... Θέλω νὰ γυρίσης διακόσια χρόνια πίσω... Εἶσαι κι' ἐσὺ αἱρετικός... Ἡ Ἱερὴ 'Εξέτασι σὲ γάντζωσε στὰ νύχια της, καὶ σ' ἔδωσε στὸ δήμιο... Θέλω νὰ πονέσης τώρα, ἀπ' τὰ φρικτὰ μαρτύριά του... Καλόγερε, τί βλέπεις;...»

... Κι' ἀπ' τὸ κελλὶ ἀκούσαμε, χλωμιασμένοι, μιὰ ὑπόκωφη φωνὴ πόνου καὶ τρομάρας, ποὔλεγε: «Βρίσκομαι ξαπλωμένος στὰ ὑπόγεια τοῦ Ἱεροῦ Δικαστηρίου... Ὁ δήμιος σφίγγει στὴ σφῆνα τὸ κοκκαλοτσακισμένο πόδι μου... "Ωχ!... "Ωχ!... Λυπήσου μὲ τὸν φτωχό, Μεγάλε μου Ἱεροεξεταστή!... Σταμάτησε τὸ μαρτύριό μου!... "Ελεος!... "Ωχ!... "Ωωωωωχ!...»

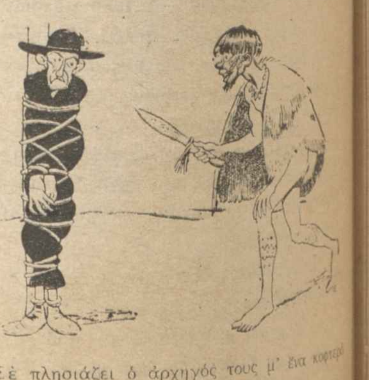

Σὲ πλησιάζει ὁ ἀρχηγός τους μ' ἕνα κοφτερὸ μαχαῖρι...

... Τὸ χάνι γέμισε ἀπὸ φρίκη κι' ἀπὸ κραυγὲς λαχτάρας. Φοβισμένοι κι' ἐμεῖς, κατακίτρινοι, ρίξαμε τὰ ἱκετευτικά μας μάτια στὸν πνευματιστή, παρακαλῶντας τον νὰ σταματήση τὸ μαρτύριο τοῦ ἄτυχου καλογέρου. Κι' ἐκεῖνος, χαμογελῶντας πειὰ μὲ θριαμβευτικὴ ἔκφρασι, μουρμούρισε κάτι, σταμάτησαν ἡ φωνὲς ἀμέσως, κι' ἔπειτα ἔρριξε στὰ ἱδρωμένα καὶ χλωμὰ πρόσωπά μας τὴ θριαμβευτικὴ ματιά του...

... Μὰ ἐνῶ τὸν κυττάζαμε εὐλαβικά, τρομοκρατημένοι ἀπ' τὴν ὑπερφυσικὴ δύναμί του, ἔξαφνα ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ καὶ φάνηκε στὸ κατῶφλι, κάτωχρος, ὁ ἄτυχος καλόγερος. "Ερριξε στὸν τύραννό του μιὰ ματιὰ ἀνέκφραστου μίσους, καὶ ρίχτηκε κατεπάνω του νὰ τὸν ξεσχίση, οὐρλιάζοντας: «Καταραμένε Σατανᾶ, θὰ σοῦ στρίψω τὸ λαρύγγι... "Εκανε κι' ὁ Πανάγαθος τὸ θαῦμα Του, καὶ μοῦ χάρισε τὴ δύναμι νὰ σὲ κομματιάσω στὴ στιγμή!...»

... Καὶ ἄρχισε νὰ τὸν κυνηγάη...

... Μπρὸς ὁ ξαφνικὰ τρομοκρατημένος πνευματιστὴς καὶ ξοπίσω του ὁ ἀφρισμένος καλόγερος, χάθηκαν στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας καὶ μέσα στὰ ἄγρια αὐτὰ κατσάβραχα, δίχως ποτέ μας πειὰ νὰ τοὺς ξαναϊδοῦμε στὰ μάτια μας...

"Ηταν πειὰ ὁλοφάνερο, πὼς ἦσαν ἀπὸ πρὶν συνεννοημένοι οἱ δυὸ ἐκεῖνοι τσαρλατάνοι, γιὰ νὰ μᾶς φᾶνε τὰ λεπτούλια μας, γιατὶ ὁ διαβολοκαλόγερος ἐκεῖνος πῆρε μαζύ του τὴ σακκοῦλα μὲ τὰ πέντε μας χιλιόφραγκα!....»

Ὁ μαίτρ Μουτὸν ἔσκασε στὰ γέλια, ποὺ τὸν τράνταξαν ὥρα πολλή, δίχως διακοπὴ καμμιά. Μὰ βλέποντας ὕστερα τὸ θλιμμένο πρόσωπο τοῦ ἀξιολύπητου πελάτη του, σοβαρεύτηκε κι' εἶπε:

—Καὶ τώρα τί θέλεις ἀπὸ μένα, ἀγαπητέ μου;

—Νά... Θέλω νὰ ἰδῶ τί λέει ὁ νόμος... Καὶ πῶς θὰ ξαναπάρω τὰ λεπτά μου!... ἀποκρίθηκε κλαψιάρικα ὁ ἄμοιρος πελάτης.

Κι' ὁ μαίτρ Μουτόν, τοῦ ἀπάντησε ὀρθὰ-κοφτά:

—Ὁ νόμος λέει, ἀγαπητέ μου, πὼς εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν ἠλιθίων.... Κι' ὅταν ὁ βασιλεὺς τῶν ἠλιθίων χάνει μὲ τέτοιον τρόπο τὰ λεπτά του, ποτέ του δὲν τὰ ξαναβρίσκει!...

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΑΩΝ

ΕΝΑ ΚΑΛΟ ΠΛΗΡΩΝΕΤΑΙ Μ' ΕΝΑ ΚΑΚΟ

(Βενεζουελινὸ παραμῦθι)

ΣΤΗ Βενεζουέλα λένε τὴν παροιμία: «"Ενα καλὸ πληρώνεται μ' ἕνα κακό», καὶ σχετικὰ μ' αὐτὴ τὴν παροιμία, ὑπάρχει κι' ὁ ἑξῆς θρῦλος:

Μιὰ μέρα, ἕνας ψαρᾶς εἶχε ρίξει τὰ δίχτυα του στὸ ποτάμι καὶ τραβοῦσε μ' ὅλη τὴ δύναμί του τὰ κουπιὰ γιὰ νὰ φτάση γρήγορα στὴν ὄχθη. Μὰ ξαφνικὰ ὁ ποταμὸς ἐφούσκωσε, ὅπως φουσκώνουν συνήθως οἱ ποταμοὶ τῆς Νοτίου 'Αμερικῆς, ὅταν τοὺς καπνίσει, ἐσκέπασε τὰ χωράφια ποὖταν στὶς ὄχθες καὶ παρέσυρε ὅ,τι βρῆκε μπροστά του.

Σ' ἕνα κομμάτι γῆς, ποὖχε παρασύρει καὶ τὸ τραβοῦσε πρὸς τὴ θάλασσα, εἶχε καταφύγει κι' ἕνα φεῖδι, γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τὸ πνίξιμο. Μὰ ἐγλύτωσε προσωρινὰ μόνο, γιατὶ στὴ στερηὰ δὲν μποροῦσε νὰ βγῆ, ἀφοῦ δὲν ἤξερε κολύμπι. Θὰ ψοφοῦσε, λοιπόν, ἐκεῖ πάνου στὸ μικρὸ κομμάτι τῆς γῆς ἀπὸ τὴν πεῖνα. Καθόταν λοιπὸν κουλουριασμένο καὶ συλλογισμένο, ὅταν εἶδε ἐκεῖ κοντὰ τὴ βάρκα τοῦ ψαρᾶ.

—Νὰ ἡ σωτηρία μου! ἐσκέφτηκε τὸ φεῖδι, κι' ἐφώναξε:

—Αἴ, ψαρᾶ!

—Τί μὲ θέλεις; ἀπάντησε ἀνήσυχος ὁ ψαρᾶς.

—Δὲν μὲ παίρνεις, καϋμένε, στὴ βάρκα σου, νὰ μὲ βγάλης ἔξω στὴν ὄχθη;

—Γίνεται κι' αὐτό... ἀπάντησε ὁ ψαρᾶς, ἀφοῦ σκέφτηκε λίγο.

'Εξύγωσε λοιπὸν τὴ βάρκα, τὸ φεῖδι ἐπήδησε μέσα, ὁ ψαρᾶς ξανάπιασε τὰ κουπιὰ καὶ σὲ λίγο ἔφτασαν στὴν ὄχθη. Ὁ ψαρᾶς ἔβγαλε τὸ φεῖδι στὴ γῆ κι' ἐπῆγε νὰ ξαπλωθῆ, γιατὶ ἦταν κουρασμένος. Μὰ τὸ φεῖδι τοῦ ἐφώναξε:

—Αἴ, ψαρᾶ, ποῦ πᾶς; Πεινάω καὶ θὰ σὲ φάω... Κάνε λοιπὸν τὴν προσευχή σου, πρὶν πεθάνεις...

—Καταραμένο ἑρπετό! τοῦ εἶπε ἔκπληκτος, ἀγανακτισμένος καὶ τρομαγμένος μαζὺ ὁ ψαρᾶς. 'Εγὼ σοῦ ἔσωσα τὴ ζωὴ καὶ σὺ θὲς νὰ μὲ φᾶς;... "Ετσι δείχνεις ἐσὺ τὴν εὐγνωμοσύνη σου;

Τὸ ἑρπετὸ τοῦ ἀπάντησε:

—Ξέρεις, ψαρᾶ, τί λέει ἡ παροιμία; «"Ενα καλὸ πληρώνεται μ' ἕνα κακό». "Ετσι λοιπὸν εἶνε καὶ τὸ σωστό, νὰ σὲ φάω.

Ὁ ἄνθρωπος τὰ χρειάστηκε καὶ βλαστήμησε τὴν ὥρα ποὺ ἔκαμε τὸ καλὸ στὸ φεῖδι. Μὰ ἄρχισε ὡστόσο νὰ προσπαθῆ νὰ μαλακώση τὴν καρδιὰ τοῦ ἑρπετοῦ:

—Φίλε μου, τοῦ εἶπε, δίκηο ἔχεις, τὰ λόγια σου στάζουν σοφία. Μὰ γιατί νὰ φᾶς ἐμένα;... Νά, δυὸ βήματα πιὸ πέρα ἀπὸ δῶ, θὰ βρῆς λαγούς, κουνέλλια, κατσίκια, ὅ,τι κυνῆγι ἀγαπάει ἡ χρυσῆ ψυχή σου, μὲ νόστιμο κρέας κι' ὄχι σὰν τὸ δικό μου, ποὺ θἆναι σκληρὸ καὶ δυσκολοχώνευτο...

Τὸ φεῖδι ἄκουσε μὲ ὑπομονὴ ὥς τὸ τέλος τὰ λόγια τοῦ βαρκάρη, καὶ στὸ τέλος τοῦ εἶπε μαλακά:

—Φιλαράκο μου, τὸ καταλαβαίνεις καὶ σύ.. Εἶσαι καταδικασμένος ἀπὸ τὴν παροιμία, δηλαδὴ ἀπὸ τὴ φύσι τῶν πραγμάτων, μόνο μὴν ἀργεῖς, κάνε τὴν προσευχή σου...

Τὴν κρίσιμη ἐκείνη στιγμὴ ἐπέρασε ἀπὸ κεῖ μιὰ ἀλεποῦ, ποὺ γλυτώνοντας κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴν πλημμύρα, ἔτρεχε ἀνήσυχη νὰ ἰδῆ τί εἶχε ἀπογίνει ἡ οἰκογένειά της. Τὸ φεῖδι, ποὺ τὴν εἶδε πρῶτο, τὴν ἐφώναξε:

—Κυρ' ἀλεποῦ, τοῦ λόγου σου ποὖσαι σοφή, ἔλα μιὰ στιγμὴ ἐδῶ...

Ἡ ἀλεποῦ ἐξύγωσε μὲ προφύλαξι κι' ἐρώτησε τί τὴν ἤθελαν.

—Νά, κυρ' ἀλεποῦ, εἶπε τὸ φεῖδι. Τοῦ λόγου του ἀπὸ δῶ, ὁ ψαρᾶς, μοὔκανε τὴ χάρι καὶ μ' ἔβγαλε στὴ στερηά, σώζοντάς μου τὴ ζωή. 'Εγώ, γιὰ πληρωμή, θέλω νὰ τὸν φάω, καὶ τοῦ λόγου του τοῦ φαίνεται παράξενο. Βγάλε, λοιπόν, τὴ σοφή σου κρίσι...

—Μιὰ στιγμή, καλό μου φεῖδι, εἶπε σκεπτικὴ καὶ σοβαρὴ σὰν δικαστής, ἡ ἀλεποῦ. 'Εκατάλαβα τὴν ὑπόθεσι, μὰ πρὶν βγάλω ἀπόφασι, πρέπει νὰ γίνη, ὅπως λέμε ἐμεῖς οἱ δικαστές, «ἀναπαράστασι τῆς πράξεως»....

—Μὰ γιατί, δὲν πιστεύεις δηλαδὴ πὼς ὁ ψαρᾶς μ' ἔβγαλε μὲ τὴ βάρκα του στὴν ὄχθη;

—Πῶς δὲν πιστεύω! Πιστεύω, μὰ ἡ διατυπώσεις τοῦ νόμου, βλέπεις, φίλε μου, ἔτσι εἶνε. "Αν λοιπὸν δὲν βιάζεστε, ἀναπαραστῆστε τὴν πράξι, νὰ βγάλω σωστὴ ἀπόφασι ποὺ νὰ μὴν **παίρνη ἔφεσι...**

—"Εστω, εἶπε τὸ φεῖδι... Ψαρᾶ, πάρε με στὴ βάρκα νὰ μὲ πᾶς καὶ νὰ μ' ἀφήσης ἐκεῖ ποὺ μὲ βρῆκες, κι' ὕστερα νὰ μὲ ξαναπάρης καὶ νὰ μὲ φέρης ἐδῶ, μπρὸς στὸν κύρ' κριτή...

Ὁ ψαρᾶς, τρέμοντας, πῆρε τὸ φεῖδι στὴ βάρκα καὶ λάμνοντας τὸ πῆγε καὶ τ' ἄφησε στὸ κομμάτι τῆς γῆς στὴ μέση τοῦ ποταμοῦ. Τὸ φεῖδι ξαπλώθηκε στὴ χλόη κι' ἐφώναξε στὴν ἀλεποῦ:

—Νὰ ἔτσι, ἐδῶ ἤμουν... Τώρα θὰ μὲ πάρη ὁ βαρκάρης νὰ μὲ φέρη αὐτοῦ...

—Μιὰ στιγμή, ἐφώναξε ἡ ἀλεποῦ, ἄφησε τὸν ψαρᾶ νἄρθη ἐδῶ κοντὰ νὰ τοῦ πῶ κάτι:

—Καλά, ἂς ἔρθει! εἶπε τὸ φεῖδι, καὶ κουλουριάστηκε στὴ χλόη, περιμένοντας.

"Οταν ὁ ψαρᾶς ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ φεῖδι κι' ἐξύγωσε στὴν ὄχθη, ἡ ἀλεποῦ τοῦ εἶπε:

—Βρὲ βλάκα ψαρᾶ, ἄφησε τὸ φεῖδι νὰ ψοφήση ἐκεῖ ποὺ εἶνε...

Ὁ ψαρᾶς, ποὺ δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ ἀμέσως, τὸ ἔξυπνο τέχνασμα, ἐκατάλαβε τέλος πάντων, κι' εἶπε στὴν ἀλεποῦ:

—Μ' ἔσωσες, ἀγαπητή μου ἀλεποῦ, μ' ἔσωσες ἀπὸ τὴ φαρμακερὴ ἀχαριστία τοῦ φειδιοῦ... Μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀχάριστος. Σοῦ χρωστῶ τὴ ζωή. Πήγαινε λοιπὸν στὴ γυναῖκα μου, ἐδῶ στὸ κοντινὸ χωριό, καὶ πές της νὰ σοῦ διαλέξη ἕξη παχειὲς κόττες ἀπὸ τὸ κοττέτσι καὶ νὰ σοῦ τὶς δώση, γιατὶ τὶς ἀξίζεις. Πές της πῶς μ' ἔσωσες!...

—Μπράβο, ψαρᾶ! φώναξε ἡ ἀλεποῦ. Εἶσαι ἄνθρωπος εὐγνώμων καὶ σ' εὐχαριστῶ.

Κι' ἔτρεξε νὰ πάη στὸ χωριό, γλύφοντας ἀπὸ τώρα τὰ χείλη της γιὰ τὶς παχειὲς κόττες ποὺ θὰ ξεκοκκάλιαζε μὲ τὰ παιδιά της.

Μὰ ὅταν ἐπῆγε στὸ χωριὸ τοῦ ψαρᾶ, οἱ χωριάτες τὴν ἐκυνήγησαν μὲ τὶς πέτρες, τὰ σκυλιὰ τὴν ἐγαύγισαν, κι' ὅταν ἡ ἀλεποῦ, ἔχοντας πεποίθησι στὸ δίκηο της, ἐζήτησε τὴν κυρα-ψαροῦ νὰ τῆς πῆ τί ἔτρεξε καὶ νὰ πάρη τὶς κόττες, ἡ γυναῖκα τοῦ ψαρᾶ ἐβγῆκε μ' ἕνα κοντόξυλο στὸ χέρι καὶ τῆς σακάτεψε τὰ πλευρά!...

"Ετσι ἡ καϋμένη ἡ ἀλεποῦ, μόλις καὶ μετὰ βίας ἐγλύτωσε, τρέχοντας κούτσα-κούτσα.

Σὰν ἐμάκρυνε ἀπὸ τὸ χωριὸ κι' ἐγλύτωσε, στάθηκε κι' εἶπε μὲ τὸ νοῦ της: «Τὸ φεῖδι εἶχε δίκηο. "Ενα καλὸ πληρώνεται μ' ἕνα κακό. Ὁ ψαρᾶς ἔσωσε τὴ ζωὴ τοῦ φειδιοῦ, κι' ἐκεῖνο ἤθελε νὰ τὸν φάη. 'Εγὼ ἔσωσα τὴ ζωὴ τοῦ ψαρᾶ, κι' ἐκεῖνος μ' ἔστειλε στὴ γυναῖκα του νὰ μὲ σκοτώση. Τὸ κεφάλι μου ποὺ κάνει τὸ σοφό, ἤθελε σπάσιμο, κι' ὄχι τὰ πλευρὰ ποὺ μοὖσπασε ἡ ψαροῦ...»

ΡΟΛΑΝ ΜΟΝΚΛΑΒΕΛ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ,, ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΤΖΟΑΝ ΜΑΡΣ

("Ενα πολύκροτο ἄρθρο τοῦ Ἀμερικανοῦ σκηνοθέτου Λὴ Μ
Σμὶθ γιὰ τὸ εἰδύλλιο τῆς Τζόαν Μὰρς καὶ τοῦ Κλὰρκ Γκαίημ

ΕΙΝΕ ὑποχρεωμένος κανεὶς ν' ἀναγνωρίση πὼς ὅταν ἡ Τζόαν Μὰρς ἔφθασε στὸ Χόλλυγουντ δὲν ἦταν τὸ πιὸ ὤμορφο κορίτσι τῆς Καλλιφορνίας. Ἦταν βέβαια ἐξαιρετικὰ φωτογενής, μὰ εἶχε δυστυχῶς πολλά, πάρα πολλὰ μικρὰ καὶ μεγάλα φυσικὰ ἐλαττώματα... Ὅλος ὁ κόσμος τότε, ὅταν τὴν ἀντίκρυσε στὸ «στούντιο», κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ ἀπογοήτευσι καὶ συλλογίσθηκε : «Θὰ ἱδρώσουμε ὥσπου νὰ καταφέρουμε νὰ κάνουμε αὐτὸ τὸ κορίτσι μιὰ ὑποφερτὴ μπαλλαρίνα...»

Ὁ Ἴρβινγκ Τάλμπεργκ ὅμως, ἕνας ἀπὸ τοὺς κινηματογραφικοὺς γίγαντες τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ ἔχει «μάτια γιατροῦ», ὅπως λένε, κατάλαβε ἀμέσως ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ χρησιμοποιήση τὴν Τζόαν Μὰρς, τὴ μικροῦλα κι' ἀδέξια ἐπαρχιώτισσα καὶ μὲ τὴν ἐπιμονὴ ποὺ τὸν χαρακτηρίζει, κατάφερε μέσα σὲ δυὸ χρόνια νὰ τὴ μεταμορφώση σὲ «ἀστέρα» πρώτου μεγέθους!...

Ἔτυχε νὰ παρακολουθήσω ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα αὐτὴ τὴ μεταμόρφωσι κι' ὁμολογῶ ὅτι στὸ τέλος ἔμεινα κατάπληκτος. Ἡ Τζόαν Μὰρς ἀκολουθοῦσε πιστὰ τὶς ὁδηγίες τοῦ Τάλμπεργκ. Ἀπὸ τὴν πρώτη ἑβδομάδα ἐγκατέλειψε ὅλες τὶς φανταχτερὲς κι' ὑπερβολικὰ γελοῖες τουαλέττες της καὶ τὶς ἀντικατέστησε μὲ μικροσκοπικὰ καὶ κομψότατα μαγιὸ τοῦ μπάνιου. Ἐγκατέλειψε ἐπίσης τὴν κλειστὴ ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὰ τρελλὰ κι' ὁλονύχτια γλέντια στὰ ὕποπτα κέντρα τοῦ Χόλλυγουντ κι' ἄρχισε νὰ γυμνάζεται ὅλη τὴν ἡμέρα, νὰ παραδίδη τὸ σῶμα της γυμνὸ στὰ χάδια τοῦ ἥλιου καὶ τῆς θάλασσας καὶ νὰ ζῆ σὰν γυμνίστρια μιὰ φυσικὴ ζωὴ στὸν καθαρὸ ἀέρα τοῦ ὑπαίθρου. Ἡ γυμναστικὴ λοιπὸν ἔκανε μέσα σὲ λίγο καιρὸ τὸ θαῦμα της. Τὸ δυσκίνητο σῶμα τῆς Τζόαν Μὰρς ἔγινε λυγερό, δίχως νὰ χάση τὶς χαριτωμένες καμπύλες του, ποὺ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ θέλγητρα τοῦ νέου «ἀστέρος». Τὰ μάτια της ποὺ ἦταν πρῶτα μονάχα γελαστά, ἄρχισαν νὰ παίρνουν μιὰ τσαχπίνικη καὶ σαγηνευτικὴ ἔκφρασι καὶ τὰ μαλλιά της, ἀφοῦ πέρασαν πρῶτα ἀπὸ τὰ χέρια ἀναριθμήτων κομμωτῶν, βρῆκαν τέλος τὤμορφο χτένισμα ποὺ τοὺς ταιριάζει, ἕνα χτένισμα πρωτότυπο κι' ἐξαιρετικὰ κολακευτικό, ποὺ τὸ θαυμάζουν στὴν ὀθόνη ὅλες ἡ γυναῖκες...

Ἡ Τζόαν Μάρς, ζῶντας διαρκῶς μὲ τὴν ἀχώριστη φίλη της, τὴν Μαίρη Καρλάϊλ, ἔχασε σιγὰ - σιγὰ τὸν ἐπαρχιωτισμό της κι' ἔγινε κι' αὐτὴ μιὰ ἀπὸ τὶς χαριτωμένες καλλιτέχνιδες τοῦ κινηματογράφου, ποὺ θαμβώνουν τοὺς θαυμαστάς τους, μὲ τὸν μοντέρνο τύπο τους, τὸ ἀθλητικὸ καὶ πλαστικὸ σῶμα τους καὶ τὴν ἀπαράμιλλη δροσιά τους. Ἡ Τζόαν Μὰρς λοιπὸν στὸ καινούργιο της φίλμ «Ὁ Τελευταῖος Ἀδάμ», ἔφθασε στὸ πλῆρες ἄνθισμα τῆς ὠμορφιᾶς της. Δὲν ἔχει πειὰ τίποτα τὸ κοινὸ μὲ τὸ ἀδέξιο κορίτσι ποὺ παρουσιάσθηκε μιὰ ἡμέρα μὲ δάκρυα στὰ μάτια στὰ γραφεῖα τῆς «Μέτρο» γιὰ νὰ ζητήση μιὰ θέσι δακτυλογράφου... Στὶς ἐρωτικὲς σκηνὲς τοῦ καινούργιου της φίλμ ἡ Τζόαν Μὰρς ἔχει τώρα ἕνα «σὲξ - ἀππήλ» τόσο ἀκατανίκητο, ποὺ κάνει τὴν μεγάλη ἀντίπαλό της, τὴν Τζόαν Χάρλοου, νὰ κιτρινίζη ἀπὸ τὴ ζήλεια της!

Ἀλήθεια, ὅμως, γιατὶ ἡ Τζόαν Χάρλοου ζηλεύει καὶ ἀντιπαθεῖ τὴν Τζόαν Μάρς; Ἡ κακὲς γλῶσσες τοῦ Χόλλυγουντ λένε ὅτι αἰτία αὐτῆς τῆς ζήλειας εἶνε ἕνας κοινὸς ἔρως τους γιὰ τὸν ὁποῖο θὰ μιλήσουμε πιὸ κάτω. Μὰ πρέπει νὰ τὸ πιστέψη κανεὶς ἢ θὰ κάνη καλύτερα νὰ ἀποδώση αὐτὴ τὴν ἀντιπάθεια στὴ θριαμβευτικὴ ἐξέλιξι καὶ στὶς ἀλλεπάλληλες ἐπιτυχίες τῆς Τζόαν Μάρς; Τὸ δεύτερο, μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶνε τὸ πιὸ λογικό. Ἡ ἐπαρχιώτισσα Τζόαν, ποὺ μεταμορφώθηκε τώρα σὲ μιὰ σειρῆνα τῆς ὀθόνης, ἐκτὸς ἀπὸ τ' ἄλλα θέλγητρά της, ἔχει τὰ πιὸ θε τὰ πιὸ κόκκινα καὶ τὰ πιὸ τέλεια χείλη ἀπ' ὅλους τοὺς «ἀστέρες». χείλη τῆς Τζόαν Μὰρς ἔχουν γίνει θρῦλος στὴν Ἀμερικὴ κι' ὁ συ της Μπρὲν ἔχει φτιάξει γι' αὐτὰ ἕνα χαριτωμένο τραγουδάκι ποὺ τρελλαίνει τοὺς θαμῶνες τῶν νυκτερινῶν κέντρων τοῦ Χόλλυ καὶ ποὺ ἀρχίζει μ' αὐτοὺς τοὺς στίχους :

«Τζόαν, ἔρχομαι ἀπὸ τὸ παγωμένο Τζοῦκκον γιὰ νὰ δῶ τὸ κόκκινο σ σου!»

Φαντάζεται τώρα κανεὶς τὴν τρελλὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία Τζόαν Μάρς.

* * *

Μέσα σὲ δυὸ χρόνια ἔγινε πασίγνωστη καὶ μεσουράνησε στὸ σ ρέωμα τοῦ Χόλλυγουντ ὡς «ἀστέρας» πρώτου μεγέθους! Ὅλος ὁ σμος σήμερα μιλάει γι' αὐτήν... Τὸν τελευταῖο καιρὸ μάλιστα οἱ κι ματογραφικοὶ κύκλοι ἔχουν ἀναστατωθῆ, γιατὶ κυκλοφόρησε μιὰ δησις ὅτι μιὰ εὐρωπαϊκὴ ἑταιρία τῆς ἐπρότεινε ἕνα ὑπερβολικὰ κο κευτικὸ συμβόλαιο γιὰ νὰ «γυρίση» στὰ «στούντιό» της τέσσ φίλμ! Τί θὰ κάνη ἄραγε ἡ Τζόαν; Θὰ δεχθῆ; Τὸ συμβόλαιό της λειώνει σ' ἕνα μῆνα κι' ὅλες ἡ κινηματογραφικὲς ἑταιρίες ἑτοιμάζ ται νὰ τὴν διεκδικήσουν μὲ κολοσσιαίους μισθούς. Μὰ εἶνε βέβαιο ἡ Τζόαν θὰ παραμείνη στὸ Χόλλυγουντ. Ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ φεύγουν παρὰ μονάχα τ' ἄστρα ποὺ ἔδυσαν κι' ἡ Τζόαν βρίσκεται κόμη στὴν ἐποχὴ τῆς ἐκτυφλωτικῆς λάμψεώς της. Μήπως δὲν περ νει τὴν στέψι της ὡς «βάμπ», ὡς μοιραίας γοήσσης τῆς ὀθόνης τὸ 1934; Ὑπάρχει ὅμως κι' ἄλλος λόγος ποὺ δὲν ἐπιτρέπει σ Τζόαν Μὰρς νὰ φύγη ἀπὸ τὴν πόλι τῶν «ἀστέρων» κι' ὁ λόγος τὸς εἶνε ὁ μεγάλος ἔρως της...

Ἡ Τζόαν Μὰρς ἀγαπάει παράφορα κι' ὅπως ὁμολογεῖ ἡ ἰδία ζηλότυπη «σὰν δυὸ γυναῖκες ζηλιάρες»! Κι' ὅμως ἄλλοτε ἡ ὡμο Τζόαν κι' ἡ ἀχώριστη φίλη της Μαίρη Καρλάϊλ, εἶχαν ὁρκισθῆ μόνο νὰ μὴ παντρευθοῦν, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ νὰ μὴ φλερτάρουν ὡς τ ἡμέρα τοῦ τελικοῦ θριάμβου τους, ὡς τὴν ἡμέρα δηλαδὴ ποὺ θὰ νόντουσαν μεγάλοι «ἀστέρες». Φαντάζεται λοιπὸν κανεὶς τὶς εἰρων καὶ τὴ σκληρότητά της γιὰ ὅλους τοὺς δυστυχισμένους θαυμασ της. Ἡ Τζόαν Μὰρς εἶχε ἀναρίθμητα θύματα κι' ὡστόσο κανένα αὐτὰ δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ τῆς ἀποσπάση ἕνα χαμόγελο! Ἡ ἀπ της κι' ἡ ψυχρότητά της εἶχαν καταντήσει σωστὸ σκάνδαλο στὸ Χ λυγουντ καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, πολὺ «ἀστέρες» μπόρεσαν νὰ ὑπερνικήσουν ἔρωτα καλύτερα ἀπὸ τὴν Τζόαν Μάρς. αὐτὸ δὲν εἶνε διόλου εὔκολο... Ποιὰ ναῖκα μ' ἐλεύθερη καρδιὰ μπορεῖ νὰ φρονήση τὴν στοργή, τὴν λατρεία καὶ ἀφοσίωσι ἑνὸς ἀνδρός; Ἡ ὥμορφη Τζ ὅμως δὲν συλλογιζόταν ποτὲ τὸν ἔρω παρὰ μονάχα τὴ φιλοδοξία της, νὰ γίνη λαδὴ μεγάλος «ἀστέρας». Καὶ γι' αὐτὸ κριβῶς ὁ ἔρως τὴν ἐκδικήθηκε σκληρά πως ξέρει πάντα νὰ ἐκδικεῖται.

Ἡ Τζάαν Μάρς

Ἡ ἀδέξια ἐπαρχιώτισσα μὲ τὶς φαντ χτερὲς τουαλέττες, ὅταν ἦρθε γιὰ πρ φορὰ στὸ Χόλλυγουντ ἔμοιαζε τῆς Χου τας Ἀλβαρέζ, τοῦ νέου «ἀστέρος» πο λάνσαρε σήμερα μὲ τὸ τελευταῖο του φ ὁ Ντούγκλας Φαίρμπανκς. Ξέρετε τώρα εἶνε ἡ Χουανίτα Ἀλβαρέζ; Εἶνε μιὰ π τάμορφη μελαχροινὴ κοπέλλα μὲ μυαλ χελώνας! Ἡ Τζόαν Μὰρς βέβαια δὲν μοιαζε στὸ μυαλὸ μὲ τὴ μελαχροινὴ Χου νίτα, εἶχε ὅμως τὴν ἴδια παγερὴ ψυχρότ τα τῆς καρδιᾶς της. Ὅπως κι' ἡ Χουα Ἀλβαρὲζ ἦταν ἕνα «παγόβουνο»! Κι' θυμοῦνται στὸ Χόλλυγουντ ὅτι ὁ Κινγκ Βιντὸρ εἶχε συμβουλεύσει τὸν σκηνοθέτη τῆς Ἀλβαρέζ, τὸν Κλάρενς Μπρόουν, τὴν κάνη νὰ ἐρωτευθῆ τρελλὰ ἕναν ὥμ φο ἡ̓ οποιὸ τῆς ὀθόνης: «Μ' αὐτὸν τ τρόπο, τοῦ εἶπε, ὑπάρχει ἡ ἐλπίδα νὰ λ ση τὸ «παγόβουνο»! Ὁ Κινγκ Βιντὸρ τε ἀκολούθησε τὴ συμβουλὴ τοῦ συναδ φου του καὶ παρακάλεσε τὸν Μπόμπ Μο γκόμερυ, τὸν πιὸ τρομερὸ γυναικά τῆς Καλλιφορνίας, νὰ κατακτήση τὴν μελ χροινὴ Χουανίτα. Ὁ ἐπικίνδυνος γόης ἀ λαβε χαρούμενος αὐτὴ τὴν τόσο διασκεδα στικὴ ἀποστολή του καὶ κατάφερε πράγμα τι νὰ θερμάνη τὴν παγωμένη καρδιὰ τῆς Ἀλβαρέζ. Μὰ ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα ἀναγκάσθηκε ἀπογοητευμένος νὰ ὁμολογήση στὸν Κίνγκ Βιντὸρ ὅτι τὸ «παγόβουνο» τὸν εἶχε πατήσει μ' ἕναν ὑπηρέτη τοῦ «Φόρστενγκ - Ὀτέλ»! Κι' ὄχι μονάχα αὐτό, ἀλλ' ὅτι ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες εἶχε ἀπατήσει τὸν πρῶτο ὑπηρέτη μ' ἕναν δεύτερο ὑπηρέτη!

Καθὼς βλέπετε λοιπὸν ἡ καρδιὰ τοῦ «ἀστέρος» ποὺ ἐλάνσαρε ὁ Ντούγκλας Φαίρμπανκς ἀπὸ «παγόβουνο» μεταμορφώθηκε σὲ ἡφαίστειο!...

* * *

Τὴν ἴδια μεταμόρφωσι εἶχε κι' ἡ καρδιὰ τῆς Τζόαν Μάρς. Ποιὸς ὅμως τὴν εἶχε κατακτήσει; Γιὰ ποιὸν εἶχε ἕνα τόσο μυστηριώδη καὶ παράφορο ἔρωτα;

Αὐτὸ τὸ μυστικό της τὸ πρόδωσε μιὰ ἡμέρα μὲ μιὰ ἀδιακρισία της ἡ Μαίρη Καρλάϊλ, ἡ ἀχώριστη φίλη της κι' ἔκανε ἔτσι τὴν Τζόαν νὰ μὴ τῆς ξαναμιλήση ἀπὸ τότε. Ἡ Μαίρη Καρλάϊλ λοιπὸν ἀπεκάλυψε σ' ἕνα τσάϊ στὴ βίλλα τῆς Τζόαν Χάρλοου, ὅτι ἡ φίλη της, ἡ Τζόαν Μαρς, ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τόν... Κλὰρκ Γκαίημπλ! Θέλετε τώρα νὰ μάθετε τί ἐντύπωσι ἐπροξένησε αὐτὴ ἡ ἀδιακρισία; Ἡ Τζόαν Χάρλοου ἐλιποθύμησε ἀπὸ τή... ζήλεια της!

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα λοιπὸν λένε ὅτι ἄρχισε ὁ ἀπόκρυφος κι' ἀδυσώπητος πόλεμος μεταξὺ τῶν δύο ὤμορφων Τζόαν, γιατὶ κι' ἡ Χάρλοου εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν Κλὰρκ Γκαίημπλ, τὸν σημερινὸ διάδοχο τοῦ Βαλεντῖνο, ὁ ὁποῖος ὅμως εἶνε παντρεμμένος καὶ λατρεύει κυριολεκτικὰ τὴν ὤμορφη γυναῖκα του... Ἐπειδὴ ὡστόσο ὁ Κλὰρκ Γκαίημπλ ἔχει παντρευθῆ τρεῖς φορὲς κι' ἡ δυὸ Τζόαν ἐλπίζουν ὅτι μπορεῖ θαυμάσια νὰ χωρίση καὶ μιὰ τρίτη φορὰ καὶ νὰ παντρευθῆ μιὰ τέταρτη γυναῖκα!...

Μὰ ποιὰ θὰ διαλέξη ἀπὸ τὶς δυό; Ποιὰ Τζόαν θὰ μπορέση νὰ κατακτήση περισσότερο τὴν καρδιὰ τοῦ Κλὰρκ Γκαίημπλ; Ἂν πιστέψη κανεὶς τὴν Μαίρη Καρλάϊλ, πιὸ τυχερὴ θὰ εἶνε ἡ Τζόαν Μάρς, ἡ ὁποία τώρα ἔχει γίνει ἀχώριστη φίλη... τῆς γυναίκας τοῦ Κλὰρκ Γκαίημπλ. Τοὺς ἐπισκέπτεται κάθε μέρα στὸ πάρκο τῆς βίλλας τους, κολυμπάει μαζὺ μὲ τὸν Κλὰρκ Γκαίημπλ στὴν ὑπέροχη στέρνα του κι' ὅταν γυρίση στὸ σπίτι της κάθεται ὧρες ὁλόκληρες καὶ τοῦ γράφει φλογερὰ γράμματα μὲ δάκρυα στὰ μάτια, κυττάζοντας κάθε τόσο τὶς ἀναρίθμητες φωτογραφίες του, μὲ τὶς ὁποῖες ἔχει στολίσει ὅλους τοὺς τοίχους τῆς βίλλας της.

Μὰ θὰ πετύχη, τέλος, νὰ κατακτήση τὴν καρδιὰ τοῦ Κλὰρκ Γκαίημπλ; Ἡ ἀδιάκριτη Μαίρη Καρλάϊλ διαβεβαιώνει ὅλους τοὺς «ἀστέρες», ὅτι ἡ Τζόαν Μὰρς πέτυχε πάντα στὴ ζωή της ὅ,τι φιλοδόξησε κι' ὅτι τὸ εἰδύλλιό της μὲ τὸν Κλὰρκ Γκαίημπλ δὲν θ' ἀργήση ν' ἀναστατώση τὸ Χόλλυγουντ καὶ ν' ἀφήση ἀπαρηγόρητες δυὸ καρδιές: Τὴν καρδιὰ τῆς γυναίκας τοῦ νέου Βαλεντῖνο καὶ τὴν καρδιὰ τῆς ζηλιάρας Τζόαν Χάρλοου.

ΛΗ ΜΑΚ ΣΜΙΘ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ

Ἕνα περίεργο περιστατικὸ συνέβη πρὸ ὀλίγων ἐτῶν στὴν Ἰταλικὴ κωμόπολι Ποϊρίνο. Μιὰ οἰκογένεια ποὺ ἔμενε ἐκεῖ εἶχε ἕνα κυνηγετικὸ σκυλάκι. Κάποια μέρα λοιπὸν ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς οἰκογενείας, ἕνας μορτάκος πέντε ἐτῶν, βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν σκύλο καὶ πῆγε πιὸ πέρα νὰ παίξη κοντὰ σ' ἕνα ποταμάκι ἀρκετὰ βαθύ.

Ἔξαφνα ὅμως τὸ παιδὶ παίζοντας γλύστρησε, ἔπεσε στὸ ποταμάκι καὶ πνίγηκε. Ὁ σκύλος ἔπεσε στὸ νερὸ κι' αὐτὸς κι' ἐτράβηξε τὸ πτῶμα τοῦ μικροῦ στὴν ὄχθη. Ἔπειτα τὸ ἄφησε ἐκεῖ, ἔτρεξε στὸ σπίτι, ἔπιασε τὸν οἰκοδεσπότη ἀπὸ τὸ παντελόνι καὶ τραβῶντας τον διαρκῶς, τὸν ὡδήγησε στὸ μέρος ὅπου βρισκόταν τὸ πτῶμα τοῦ παιδιοῦ του. Ἀμέσως κατόπιν ἔτρεξε πάλι στὸ σπίτι, ἅρπαξε ἀπὸ τὸ φουστάνι τὴν μητέρα τοῦ παιδιοῦ καὶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο τὴν ὡδήγησε κι' αὐτὴν κοντὰ στὸν ἄνδρα της καὶ στὸ πνιγμένο παιδί της. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ γιὰ τὰ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας.

Ἀλλὰ τὸ περιεργότερο εἶνε πῶς, ὅταν τὴν ἄλλη μέρα ἔγινε ἡ κηδεία τοῦ μικροῦ πνιγμένου, ὁ σκύλος ἐξαφανίσθηκε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ σπίτι. Καὶ σὲ λίγες ὧρες βρέθηκε πνιγμένος στὸ ἴδιο μέρος, ποὺ εἶχε πνιγῆ ὁ μικρὸς ἀφέντης του.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Στὸ Βερολῖνο συνελήφθη πρὸ ἡμερῶν ἕνας φρενοβλαβὴς ὑπάλληλος κουρείου, ὀνομαζόμενος Φρὶτζ Λοῦμπεκ, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν ἐξωφρενικὴ μονομανία νὰ κάνη συλλογὴ... δεξιῶν αὐτιῶν!

— Ὁ ἀνισόρροπος αὐτὸς κουρεύς, ἔχει καταδικασθῆ ὡς τώρα ἀπὸ διάφορα γερμανικὰ δικαστήρια πέντε φορές, γιατὶ εἶχε ἀποκόψει, κατὰ τὴν ὥρα τοῦ ξυρίσματος, τὰ δεξιὰ αὐτιὰ ἀρκετῶν πελατῶν του.

— Μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔκαμαν οἱ ἀστυνομικοὶ σπίτι του, ἀπεκάλυψε τὴν πρωτότυπη συλλογή του: Μέσα σὲ μιὰ γυάλα, γεμάτη οἰνόπνευμα, κολυμποῦσαν πέντε κομμένα ἀνθρώπινα αὐτιά!

— Τὴν περασμένη ἑβδομάδα στὸ Νόρθαμπτον τῆς Ἀγγλίας, δαπάναις τοῦ ἀγγλικοῦ ὑπουργείου τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας, ἔγιναν μεγαλοπρεπεῖς ἑορτὲς ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι τοῦ πρώτου ὑπερωκεανείου ποὺ διέπλευσε τὸν Ἀτλαντικὸ ὠκεανό.

— Τὸ ὑπερωκεάνειο αὐτὸ ἦταν τὸ «Ρόαγιαλ Οὐίλλιαμ», χωρητικότητος 500 τόννων, τὸ ὁποῖο τὴν 17ην Αὐγούστου 1833 ὑπὸ τὸν πλοίαρχο Ντοῦγκας, διέπλευσε τὸν Ἀτλαντικὸν σὲ διάστημα 25 ἡμερῶν, φέρον ἐμπορεύματα καὶ ἑπτὰ ἐπιβάτες.

— Μιὰ ἀρκετὰ πρωτότυπη κι' ἐνδιαφέρουσα δίκη ἔγινε πρὸ ἡμερῶν στὸ Ντράβεκ τῆς Πολωνίας.

— Κάποιος Καλόβσκι, ἐκατηγορεῖτο ὅτι ὑπέγραψε συναλλάγματα ἑκατὸ χιλιάδων φράγκων, τὰ ὁποῖα ὅμως, μετὰ τὴν λῆξιν των ἀρνήθηκε νὰ τὰ ἐξοφλήση, ἰσχυρισθεὶς ὅτι τὰ ὑπέγραψε εὑρισκόμενος ἐν κραιπάλῃ μέθης, χωρὶς νὰ λάβη ἀπέναντι αὐτῶν οὔτε λεπτό!

— Ὁ συνήγορός του ὑπεστήριξε ὅτι πραγματικὰ ἡ ὑπογραφὴ τοῦ πελάτου του στὰ συναλλάγματα ἐκεῖνα δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τὴ συνηθισμένη του ὑπογραφή, ποὺ βάζει στὰ ἔγγραφά του ὡς ἔμπορος.

— Τὸ δικαστήριο ὑποχρέωσε τὸν Καλόβσκι... νὰ μεθύση ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν δικαστῶν, τὴν ὥρα τῆς συνεδριάσεως καὶ ἀφοῦ πιστοποιηθῆ ἡ μέθη του ἀπὸ δύο ἰατροδικαστὰς νὰ ὑπογράψη μερικὰ ἔγγραφα.

— Ἔτσι κι' ἔγινε πράγματι. Ἡ ὑπογραφὲς ποὺ ἔβαλε μεθυσμένος ὁ Καλόβσκι ἦσαν ἀπαράλλαχτες μ' ἐκεῖνες ποὺ εἶχαν τὰ συναλλάγματα τῶν 100.000 φράγκων. Τὰ συναλλάγματα λοιπὸν ἀκυρώθηκαν, κι' ὁ κάτοχός των δικάστηκε σὲ πενταετῆ φυλάκισι ἐπὶ ἀπάτῃ.

— Ὁ διάσημος Ἄγγλος συγγραφεὺς Οὐέλς, ἐδημοσίευσε πρὸ ἡμερῶν σ' ἕνα Λονδρέζικο περιοδικό, ἕνα καταπληκτικὸ ἄρθρο του, μὲ τὸ ὁποῖο προαναγγέλλει, μὲ προφητικὸ τόνο, τρομερὰ πράγματα ποὺ πρόκειται νὰ συμβοῦν μεταξὺ τοῦ 1945 — 1949. Ἀκοῦστε καὶ φρίξατε!

— Τὸ 1945 θὰ ἐνσκήψη τρομερὰ ἐπιδημία χολέρας σ' ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη. Τὸ 1947 θὰ στασιάσουν ἡ στρατιωτικὲς φρουρὲς τοῦ Παρισιοῦ, Μασσαλίας, Βαρκελώνης, Μιλάνου, Νεαπόλεως, Ἀμβούργου, Γλασκώβης καὶ τοῦ Νιαγάρα.

— Τὸ 1949, τέλος, θὰ συμβῆ τρομερὸς σεισμὸς διαρκείας μιᾶς ὥρας, τὸν ὁποῖον θὰ διαδεχθῆ κατακλυσμός, ὅμοιος πρὸς ἐκεῖνον ποὺ περιγράφει ἡ Γραφή. Ὕστερ' ἀπ' τὸν κατακλυσμὸ αὐτόν, θὰ προκύψη μία ἐντελῶς νέα φυλὴ ἀνθρώπων!

— Ὁ Φερνάρδος Μποβέρα, πρόεδρος τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου ἐπὶ τῶν γεννήσεων ἐν Γαλλίᾳ, ἐδημοσίευσε πρὸ ἡμερῶν ἕνα ἄρθρο του, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπισύρει τὴν προσοχὴ τῆς Εὐρώπης ἐπὶ τοῦ καταπληκτικοῦ ἀριθμοῦ τῶν γεννήσεων στοὺς λαοὺς τῆς Ἀσίας.

— Σύμφωνα μὲ τὶς στατιστικὲς ποὺ ἀναφέρει ὁ Μποβέρα, ὁ ἀριθμὸς τῶν γεννήσεων κατ' ἔτος στην Κίνα ἀνέρχεται σὲ 14.000.000. Στὶς Ἀγγλικὲς Ἰνδίες σὲ 12.000.000. Στὶς Ὀλλανδικὲς Ἰνδίες σὲ 2.600.000. Στὴν Ἰαπωνία σὲ 2.200.000. Στὴν Εὐρώπη — ἐκτὸς τῆς Ρωσσίας — σὲ 7.700.000 καὶ στὴ Ρωσσία σὲ 6.000.000.

— Ἑπομένως, σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη μετὰ τῆς Ρωσσίας, ἡ κατ' ἔτος γεννήσεις δὲν φθάνουν κἂν τὸν ἀριθμὸ τῶν γεννήσεων τῆς Κίνας.

— «Ἂν δὲν ληφθοῦν στὴν Εὐρώπη τὰ κατάλληλα μέτρα — λέει ὁ Μποβέρα στὸ ἄρθρο του — ὥστε νὰ αὐξηθῆ ὁ ἀριθμὸς τῶν γεννήσεων, πολὺ γρήγορα ἡ Εὐρώπη θὰ ὑποστῆ τὶς συνέπειες τῆς ὑπεροχῆς τῆς Κιτρίνης Φυλῆς».

— Ὁ αἰώνιος «κίτρινος κίνδυνος» δηλαδή, ποὺ τόσο τρόμαζε ἄλλοτε τὸν Κάϊζερ.

— Ὁ καθηγητὴς Κλάρκε, διευθυντὴς τοῦ Γεωλογικοῦ Ἰνστιτούτου τῶν Ἡν. Πολιτειῶν στὸ βιβλίο του «Τὸ πρόβλημα τοῦ Ὠκεανοῦ» ποὺ ἐξέδωκε τελευταῖα, ἀναφέρει ὅτι ἡ ἡλικία τοῦ Ὠκεανοῦ ἀνέρχεται σὲ 89.000.000 ἔτη!

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΤΗΣ ΒΕΡΑΣ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΙΜΑΝ

ΑΛΛΟΚΟΤΟΣ ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Σοτνιακώφ. Δὲν ἦταν περισσότερο ἀπὸ δεκαπέντε χρόνων ὅταν μᾶς τὸν ἔφεραν, τὸ 1914, ὕστερα ἀπὸ τὴ μάχη τοῦ Λὰκ, στὸ στρατόπεδο τῶν Ζὲλ, ὅπου ἤμουν αἰχμάλωτος. Μὲ τὴ στολὴ τοῦ εὐέλπιδος, μὲ τὸ κοριτσίστικο πρόσωπό του καὶ μὲ τὴν ψιλὴ καὶ καθαρὴ φωνή του, ἔμοιαζε μὲ παιδὶ ποὺ εἶχε μεταμφιεσθῆ σὲ στρατιώτη! Ἡ ἄφιξί του στὸ στρατόπεδο θεωρήθηκε ὡς ἕνα ἐξαιρετικὸ γεγονός. Ὁ ἀρχιφύλακάς μας, ὁ Ὄμπερστ φὸν Τένεμπουργκ, ψευτόκλαψε μὲ ὑποκρισία γιὰ τὴν ἀπονιὰ τοῦ Τσάρου νὰ στέλνη στὸν πόλεμο μικρὰ παιδιά, ἡ κυρὰ ποὺ εἶχε τὴν καντίνα ἔλεγε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ὅτι θὰ τόν... υἱοθετοῦσε κι' οἱ γέροι ἀξιωματικοὶ τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ θέλησαν ν' ἀπαρνηθοῦν γιὰ χάρι του τὸ γάλα τοῦ κουτιοῦ καὶ τὴν τελευταία πλάκα τῆς σοκολάτας τους. Ἐκεῖνος ὅμως ἔστειλε στὸ διάβολο τὸ γάλα, τὴν σοκολάτα καὶ τὴν κυρὰ τῆς καντίνας κι' ἄρχισε νὰ μεθοκοπάη μὲ βότκα, σὰν μουζῖκος!...

Πέρασαν ἔτσι τρία χρόνια κι' ὅμως εἴμαστε ἀκόμη αἰχμάλωτοι στὴ Ζέλ... Ὁ Σοτνιακὼφ εἶχε μεγαλώσει τώρα, ἡ φωνή του εἶχε βραχνιάσει κι' ἡ στολή του τὸν ἔσφιγγε στὶς ἀμασχάλες. Τὸ κοριτσίστικο πρόσωπό του ὡστόσο δὲν εἶχε ἀλλάξει, κι' ἐμεῖς ἀπὸ συνήθεια τὸν θεωρούσαμε ἀκόμη σὰν ἕνα μικρὸ παιδί. Ἕνα βράδυ τοῦ Νοεμβρίου 1917, τὸν εἶδα νὰ κλαίη στὴ γωνιὰ μιᾶς παράγκας. Ξαφνιασμένος πῆγα λοιπὸν κοντά του καὶ τὸν ρώτησα:

— Τί ἔχεις, μικρούλη Σοτνιακώφ; Μήπως δὲν σοῦ ἔγραψε ἡ μαμά σου;...

Ἐκεῖνος γύρισε τὸ κεφάλι, μ' ἐκύτταξε σοβαρὰ κι' ἔπειτα σηκώνοντας τοὺς ὤμους του, μοῦ ἀπάντησε:

— Βλάκα!... Δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν ὅτι οἱ μπολσεβῖκοι θὰ χαντακώσουν τὴ Ρωσσία; Δὲν ἔμαθες ὅτι ἔγινε ἐπανάστασις;...

Καὶ τότε, γιὰ πρώτη φορὰ, κατάλαβα ὅτι εἶχε γίνει ἄνδρας πειὰ ὁ μικρούλης Σοτνιακώφ.

* * *

Ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ τὸν ξαναβρῆκα στὸ Παρίσι. Δὲν ξέρω πῶς τὸν γνώρισα ἀμέσως. Μὰ δίχως ἄλλο θὰ τὸν γνώρισα ἀπὸ τὰ μάτια του, ἐκεῖνα τὰ φωτεινὰ μάτια του ποὺ εἶχαν πάντα ἕνα καθαρὸ παιδικὸ βλέμμα. Φοροῦσε μιὰ παληὰ στολὴ σωφὲρ καὶ καμπούριαζε σὰν νὰ εἶχε γεράσει. Τὸ πρόσωπό του εἶχε μιὰ νεκρικὴ χλωμάδα. Τέτοιο χρῶμα ἔχουν ἐκεῖνοι ποὺ πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πεῖνα... Δὲν ἔδειξε καμμιὰ συγκίνησι γιὰ τὴν συνάντησί μας ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια καὶ στὴν ἀρχὴ μοῦ μιλοῦσε μὲ μασημένα λόγια. Ἦταν φανερὸ πὼς κάτι τὸν βασάνιζε, δίχως ἄλλο. Κάποιος καϋμὸς τὸν ἔλυωνε κρυφά. Γι' αὐτὸ δὲν τὸν ἔννοιαζε οὔτε γιὰ τὴ φτώχεια του... Δὲν ἔδωσε λοιπὸν καμμιὰ σημασία στὴν προθυμία μου νὰ τὸν βοηθήσω καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ἤθελε νὰ μὲ πῆ πάλι «βλάκα», ὅπως ἄλλοτε!... Τὰ μάτια του ὅμως εἶχαν γεμίσει δάκρυα κι' ὅταν τὸν πῆρα μαζύ μου σ' ἕνα μπὰρ γιὰ νὰ πιοῦμε ἕνα πιοτὸ, μ' ἄνοιξε τὴν καρδιά του καὶ μοῦ διηγήθηκε τὴν τραγική του ἱστορία. Ἀπὸ τότε ἀναρωτήθηκα πολλὲς φορές, ἂν τὸ θάρρος κι' ὁ ἡρωϊσμὸς δὲν εἶνε ἕνα εἶδος τρέλλας κι' ἂν ὅλα τὰ ἐγκλήματα, τὰ πιὸ τρομακτικὰ, δὲν γίνονται μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ἐκπληρώνεται κάποιο καθῆκον... Ἀκοῦστε τὴν ἱστορία του:

Ὁ Σοτνιακὼφ μέσα στὴ μαύρη δυστυχία του, γνώρισε ἕνα βράδυ στὸ Παρίσι μιὰ συμπατριώτισσά του. Τὴν ἔλεγαν Βέρα Ἀντώνοβιτς. Τὴν εἶχε βρῆ νὰ κάθεται στὸν χαλασμένο τοῖχο ἑνὸς σπιτιοῦ κάτω ἀπὸ ἕνα πελώριο δένδρο κοντὰ στὸ δάσος τῆς Βουλώνης. Ἡ Βέρα εἶχε ἕναν ἀδελφὸ, τὸν Σέργιο Ἀντώνοβιτς, ποὺ δὲν συλλογιζόταν τὴ δυστυχία του, μόνο ἔκλαιγε κάθε τόσο μὲ πικρὰ δάκρυα γιὰ τὴν καταστροφὴ τῆς Ἁγίας Ρωσσίας... Μὲ δυὸ λόγια ταίριαξαν κι' οἱ τρεῖς τους, γιατὶ ἦταν παιδιὰ Ρώσσων εὐγεν καὶ γιατὶ ἀπὸ τὸ πρωῒ ὥς τὸ βράδυ ἔκαναν θερμὲς προσευχὲς γιὰ θριαμβευτικὴ ἐπιστροφὴ τοῦ Τσάρου! Πίστευαν σ' αὐτὴ τὴν αὐταπ καὶ περίμεναν μοιρολατρικὰ ἐκείνη τὴ μεγάλη ἡμέρα... Μὰ δὲν θὰ ἔ ναν τὴ ζωή τους μιὰ σωστὴ τραγωδία, ἂν δὲν εἶχαν μέσα τους δαίμονα τῆς πολιτικῆς. Μιὰ τρέλλα, μιὰ ἀνεξήγητη τρέλλα, τοὺς ρακίνησε τότε ν' ἀνακατευθοῦν σὲ μιὰ μυστικὴ ὀργάνωσι, ν' ἀψηφ σουν κάθε κίνδυνο καὶ νὰ θελήσουν νὰ μάθουν τὰ μυστικὰ τῶν καταστ πων τῆς Γκεπεοῦ, ποὺ παρακολουθοῦσαν ἄγρυπνα ὅλους τοὺς Ρώσσο πρόσφυγας στὸ Παρίσι...

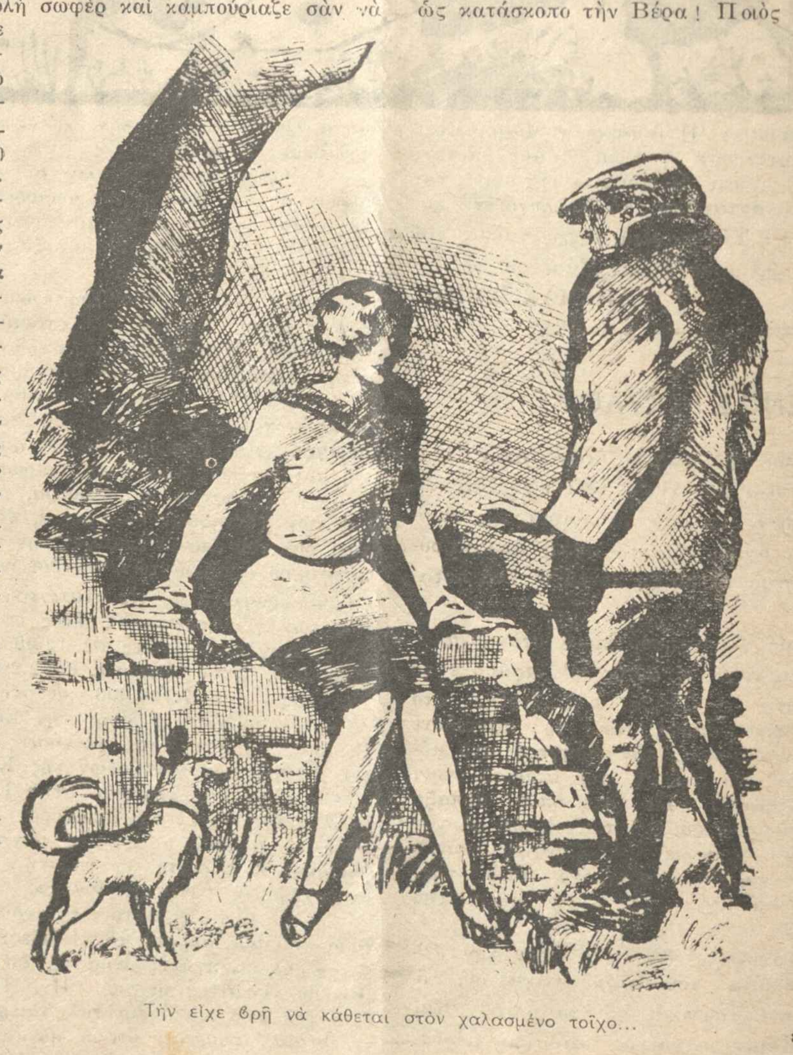

Τὴν εἶχε βρῆ νὰ κάθεται στὸν χαλασμένο τοῖχο...

Ξέρετε ὅτι δὲν ἀστειεύονται διόλου σ' αὐτὲς τὶς μυστικὲς ὀργαν σεις. Μιὰ ἡμέρα λοιπὸν βρέθηκαν κι' οἱ τρεῖς τους ἀνάμεσα στο «κόκκινους», ἀνάμεσα στοὺς ἐχθρούς τους, ποὺ ἦταν ἕτοιμοι νὰ κάνου τὰ πιὸ ἀποτρόπαια ἐγκλήματα γιὰ νὰ φυλάξουν τὰ μυστικά τους. Ἔκαναν τοὺς φίλους τῶν μπολσεβίκων γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ μάθουν τ μυστικά τους. Ἡ παραμικρὴ ὅμως ἀδυναμία, τὸ παραμικρὸ λάθος μπ ροῦσε νὰ τοὺς καταστρέψη. Μὰ ἦταν κι' οἱ τρεῖς τους ἀποφασισμέν νὰ θυσιάσουν τὴ ζωή τους καὶ γι' αὐτὸ δὲν ὑποχωροῦσαν μπροστὰ στ κίνδυνο.

Ὁ Σοτνιακὼφ ἐλάτρευε τὴν Βέρα καί, κάθε βράδυ, πήγαινε κα τὴν ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ ρωσσικὸ καμπαρὲ ποὺ ἐργαζόταν ὡς χορεύτρια. Ἔκαναν μαζὺ ρωμαντικοὺς περιπάτους, ἀργά, τὰ μεσάνυχτα, στ ὄχθες τοῦ Σηκουάνα καὶ τέλος καθόντουσαν στὸν μικρὸ κῆπο ποὺ ε πίσω ἀπὸ τὴ μητρόπολι τῆς Παναγίας κι' ἔκαναν ὄνειρα εὐτυχίας γι τὸ μέλλον τους. Ἡ μεγάλη ἀγάπη τους τοὺς τύφλωνε καὶ δὲν το ἄφινε νὰ βλέπουν τὴν τραγική τους δυστυχία καὶ τοὺς κινδύνους πο διέτρεχαν κάθε στιγμή. Ὁ Σοτνιακὼφ ἀγαποῦσε τὴν Βέρα μὲ τὸν β ὺ μυστικισμὸ τῶν Ρώσσων κι' ἔκανε τὴν προσευχή του μπροστὰ σ φωτογραφία της, σὰν νὰ ἦταν τὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας! Ἡ Βέρ ἦταν γι' αὐτὸν ἡ μοναδικὴ ἐλπίδα του στὸν κόσμο κι' ἕνας παραμυθέ νιος θησαυρός, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ τρέμη κάθε στιγμὴ μήπως τὸν χάσ

Ὁ Σοτνιακὼφ ἦταν ἕτοιμος νὰ θυσιάση τὴ ζωή του, σὰν ἥρωας, γιὰ τὴν ἀγάπη του, μὲ τὴν ἴδια τρέλλα καὶ μὲ τὸ ἴδιο θάρρος ποὺ θ θυσιαζόταν καὶ γιὰ τὴν πατρίδα του...

Μιὰ ἡμέρα ὅμως ξέσπασε ἄξαφνα τὸ δρᾶμα... Κανεὶς δὲν τὸ εἶχ προαισθανθῆ καὶ κανεὶς δὲν τὸ εἶχε προβλέψει. Ὕστερα ἀπὸ τὴν δ λοφονία τοῦ ἐπιτρόπου Μπιελακὶν ἀπὸ τοὺς Ρώσσους πρόσφυγας το Παρισιοῦ, οἱ «κόκκινοι» τῆς μυστικῆς ὀργανώσεώς τους ὑποψιάσθηκα ὡς κατάσκοπο τὴν Βέρα! Ποιὸς τὴν εἶχε καταγγείλει; Τί εἶχε κάν ἄραγε ἡ ὤμορφη χορεύτρια; Ὁ «σύντροφος» Κριστὼφ τὴν εἶχε δ λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὴ δολοφον νὰ πίνη σαμπάνια μαζὺ μὲ τὸν πρί κηπα Θεοδώροβιτς, ἕναν ἀπ' το δολοφόνους τοῦ Μπιελακίν! Αὐ λοιπὸν ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ θεωρηθ ἡ Βέρα ὡς κατάσκοπος. Τὸ καθῆκο της ἦταν ν' ἀναφέρη ἀμέσως, τ ἴδια νύχτα, στοὺς «κόκκινους», ὅ εἶχε μάθει ἀπὸ τὸν πρίγκηπα Θεοδώροβιτς, κι' ὅμως ἐκείνη τὸ εἶχ κρύψει, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι δὲν θὰ τ μάθαινε κανείς...

Ἦταν ἀλήθεια ἄραγε αὐτὴ ἡ κατηγορία; Ὁ Σέργιος, ὁ ἀδελφ της, μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἐξομολογήθηκε στὸν Σοτνιακὼφ ὅτι αὐτὸ εἶχε πῆ στὴν Βέρα νὰ «ψαρέψ τὸν πρίγκηπα Θεοδώροβιτς, γιὰ ν μάθη πότε θὰ δολοφονοῦσαν ἕναν ἀπὸ τοὺς ἄσπονδους ἐχθρούς του τὸν σκληρόκαρδο ἐπίτροπο Μπιελακὶν ποὺ ἦταν ὁ φόβος κι' ὁ τρόμ τῶν Ρώσσων ἐξορίστων. Τώρα π λοιπὸν δὲν μποροῦσαν νὰ κάνουν τ ποτα... Ἂν ἡ Βέρα δὲν μποροῦ νὰ σωθῆ μονάχη της, ἦταν χαμέ Οἱ «κόκκινοι» δὲν ὑποψιάστηκαν δ όλου τὸν Σοτνιακὼφ καὶ τὸν Ἀντ νοβιτς, γιατὶ τοὺς θεωροῦσαν ὡ τοὺς πιὸ ἀφοσιωμένους καὶ τοὺ πιὸ πιστοὺς συντρόφους τους. Τ Βέρα ὅμως τὴν πρόσεχαν ἀπὸ τ πρώτη στιγμή, γιατὶ ἤξεραν πό ἄστατες καὶ πόσο ἐπικίνδυνες εἶ ἡ γυναῖκες. Ἡ καταγγελία λοι ἦταν κατηγορηματική. Ἡ Βέρα κα τασκόπευε τὴ μυστικὴ ὀργάνω τους. Εἶχε φιλίες μὲ τοὺς Ρώσσο ἐξορίστους κι' ἤξερε δίχως ἄλλο ὅ

εἶχαν ἀποφασίσει νὰ δολοφονήσουν τὸν ἐπίτροπο Μπιελακίν. Ἡ τιμωρία της ἔπρεπε νὰ εἶνε παραδειγματική! Θὰ περνοῦσε ἀπὸ τὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριο...

Δὲν ξέρω ἂν ἔχετε καμμιὰ ἰδέα πῶς γίνονται αὐτὲς ἡ δίκες. Εἶνε ἁπλὲς, πρόχειρες, τραγικές. Ἡ ἐπαναστατικὴ ἐπιτροπὴ συνεδριάζει, ἐξετάζει τὴν ὑπόθεσι, τὴν συζητεῖ, ἀκούει τὶς κατηγορίες καὶ τὶς ἀντίθετες γνῶμες. Μιὰ ὥρα τὸ πολὺ φθάνει γιὰ μιὰ τέτοια δίκη. Ἔπειτα ψηφίζουν σηκώνοντας τὰ χέρια τους ψηλὰ κι' ἀποφασίζεται μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἡ τύχη τοῦ κατηγορουμένου ἀπὸ τὴν πλειοψηφία. Δὲν ὑπάρχουν ἡμίμετρα. Ἀποφασίζεται ἀμέσως ἡ ἀθώωσις ἢ ἡ καταδίκη σὲ θάνατο τοῦ κατηγορουμένου...

Ὅταν λοιπὸν συνεδρίασε τὸ ἐπαναστατικὸ δικαστήριο τῆς μυστικῆς ὀργανώσεως γιὰ νὰ δικάση τὴν Βέρα, ὁ Σοτνιακὼφ κι' ὁ Σέργιος Ἀντώνοβιτς ἄκουσαν, ἀνατριχιάζοντας ἀπὸ τὴ φρίκη τους, τὸ κατηγορητήριο. Ἂν ἦταν αὐτοὶ στὴ θέσι τῆς Βέρας δὲν θὰ τοὺς ἔννοιαζε.. Θ' ἀντίκρυζαν τὸν θάνατο μὲ περιφρόνησι καὶ θὰ πέθαιναν σὰν ἥρωες... Μὰ δὲν ἐπρόκειτο γι' αὐτούς. Οἱ «κόκκινοι» ἐδίκαζαν μονάχα τὴν Βέρα. Κι' ἀπὸ μιὰ σκληρὴ κι' ἀδυσώπητη μοῖρα ἡ τύχη της βρισκόταν στὰ χέρια τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ τοῦ ἐραστοῦ της. Μὰ οἱ δυὸ ψῆφοι τους θὰ μποροῦσαν νὰ τὴν σώσουν; Ὄχι, γιατὶ αὐτὲς ἡ δυὸ ψῆφοι ὑπὲρ τῆς Βέρας θὰ ἐπρόδιδαν ἀμέσως τοὺς πραγματικοὺς σκοποὺς τοῦ Ἀντώνοβιτς καὶ τοῦ Σοτνιακώφ. Οἱ «κόκκινοι» θὰ καταλάβαιναν ὅτι ἦταν κι' αὐτοὶ κατάσκοποι! Βέβαια κι' οἱ δυό τους εἶχαν τὴν μοναδικὴ ἐπιθυμία νὰ σώσουν τὴν Βέρα ἢ νὰ πεθάνουν μαζύ της, μὰ πρὶν ἀπὸ τὴν Βέρα, πιὸ πάνω ἀπὸ τὴν Βέρα, δὲν ἦταν πιὸ ἱερὴ ἡ ἰδέα τους, ἡ ἀποστολή τους γιὰ τὴν σωτηρία τῆς Ἁγίας Ρωσσίας;

Ὁ «εἰσαγγελεὺς» εἶχε τελειώσει τὸ κατηγορητήριό του. Ὁ πρόεδρος τοῦ ἐπαναστατικοῦ δικαστηρίου ζητοῦσε τώρα νὰ ἐκδοθῆ ἡ ἀπόφασις. Ἡ φωνή του ἀντηχοῦσε πένθιμα μέσα στὴ νεκρικὴ σιωπή.

— Γιὰ τὴν ἀθώωσι τῆς Βέρας Ἀντώνοβιτς, σηκῶστε τὰ χέρια! ἐπρόφερε ἀργά.

Ὁ Σέργιος κι' ὁ Σοτνιακὼφ κυττάχθηκαν κρυφὰ στὰ μάτια κι' ἀπόμειναν ἀκίνητοι. Μὰ καὶ κανεὶς ἄλλος δὲν σήκωσε τὸ χέρι του.

— Γιὰ τὴν καταδίκη της σὲ θάνατο! εἶπε πάλι ὁ πρόεδρος.

Τὸ ἕνα ὕστερ' ἀπὸ τ' ἄλλο σηκώθηκαν τὰ χέρια ὅλων τῶν μελῶν. Ὁ πρόεδρος τὰ μέτρησε κι' ἔπειτα ἐξέδωσε τὴν ἀπόφασι.

— Ἡ Βέρα Ἀντώνοβιτς καταδικάζεται παμψηφεὶ σὲ θάνατο ὡς κατάσκοπος!...

Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα, σ' ἕνα ὑπόγειο τῆς ὁδοῦ Γκλασιὲρ, ἡ ὤμορφη Βέρα ἐδολοφονεῖτο ἀπάνθρωπα ἀπὸ τοὺς «κόκκινους».

Τὸ ἴδιο βράδυ λοιπὸν εἶχα συναντήσει στὸ δρόμο τὸν Σοτνιακώφ. Γι' αὐτὸ εἶχε ἐκείνη τὴ νεκρικὴ χλωμάδα στὸ πρόσωπο καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὸν ἐνδιέφερε τίποτ' ἄλλο παρὰ μονάχα ἡ τρελλὴ χίμαιρά του: ἡ σωτηρία τῆς Ἁγίας Ρωσσίας ἀπὸ τοὺς μπολσεβίκους...

ΖΩΡΖ ΙΜΑΝ

ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΤΟΥ JOSEPH ROUX

— Ὁ Θεὸς ἐσυμβουλεύθη τὸ νοῦ του γιὰ νὰ δημιουργήση τὸν ἄνδρα καὶ τὴν καρδιά του γιὰ νὰ δημιουργήση τὴν γυναῖκα.

— Ὅπως ἡ βροχὴ κι' ὁ ἥλιος κατὰ τὴν ἄνοιξι, ἔτσι τὰ γέλια καὶ τὰ δάκρυα κατὰ τὴν παιδικὴ ἡλικία φανερώνονται μαζύ.

— Ἕνας γέρος κι' ἕνας νέος περπατοῦσαν κάποτε μαζύ. Ὁ νέος ἔλεγε μ' ἐνθουσιασμό:

— «Ὡραῖα εἶνε τὰ πλούτη, ἡ διασκεδάσεις, ἡ δόξα, ὁ ἔρωτας!»

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη φυσοῦσε δυνατὸς ἀέρας. Ὁ γέρος ἄνοιξε τὸ χέρι του κι' ὕστερα τὄκλεισε πάλι.

—«Τί κάνεις ἐκεῖ;» τὸν ρώτησε ὁ νέος.

—«Προσπαθῶ νὰ πιάσω ἐκεῖνα ποὺ ζητᾶς», ἀπάντησε χαμογελῶντας ὁ γέρος.

—Λίγοι εἶν' ἐκεῖνοι ποὺ ἀγαποῦν πολύ, πολλοὶ εἶν' ἐκεῖνοι ποὺ ἀγαποῦν λίγο.

—Ἐὰν ὁ φίλος σου ἔχει ἀδύνατο χαρακτῆρα συγχώρησέ τον, ἂν θυμώνει εὔκολα ὑπόμεινέ τον, ἂν εἶν' ἄδικος μὴν τὸν κρίνεις αὐστηρά, ἂν εἶν' ἄπιστος λησμόνησέ τον.

— Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν τὰ πάντα, κι' ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀγαποῦν τίποτε. Δὲν ἀγαπῶ οὔτε τοὺς πρώτους οὔτε τοὺς δεύτερους.

— Ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε μιὰ λύρα μὲ ἑφτὰ χορδές: ἔξη χορδὲς γιὰ τὴ λύπη καὶ μιὰ γιὰ τὴ χαρὰ, ἡ ὁποία ὅμως ἠχεῖ σπανίως.

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΠΩΣ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑΝ ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

(Τοῦ ARMAND SILVESTRE)

Σὲ πολὺ μακρυνοὺς χρόνους μερικοὶ Ἰνδοὶ ἐξόριστοι ἀφοῦ πέρασαν στεριὲς καὶ θάλασσες, ἦρθαν νὰ ζητήσουν ἄσυλο στὴ Σικελία.

Ἡ γλύκα τοῦ κλίματος κι' ἡ ἁγνότης τῶν ἠθῶν ποὺ ἐπικρατοῦσαν στὴ μυροβόλο αὐτὴ γωνιὰ τοῦ κόσμου, ἡ γαλανὴ σκιὰ τῶν ἐλαιῶν καὶ τοῦ κύματος τὸ μουρμούρισμα, ἦταν γιὰ τὴν ψυχὴ τῶν βασανισμένων ἐξορίστων βάλσαμο παρηγοριᾶς καὶ χαμόγελο ἐλπίδος. Ἡ παρθένες τῶν Ἰνδιῶν, ποὺ εἶχαν ἀκολουθήσει τοὺς δικούς των στὸν σκληρὸ τῆς ἐξορίας δρόμο, βρῆκαν τώρα κι' αὐτὲς τὴν παληὰ χαρὰ καὶ ξεγνοιασιά τους. Ἁγνὲς σὰν τὶς νύμφες τῆς Ἀρτέμιδος, μὰ ὄχι καὶ ἄγριες σὰν ἐκεῖνες περιέφεραν στὰ περιβόλια καὶ στὶς ἀκρογιαλιὲς μὲ ὑπερηφάνεια τὸ θριαμβευτικὸ κάλλος των.

Μὲ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ κλίματος τὸ χρυσοκίτρινο χρῶμα τῆς σαρκός των εἶχε πάρει τώρα τὴν ἀκτινοβολία τοῦ καθαροῦ ἀσημιοῦ καὶ τὰ σκοτεινὰ μαλλιά των τὶς χρυσὲς ἀνταύγειες τῶν ἑλληνικῶν δύσεων. Τὰ μάτια των, προσηλωμένα πάντοτε στὸ ἀφρισμένο κῦμα, εἶχαν πάρει τὸ χρῶμα τῶν γαλάζιων μενεξέδων, ποὺ στὸ βασίλεμμά του σκορπάει ὁ ἥλιος ἐπάνω στὴ θάλασσα.

Καὶ ἦσαν ἡ παρθένες αὐτὲς ἡ τιμὴ καὶ τὸ καύχημα τῆς φιλόξενης γῆς, ἡ ὁποία εἶχε σκιάσει τὴν ὠμορφιά τους κάτω ἀπ' τὰ ἀνθισμένα κλαδιὰ τῶν αἰωνοβίων δένδρων της.

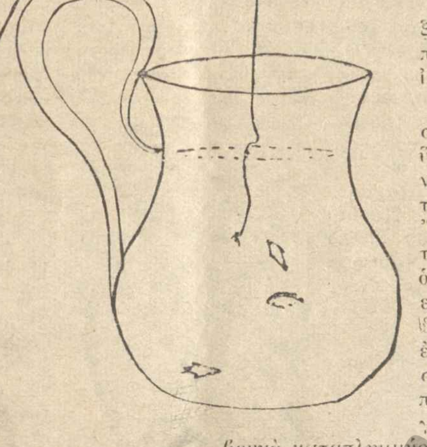

Ἀπ' ὅλα τὰ ἑλληνικὰ μέρη, μὰ πρὸ πάντων ἀπὸ τὴν Ἀττική, τὴ δοξασμένη χώρα τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν, τρέχαν οἱ φιλόσοφοι κι' οἱ μεγάλοι ἄνδρες γιὰ νὰ θαυμάσουν τὶς ὤμορφες κι' ἁγνὲς νησιωτοποῦλες.

Μὰ εἴτε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἐρχόντουσαν οἱ περίεργοι, εἴτε ἀπὸ τὶς ξένες χῶρες, κανεὶς δὲν τόλμησε ποτὲ νὰ πῆ μιὰ λέξι ἄσχημη στὶς ὤμορφες παρθένες καὶ νὰ μολύνη τὴν ἀθωότητά τους.

Κι' ἡ γαλανομάτες κόρες ζοῦσαν εὐτυχισμένες, ξέννοιαστες σὰν παιδάκια, χωρὶς νὰ ξέρουν τί θὰ πῆ φτώχεια καὶ, τὸ πιὸ παράξενο, χωρὶς νὰ ἔχουν ἰδέα ἀπὸ τὰ βάσανα καὶ τοὺς καϋμοὺς τοῦ ἔρωτος.

Ἡ Ἀφροδίτη ὅμως, ἡ θεὰ τοῦ Ἔρωτος, ἡ βασίλισσα καὶ κυρίαρχος ὅλου τοῦ κόσμου, ἔμαθε τὴν ὕπαρξι αὐτῆς τῆς φυλῆς, ποὺ καταφρονοῦσε τοὺς νόμους της, ποὺ δὲν ἔκαιγε λιβανωτὸ στὰ ἀγάλματά της καὶ θύμωσε τρομερά. Ἀμέσως πέταξε στὸν Ὄλυμπο, βρῆκε τὸν Ποσειδῶνα καὶ ἐπεκαλέσθη τὴν βοήθειά του γιὰ νὰ τιμωρήση τοὺς ἀσεβεῖς. Κι' ὁ Θεὸς τῆς Θαλάσσης, στὸν ὁποῖον ἡ Ἀφροδίτη εἶχε χαρίσει τὴν ὡραιότερη Σειρῆνα, δείχτηκε προθυμότατος νὰ βοηθήση τὴν Θεὰ τοῦ Ἔρωτος στὴν ἐκδίκησί της. Ἀμέσως τὰ νέφη πύκνωσαν βαρειὰ στὸν οὐρανὸ κι' οἱ κεραυνοὶ ἄρχισαν νὰ πέφτουν ἀπανωτοί. Τρομερὴ καταιγίδα εἶχε ξεσπάσει στὸ μεγάλο νησὶ τῆς Σικελίας. Τὰ κύματα τεράστια σὰν βουνὰ καταπλημμύριζαν τὴ γῆ καὶ σάρωναν κάθε ἴχνος ζωῆς. Κι' ὅταν πειὰ ἡ τρομερὴ καταστροφὴ εἶχε συντελεσθῆ, ἕνα χαμόγελο ἱκανοποιήσεως ἄνθισε στὰ κόκκινα χείλη τῆς ἐκδικήτρας Θεᾶς.

Δὲν εἶχε ἀπομείνει πειὰ στὸ ὡραῖο νησὶ ψυχὴ ζωντανή.

Ὅλη ἡ κατάφυτη χώρα εἶχε μεταβληθῆ σὲ μιὰ μεγάλη ἔρημο κι' ἡ ὡραῖες κι' ὑπερήφανες παρθένες δὲν ζοῦνε πειά, παρὰ μονάχα στὴν ἀνάμνησι τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, ποὺ εἶχαν πάει νὰ θαυμάσουν τὰ νειᾶτα τους.

Ὡστόσο κάτι ἀπ' ὅλα αὐτὰ εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὴν ἐκδικητικὴ ὀργὴ τῆς Θεᾶς. Γιατὶ τὴν πρώτη ἄνοιξι, μετὰ τὴν καταστροφὴ, ἄνθισαν κάτι παράξενα λουλουδάκια, ποὖχαν τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν τῶν παρθένων καὶ σκόρπιζαν ἕνα ἄρωμα τόσο λεπτὸ καὶ ἁγνὸ ποὺ ἔλεγες πῶς βγαίνει ἀπὸ τὸ βωμὸ κάποιας θεότητος. Ἔμοιαζαν μὲ γαλανὰ μάτια ποὺ κυττάζουνε παράξενα τὸν οὐρανὸ καὶ ἀναρωτοῦνται γιατὶ νὰ ὑπάρχουν. Καὶ τὰ λουλούδια αὐτὰ ἦσαν οἱ μενεξέδες.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΤΙ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ ΓΙΑ ΤΗ ΝΙΚΗ!

Ὁ Γάλλος στρατηγὸς Λὲ Μπιβὸν, ὅταν πολεμοῦσε στὴν Ἰταλία, ἔστειλε ἕνα γράμμα στὸν Λουδοβῖκο 14ον, μὲ τὸ ὁποῖον τοῦ ζητοῦσε ἐνισχύσεις. «Ἔχουμε, ἔγραφε, ἀνάγκην 10.000 ἀνδρῶν γιὰ νὰ νικήσουμε...»

Τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ παρέδωσε στὸν Τεζὸν, τὸν ἐπιμελητὴ τοῦ στρατοῦ, γιὰ νὰ τὸ σφραγίση καὶ νὰ φροντίση γιὰ τὴν ἀποστολή του. Αὐτὸς ὅμως πρὶν τὸ στείλει, ἐπρόσθεσε μετὰ τὶς λέξεις «10.000 ἀνδρῶν» καὶ τὴ φράσι: «καὶ ἑνὸς στρατηγοῦ», ἔχων ὑπ' ὄψιν τὴν ἀνικανότητα τοῦ Μπιβόν.

Ο ΕΠΙΓΕΙΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΠΩΣ Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΕΣ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΠΟΛΥΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΥΣ

Τί ὀνειρεύονται τὰ κορίτσια τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ Παρίσι μὲ τὰ βασιλόπουλα τοῦ παραμυθιοῦ. Ἡ ἐκπληκτικὲς περιπέτειες ἔξη «γκὲρλς» τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὰ πεντάμορφα «μαννεκὲν» τοῦ Πὼλ Πουαριέ. Ἡ μυθιστορηματικὴ ἀπαγωγή τους ἀπὸ βαθυπλούτους Εὐρωπαίους, κτλ. κτλ.

Η'Αμερική, ἡ χώρα τῶν βασιλέων τοῦ ἐμπορίου, τῶν κινηματογραφικῶν «ἀστέρων» καὶ τῶν «γκάγκστερς», παρ' ὅλη τὴν τραγικὴ κρίσι της, ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ εἶνε ὁ ἐπίγειος Παράδεισος γιὰ τὰ κορίτσια καὶ τοὺς νέους τῆς Εὐρώπης, ποὺ φιλοδοξοῦν νὰ γίνουν μιὰ ἡμέρα βαθύπλουτοι...

Ἡ Νέα Ὑόρκη, ἡ γιγαντιαία μητρόπολις τῶν οὐρανοξυστῶν μὲ τὸ πολύχρωμο θέαμα τοῦ νυχτερινοῦ Μπροντγουαίη, τῆς Μονμάρτρης τοῦ Νέου Κόσμου καὶ τὴν ἀριστοκρατικὴ Πέμπτη λεωφόρο της μὲ τὰ αὐτοκρατορικὰ μέγαρα κάθε πριγκήπισσας τῶν δολλαρίων, εἶνε ἕνας μαγικὸς ἀντικατοπτρισμὸς ποὺ σαγηνεύει ἀκατανίκητα τὰ κορίτσια καὶ τοὺς νέους τῆς Εὐρώπης, μὲ τὴν ἴδια τρέλλα, ὅπως ἀκριβῶς μαγεύει ἕνα διψασμένο καραβάνι μέσα στὴ φλογερὴ ἔρημο τὸ ἀπατηλὸ ὅραμα μιᾶς καταπράσινης ὀάσεως μὲ δροσερὰ νερά.

Κι' ἀλήθεια, ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε τίποτ' ἄλλο παρὰ ἕνας φαντασμαγορικὸς ἀντικατοπτρισμὸς κι' ἕνα ψεύτικο ὄνειρο... Τὰ ὤμορφα κορίτσια τῆς Ἀμερικῆς ποὺ φιλοδοξοῦν, ὅπως καὶ τὰ κορίτσια τῆς Εὐρώπης, νὰ παντρευτοῦν μιὰ ἡμέρα ἕναν πολυεκατομμυριοῦχο, οὔτε προσέχουν διόλου τὸν ἐπίγειο Παράδεισό τους. Γι' αὐτό, ἡ μαγικὴ χώρα στὴν ὁποία πραγματοποιοῦνται ὅλα τὰ τρελλὰ ὄνειρα, εἶνε ἡ Εὐρώπη μὲ τὴν εὔθυμη πρωτεύουσά της, τὸ Παρίσι!

Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ πιστέψῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα; Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῇ ὅτι ἡ Ἀμερικανίδες ἀπαρνοῦνται τὴν χρυσοφόρο πατρίδα τους κι' ὀνειρεύονται ἕνα ταξεῖδι στὴν Εὐρώπη, γιὰ νὰ κάνουν τὴν τύχη τους ἀνάμεσα στὴν κοσμοπολιτικὴ κοινωνία τοῦ Παρισιοῦ; Κι' ὅμως εἶνε κάτι περισσότερο ἀπὸ ἀλήθεια αὐτό. Τὰ φτωχὰ ἀλλὰ ὤμορφα κορίτσια τοῦ Νέου Κόσμου, ἀπὸ τὸ τσαχπίνικο «γκὲρλ» τοῦ βεστιαρίου ὡς τὴν βαμένη σὰν κοῦκλα δαχτυλογράφο, δὲν ἐλπίζουν νὰ βροῦν πουθενὰ ἀλλοῦ ἕναν βαθύπλουτο ἄνδρα, παρὰ μονάχα στὴ «γηραιὰ» Εὐρώπη. Γι' αὐτὰ τὸ Παρίσι μὲ τὴν κοσμοπολιτικὴ ζωή του εἶνε ἡ μυθικὴ πόλις, στὴν ὁποία μιὰ ὤμορφη γυναῖκα μπορεῖ νὰ συναντήσῃ σὲ κάθε βῆμα της ἕναν Ἰνδὸ μαχαραγιᾶ, ἕναν Ἰάπωνα πρίγκηπα, ἕναν πολυεκατομμυριοῦχο Νορβηγὸ ἐφοπλιστή, ἕναν ἐκκεντρικὸ Ἄγγλο λόρδο ἢ ἕναν Γάλλο δοῦκα ποὺ ἔχει παλαιοὺς πύργους στὴ Βανδέα ἢ στὴ Ναβάρρα καὶ ποὺ ζητάει νὰ παντρευτῇ μιὰ ξανθιὰ ὡμορφιὰ τοῦ Νέου Κόσμου, ὅλο νειάτα, ὑγεία καὶ δροσιά.

* * *

Πῶς τώρα δημιουργήθηκε αὐτὸς ὁ συναρπαστικὸς θρῦλος; Τί ἔκανε τὶς Ἀμερικανίδες νὰ πιστέψουν ὅτι στὶς ὄχθες τοῦ Σηκουάνα τοὺς περιμένουν τὰ βασιλόπουλα τοῦ παραμυθιοῦ;.... Ὁ ὑπαίτιος αὐτῆς τῆς ἐξόδου τῶν «γκὲρλς» τοῦ Νέου Κόσμου πρὸς τὸν Παλαιό, εἶνε ὁ περίφημος Παρισινὸς ράφτης Πὼλ Πουαριέ.

Ὁ Πὼλ Πουαριὲ εἶνε, ὅπως ξέρετε, ὁ ράφτης ποὺ ντύνει ὅλες τὶς πριγκήπισσες, ὅλες τὶς ἀριστοκράτισσες κι' ὅλες τὶς περίφημες «βεντέττες» τοῦ θεάτρου καὶ τῆς ὀθόνης στὴν Εὐρώπη. Εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει πάντα ἔξυπνες ἰδέες καὶ μιὰ ἀπ' αὐτές, ἐδῶ καὶ λίγον καιρό, ἦταν νὰ προσλάβῃ ὡς «μαννεκὲν» του μονάχα ὤμορφες Ἀμερικανίδες! Εἰδοποίησε λοιπὸν ἀμέσως τὸν περίφημο Ἀμερικανὸ ἰμπρεσάριο Ρόζεμπεργκ νὰ τοῦ διαλέξῃ τὰ ἔξη ὡραιότερα κορίτσια τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ νὰ τοῦ τὰ στείλῃ στὸ Παρίσι. Αὐτὲς ἡ ἔξη καλλονὲς θὰ γινόντουσαν ἡ βασίλισσες τῆς ὡμορφιᾶς στὰ πασίγνωστα σαλόνια του, στὰ ὁποῖα συχνάζει ὅλη ἡ διεθνὴς πλουτοκρατία γιὰ νὰ διαλέξῃ τὶς καινούργιες τουαλέττες της.

Ξέρετε τώρα τί συνέβη, κατόπιν αὐτοῦ; Τὰ ἔξη ὤμορφα «γκὲρλς» ποὺ ἔστειλε ὁ Ρόζεμπεργκ ἀπὸ τὸν Νέο Κόσμο στὸ Παρίσι, ὕστερα ἀπὸ τὴν πρώτη τους θριαμβευτικὴ ἐμφάνισι ὡς «μαννεκέν», ἀνηρπάγησαν — αὐτὴ εἶνε ἡ κυριολεξία — ἀπὸ βαθύπλουτους ἀριστοκράτες, κι' ὁ Πὼλ Πουαριὲ ἀπόμεινε δίχως «μαννεκέν».... Τὸ σκάνδαλο αὐτό, ὅπως ἦταν φυσικό, προκάλεσε ἕνα δαιμονισμένο θόρυβο στὸ Παρίσι, κι' ὅλες ἡ ἐφημερίδες ἐπὶ ὁλόκληρες ἑβδομάδες μιλοῦσαν γιὰ τὶς ἔξη ὡμορφιὲς τοῦ Νέου Κόσμου, ποὺ εἶχαν τὴν τύχη νὰ παντρευτοῦν ἔξη πασίγνωστους ἑκατομμυριούχους τῆς Εὐρώπης! Ὅσο τώρα γιὰ τὴ ζωή τους καὶ γιὰ τὴν ἐκπληκτικὴ αἰσθηματική τους περιπέτεια, δὲν ἔμεινε λεπτομέρεια ποὺ νὰ μὴν ἐξιχνιάστηκε καὶ νὰ μὴ φανερώθηκε στὸν κόσμο μὲ τὴν ἀδυσώπητη δημοσιογραφικὴ ἀδιακρισία...

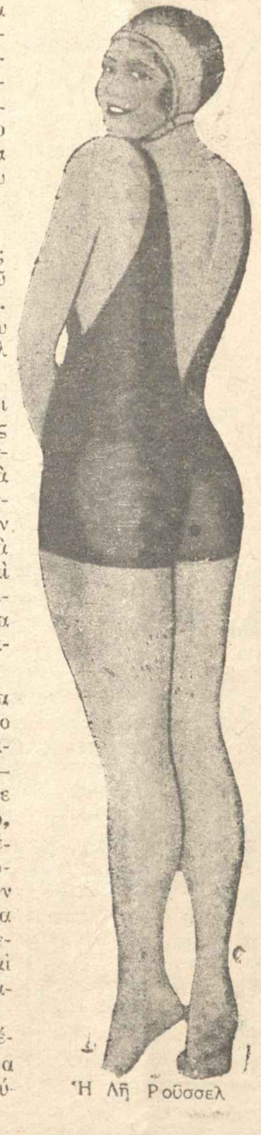

Ἡ Λῆ Ροῦσσελ

Μαθαίνουμε λοιπόν, ὅτι ἀπὸ τὰ ἔξη ὤμορφα κορίτσια τῆς Νέας Ὑόρκης, ποὺ παρουσιάστηκαν ὡς «μαννεκὲν» στὰ σαλόνια τοῦ Πὼλ Πουαριέ, ἡ Μάμπελ Καΐυ, ὕστερα ἀπὸ ἕνα ὁλονύχτιο γλέντι στὴν Μον τρη, παντρεύτηκε τὸν λὰφ Μπρέγκερ, τὸν νεα γυιὸ ἑνὸς πολυεκατομμ ούχου Σουηδοῦ ἐφοπλιστ Ἡ Μάντλεν Ράφτ, φτωχὸ κορίτσι, ποὺ τὸ χε ἀνακαλύψει ὁ Ρόζεμπ νὰ ἐργάζεται ὡς ταμίας ἕνα συνοικιακὸ κινημα γράφο, εἶχε τὴν μεγάλη χη νὰ παντρευτῇ τὸν Π τρικ Ὀ' Κέλλυ, ἕναν τοὺς μεγαλειτέρους ἰδιο τας μεταλλείων τῆς Ἰρ δίας, ὁ ὁποῖος εἶχε συ δεύσει ἕνα ἀπόγευμα γυναῖκα του στὰ σαλό τοῦ Πὼλ Πουαριέ, γιὰ διαλέξῃ τὶς καινούργι τουαλέττες της. Ἐκεῖ ὁ Ἰ λανδὸς πολυεκατομμυρ χος, ὅταν εἶδε γιὰ πρώ φορὰ τὴν ξανθιὰ Μάντλ Ράφτ νὰ ἐπιδεικνύῃ στ γυναῖκα του μὲ μιὰ γ πριγκηπίσσης μιὰ ἱσπερ τουαλέττα, σαγηνεύτηκε τόσο ἀπὸ τὴν ὡμορφιά της, ὥστε δὲν ἐδίστασε νὰ χωρίσῃ ἀμέσως τ λίγο ἐλαφρόμυαλη γυναῖκα του καὶ νὰ παντρευτῇ τὴν νεαρὴ Ἀμερι νίδα!....

Ὁ Ρόμπερτ Κρόσμπυ πάλι, ἕνας μεσόκοπος Ἄγγλος λόρδος, μ' ἕναν ἡγεμονικὸ πύργο στὴν Κομητεία τοῦ Κέντ, ἐρωτεύθηκε τὴν Τζ Μὰκ Μέρριλ, μιὰ ἄλλοτε δαχτυλογράφο σ' ἕνα ἐμπορικὸ γραφεῖο τ Μπροῦκλιν καὶ τὴν παντρεύτηκε μιὰ βδομάδα μετὰ τὴ γνωριμία τ στὸ «Κάρλτον». Ὁ Ἄγγλος λόρδος εἶχε τηλεφωνήσει στὸν Πουαρ νὰ τοῦ στείλῃ ἕνα «μαννεκὲν» δέκα ὀχτὼ χρόνων, ἀναστήματος 1.62 καὶ με κανονικὸ σῶμα, καθὼς καὶ μιὰ ὁλόκληρη συλλογὴ ἀπὸ τὶς τ λευταῖες «κρεασιόν» του, γιὰ νὰ διαλέξῃ μερικὲς τουαλέττες γιὰ τ κόρη του, ἡ ὁποία ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἐπρόκειτο νὰ κάνῃ τ πρώτη της ἐμφάνισι στὰ ἀνάκτορα τοῦ Μπούκιγχαμ, στὴν ἐτησία ξίωσι τῶν Ἄγγλων βασιλέων. Κι' ἡ τύχη εὐνόησε τὴν Τζόαν Μ Μέρριλ, ποὺ εἶχε τὸ ἴδιο ἀνάστημα καὶ τὸ κανονικὸ σῶμα τῆς κόρης τ ἐκκεντρικοῦ λόρδου. Ἡ γνωριμία τους λοιπὸν στὸ «Κάρλτον» συνεχίστηκε τὴν ἄλλη ἡμέρα μ' ἕνα τσάϊ σ' ἕνα ἀριστοκρατ κὸ κέντρο τῶν Ἠλυσίων καὶ κατέληξε, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἑβδο μάδα, στὸν ἐπίσημο γάμο τους, στὸν ὁποῖο παρευρέθη ὅλη ἀγγλικὴ παροικία τῆς κοσμοπόλεως...

Ἡ πιὸ τυχερὴ ὅμως ἀπὸ τὶς ἔξη Ἀμερικανίδες τοῦ Πο Πουαριὲ ἦταν ἡ Λῆ Ροῦσσελ, ὁ «ἰδεώδης ἀθλητικὸς τύπ τῆς μοντέρνας νέας», ὅπως τὴν ὠνόμασαν ἀπὸ τὴν πρώ στιγμή, ἡ ὁποία, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, παντρεύτηκε τὸν πρι κηπα Σουβάρα, τὸν γυιὸ τοῦ θρυλικοῦ μαχαραγιᾶ τοῦ Νεπ ὁ ὁποῖος, μόλις εἶχε τελειώσει τὶς πανεπιστημιακὲς σπου του στὸ Παρίσι. Ἡ Λῆ Ροῦσσελ ἐγκατέλειψε ἀμέσως τὸν πολυαγαπημένο της τὴν Εὐρώπη γιὰ τὴν μυστηριώδη σία, καὶ δὲν θ' ἀργήσῃ, δίχως ἄλλο, νὰ καθήσῃ μιὰ ἡμέ ὡς μαχαρανὴ στὸν παραμυθένιο θρόνο τοῦ Νεπάλ.

* * *

Μὰ καὶ τ' ἄλλα δυὸ «μαννεκέν», ἡ Βαρβάρα Χόου κι Ἐλεάνωρ Τίσελτον, δὲν ἔμειναν παραπονεμένες. Ἡ πρώ ὅπως μᾶς ἀποκαλύπτει ἡ Παρισινὴ «Ματέν», ἔγινε γυναῖ τοῦ Γάλλου κόμητος ντὲ Μορμπάν, ἑνὸς ἀπὸ τοὺς μεγαλειτ ρους χρηματιστὰς τοῦ Παρισιοῦ, ποὺ ἔχει περιουσία περι σότερο ἀπὸ δεκαπέντε ἑκατομμύρια... Ὁ κόμης ντὲ Μο μπὰν εἶχε συνοδεύσει τὴ φίλη του, μιὰ τρελλὴ χορεύτρια τ «Φολὶ Μπερζέρ», γιὰ νὰ διαλέξῃ τὶς θερινὲς τουαλέττες τ ἀπὸ τὸν οἶκο Μόδας τοῦ Πὼλ Πουαριέ. Ἐκεῖ λοιπόν, ὅπ κι' οἱ ἄλλοι, γνώρισε τὴ Βαρβάρα Χόου κι' ἔμεινε κατάπλη κτος ἀπὸ τὴ νεανικὴ δροσιά της καὶ τὸ ἰδιαίτερο θέλγητρ ποὺ ἔχουν ὅλες ἡ πραγματικὰ ὤμορφες Ἀμερικανίδες. Στ ἀρχὴ λοιπὸν θέλησε νὰ τὴν κάνῃ ἁπλῶς φίλη του, στέλν τας περίπατο τὴν τρελλὴ χορεύτρια. Μὰ ὅταν εἶδε ὅτι τὸ π τάμορφο «μαννεκὲν» ἦταν ἀμετάπειστο στὸ ζήτημα τῆς ἠθ κῆς, δέχτηκε πρόθυμα νὰ τὴν παντρευτῇ καὶ νὰ τὴν ἐγκατα στήσῃ στὸ πολυτελὲς μέγαρό του στὴ λεωφόρο Μὰκ-Μαὸν

Ὅσο τώρα γιὰ τὴν Ἐλεάνωρ Τίσελτον, ἡ ὁποία ἦταν ὑ πάλληλος βεστιαρίου στὸ καμπαρὲ ἡ «Ξανθιὰ Ἀφροδ τοῦ Μπρουντγουαίη, πῆρε τὸν πιὸ «ἐξωτικὸ» ἄνδρα ἀπ' ὅ τ' ἄλλα «μαννεκέν». Τρεῖς ἡμέρες μετὰ τὴν πρώτη της ἐμφά νισι στὰ σαλόνια τοῦ Πουαριέ, ἔλαβε μιὰ πρόσκλησι ἀπὸ τὸ Ἰάπωνα ζωγράφο Φουζίτα γιὰ ἕνα τσάϊ στὸ «ἀτελιέ» του. Ἐ κεῖ λοιπὸν ἡ Ἐλεάνωρ Τίσελτον ἐγνώρισε τὸν Ἰάπωνα β ρῶνο Γιοσιβάρα, ὁ ὁποῖος λησμόνησε μπροστὰ στὴν ὠμορ της ὅλες τὶς «γκέϊσσες» τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς. Τῆς ἐπρό τεινε λοιπὸν νὰ γίνῃ γυναῖκα του, κι' ὅταν ἡ Ἐλεάνωρ δέχτη κε, δίχως νὰ σκοτίζεται γιὰ τὸ «χρῶμα» τοῦ συζύγου της, Γιοσιβάρα τῆς ἔκανε δῶρο στοὺς ἀρραβῶνες ἕνα μαργ

ταρένιο κολλιὲ ἀξίας 200.000 φράγκων κι' ἔπειτα τὴν πῆρε μαζύ του στὴ Νίκαια, ὅπου ἦταν ἀγκυροβολημένη ἡ θαλαμηγός του.

Οἱ εὐτυχεῖς ἀρραβωνιασμένοι θὰ παντρευθοῦν ἀμέσως μόλις φτάσουν στὴν Ἰαπωνία κι' ἐγκατασταθοῦν στὸ Τόκιο, ὅπου ὁ βαρῶνος Γιοσιβάρα ἔχει ἕνα ἀληθινὰ βασιλικὸ ἀνάκτορο...

Τί ἔκανε ὅμως ὁ Πὼλ Πουαριέ, ὅταν εἶδε νὰ τοῦ ἀπαγάγουν οἱ διάφοροι ἑκατομμυριοῦχοι τὰ «μαννεκέν» του; Εἰδοποίησε ἀμέσως τὸν ἰμπρεσάριο Ρόζεμπεργκ νὰ τοῦ βρῇ ἄλλα ἔξη ὤμορφα «μαννεκέν», μὰ δὲν παράλειψε νὰ τοῦ ἀναφέρῃ ὅτι στὸ συμβόλαιό τους πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ὁ ὅρος τῆς παραμονῆς τους ὡς «μαννεκέν», τοὐλάχιστον ἐπὶ ἕνα χρόνο! Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ περίφημος Παρισινὸς ράφτης θὰ ἐξασφαλίσῃ γιὰ τρεῖς ἢ τέσσερες «σαιζὸν» τὰ «μαννεκέν» του ἀπὸ τὸν Νέο Κόσμο...

Ὁ ἰμπρεσάριος Ρόζεμπεργκ λοιπόν, ἄρχισε πάλι νὰ ζητάῃ καινούργια «γκὲρλς» στὴν Ἀμερική, ἀναγγέλλοντας μὲ κάθε διαφημιστικὸ μέσο, ὅτι «ἕνα συμβόλαιο μαζύ μου σημαίνει τὴν διασημότητα, τὴν περιουσία καὶ τὸν γάμο μ' ἕναν Εὐρωπαῖο ἑκατομμυριοῦχο!» Κι' ἔτσι, ὅλα τὰ κορίτσια τώρα τοῦ Νέου Κόσμου, ἐνῶ πρὶν φιλοδοξοῦσαν νὰ γίνουν «ἀστέρες» τοῦ κινηματογράφου, σήμερα ὀνειρεύονται νὰ προσληφθοῦν ὡς «μαννεκὲν» ἀπὸ τὸν περίφημο Παρισινὸ ράφτη Πὼλ Πουαριέ, γιὰ νὰ κάνουν τὴν τύχη τους.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΦΙΛΙΟΥ

Δ'.

ΤΑ ΑΠΗΓΟΡΕΥΜΕΝΑ ΦΙΛΙΑ

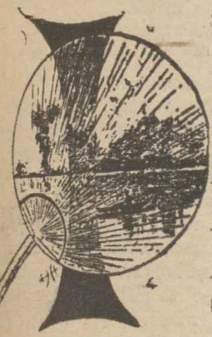

ΙΔΟΥ ὅμως ὅτι καὶ ὁ Ρουσσώ, στὴ «Νέα Ἐλοΐζα» του μᾶς μιλάει γιὰ τὴν πίκρα ποὺ ἐδοκίμασε ὁ ἥρως του, ὕστερ' ἀπὸ τὰ ἀπηγορευμένα φιλιὰ ποὔδωσε καὶ πῆρε:

«Τὸ δεῖπνο, γράφει, συνεχιζόταν καὶ γινόταν πλέον θορυβῶδες. Ἀφοῦ πραγματική, ἀληθινή, ἁγνὴ ἀγάπη δὲν ὑπῆρχε, τὸ κρασὶ ἄναβε καὶ φλόγιζε τοὺς συνδαιτημόνες. Ἡ κουβέντες δὲν ἦσαν πειὰ εὐγενικές, τρυφερές, μὰ διφορούμενες καὶ ἡ κυρίες, ἀντὶ νὰ μὲ γοητέψουν μὲ τὰ καμώματά τους, μοῦκαναν ἀποκρουστικὴν ἐντύπωσι...

»Ὅμως ὁ θόρυβος, ἡ κουβέντες, τὸ κρασί, ἡ πολυτέλεια, μ' ἔκαναν στὸ τέλος νὰ χάσω τὸ νοῦ μου.

»Κι' ὅταν συνῆλθα, ἔννοιωσα ἀπελπισία γιὰ τὰ ἔνοχο φιλιὰ ποὺ ἄλλαξα μὲ μιὰ ἀπ' τὶς προσκαλεσμένες στὸ δεῖπνο κυρίες».

* * *

Αὐτὲς ἡ ἐξομολογήσεις ἔγιναν ἀπὸ ἄνδρες ποὺ ἐδοκίμασαν τὰ ἀπηγορευμένα φιλιά. Μὰ ἡ γυναῖκες τί λένε σχετικῶς;

Μιὰ γρηὰ κυρία, ποὺ στὰ νειᾶτα της ὑπῆρξε ἡρωῒς πολλῶν ἐρώτων στὰ Ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ, γράφει:

«Ἡ σημερινὲς νέες γυναῖκες ξέρουν τοὺς πόνους καὶ τὶς ἀγωνίες τῆς ἀπηγορευμένης ἀγάπης; Ἀγαποῦν ὅσο ἀγαπήσαμε ἐμεῖς στὰ χρόνια μας; Τότε, μία ἀπιστία, μία προδοσία ἐρωτική, ἐστοίχιζε πολὺ ἀκριβά.

»Ἐχύναμε μαῦρα δάκρυα, πληρώνοντας μὲ πικρὲς τύψεις τὶς λίγες στιγμὲς τῆς ἀπηγορευμένης εὐτυχίας, ποὺ ἀπολαύσαμε. Ναί, ἡ καρδιά μας πονοῦσε, γιατὶ ἡ ἀπηγορευμένη ἀγάπη ποτὲ δὲν κάνει τέλεια εὐτυχισμένη τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει ἀληθινά...»

Στὴ σημερινὴ ὅμως ἐποχή, δὲν ἔχουν τόσες τύψεις. Σήμερα ἡ ἀγάπη, κάθε ἀγάπη, εἶνε μιὰ διασκέδασις.

Τὴ δοκιμάζουν μ' ἐλαφρότητα, γελῶντας. Δὲν εἶνε πειὰ μυστήριο, εἶνε ἀνταλλαγὴ ἐλαττωμάτων, ἀπηγορευμένων λόγων, σαρκασμῶν ἐναντίον τῆς ζωῆς.

Τὸ ἀπηγορευμένο φιλὶ σπανίως εἶνε γλυκὸ ἐρωτικὸ φιλί. Ὑπάρχει κάποια πίκρα μέσα του, κάποια ντροπή, κάποιος φόβος ἢ κάποια νοσηρὴ ἰδέα.

Ὁ Λαμαρτῖνος ποτὲ δὲν ἀναφέρει τὸ ἀπηγορευμένο φιλὶ μὲ τ' ὄνομά του. Ὁ ἁγνὸς αὐτὸς ποιητής, ποὺ σὰν κάθε θνητὸς ἁμάρτησε στὸν ἔρωτα καὶ πῆρε τὴ γυναῖκα ἑνὸς φίλου του, ὀνομάζει τὰ ἀπηγορευμένα φιλιὰ «δαιμονικὲς τρέλλες»!

Ἔτσι ἡ ἰδέα τῆς ἁμαρτίας ὑπάρχει πάντα στὰ ἀπηγορευμένα φιλιὰ καὶ δηλητηριάζει τὸν ἔρωτα.

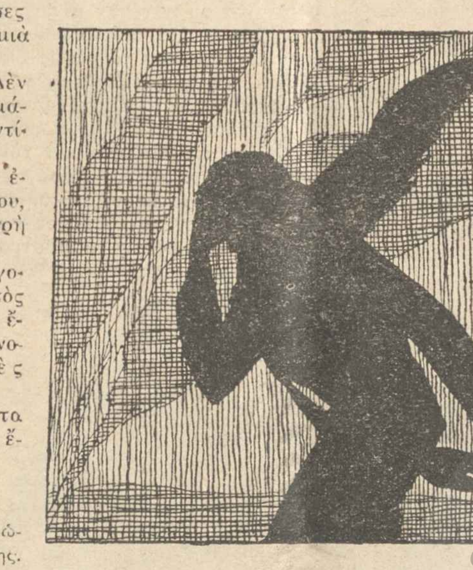

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΡΙΩΝ

«Ἤμουν ἀδύναμο παιδάκι, κι' ἦταν ψηλὴ κι' ὡραία. Μοῦ χαμογελοῦσε καὶ μ' ἐφώναζε κοντά της. Ὀρθὸς στὰ γόνατά της ἐχάϊδευα τὸ πρόσωπο καὶ τὰ μαλλιά της καὶ τὸ χέρι της κάποτε χαϊδευτικὸ καὶ ἀγαπησιάρικο ἔκανε τάχα πὼς μὲ χτυποῦσε γιὰ τὴν αὐθάδειά μου. Πόσες φορὲς (μ' ἀλλοίμονο! τί νοιώθει κανεὶς σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία;) πόσες φορὲς τὰ χείλη της δὲν μοῦ φίλησαν τὸ πρόσωπο!»

Α. ΣΕΝΙΕ

Αὐτὰ εἶνε τὰ φιλιὰ ποὺ δίνουν ἐκεῖνοι ποὺ ξέρουν ἀπὸ ἔρωτα στοὺς ἀρχαρίους.

Ἔχει κάποιο γοῦστο αὐτὸ τὸ φιλί, ποὖναι γιὰ τὸν ἕνα συνήθεια καὶ γιὰ τὸν ἄλλο τρομάρα, πόθος, ἄγνοια, περιέργεια, ἡδονή.

Τὸ ξύπνημ' αὐτὸ τοῦ ἔρωτα, αὐτὴ ἡ πτῶσι ἀπὸ τὄνειρο στὴν πραγματικότητα, ἄλλοι τὴν ἔννοιωσαν σὰν γλύκα κι' ἄλλοι σὰν πόνο.

Ἕνας ἥρως τοῦ Κρεμπιγιὸν ἔννοιωσε τὸ ξύπνημ' αὐτὸ μ' ἕνα φιλὶ τῆς νουνᾶς του.

Ὁ Ρουσσὼ πάλιν μᾶς τὸ περιγράφει τὸ φιλὶ αὐτὸ σὰν κάτι τὸ ἀνόσιο καὶ γεμᾶτο τύψεις:

«Ἡ μέρα ποὺ περισσότερο φοβόμουν, παρὰ ἐπερίμενα, ἦρθε ἐπὶ τέλους... Πρώτη φορὰ βρέθηκα στὴν ἀγκαλιὰ ἐκείνης ποὺ ἀγαποῦσα. Ὑπῆρξα εὐτυχής; Ὄχι. Κάποια θλῖψι, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὴν περιγράψω ἀκριβῶς, ἐφαρμάκωνε τὴν εὐχαρίστησί μου».

Ἕνας ἄλλος ὅμως θυμᾶται μὲ λαχτάρα τὴν πρώτη του ἐρωτικὴ συγκίνησι. Ἡ ἀγαπημένη του, ἐφίλησε ξαφνικά, ἀπότομα, τὰ χείλη του, ὅπως ἁρπάζει κανεὶς ἕνα φροῦτο, ποὺ ἀρχίζει νὰ ὡριμάζῃ:

«Μοῦ προξένησε φόβο. Τὸ ἐκατάλαβε, καὶ πιάνοντάς μου τὸ σαγόνι μὲ τὸ χέρι της, μοῦ ἀνασήκωσε νευρικὰ τὸ κεφάλι, καὶ σκύβοντας στὰ χείλη μου, μοῦ ἔλεγε ἐρωτικὰ λόγια, ποὺ δὲν τἄκουγα καλά, γιατὶ τ' αὐτιά μου ἐβούϊζαν».

Ἄς ἀκούσουμε τώρα καὶ μιὰ γυναῖκα, ποὺ διηγεῖται πῶς ἔννοιωσε τὸ ἐρωτικὸ ξύπνημα. Τί ἤξερε γιὰ τὸ φιλί; Λίγα πράγματα. Πῶς ἑνώνονται τὰ χείλη καὶ πῶς αὐτὸ φέρνει ἕνα γλυκὸ μεθῦσι. Ἡ ντροπὴ παλεύει μὲ τὴν περιέργεια μέσα της. Ἡ τύχη — τάχα μόνο ἡ τύχη;— τὴ φέρνει ἕνα καλοκαιριάτικο μεσημέρι στὸν κῆπο ἀπ' ὅπου θὰ περνοῦσε ἐκεῖνος ποὺ ἡ ματιά του τὴν ταράζει. Καὶ γράφει, ἱστορῶντας τὸ ἐρωτικό της ξύπνημα:

«Τὸ κεφάλι μου ἐγύριζε. Μοῦ φαινόταν πὼς τὰ πόδια μου ἐπατοῦσαν σ' ἕνα χαλὶ ἀπὸ ροδόφυλλα κι' ὅλα τἄνθη τἄβλεπα σὰν χείλη ἀνοιγμένα, ποὺ ἐγύρευαν τὰ δικά μου.

»Ἔκλεισα τὰ μάτια καὶ περίμενα τὸ θεῖο καὶ μοιραῖο φιλί. Κι' ἀκόμα νοιώθω τὴ φλόγα του!...»

ΤΑ ΠΟΝΕΜΕΝΑ ΦΙΛΙΑ

Ναί, ὑπάρχουν καὶ πονεμένα φιλιά. Εἶνε τὰ φιλιὰ τῶν ἀνδρῶν ἢ τῶν γυναικῶν ποὺ ἔχουν φτάσει στὸ κατῶφλι τῶν γερατειῶν.

Ὁ Ρουσσὼ περιγράφει ἕναν τέτοιον ἔρωτα, μεταξὺ ἑνὸς νέου καὶ μιᾶς γυναίκας ἡλικιωμένης, μὰ ποθητῆς ἀκόμα, ποὺ ἡ καρδιά της εἶχε ὅλη τὴ θέρμη τῆς νεότητος:

«Κάναμε περίπατο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι. Ἤμουν ἐξαιρετικὰ συγκινημένος, νοιώθοντάς την πλάϊ μου. Ὁ ἔρωτας τὴν ἔκανε χαριτωμένη. Τῆς ἔδινε ὅλη τὴν ἀκτινοβολία τῆς πρώτης νεότητος. Εἶχε στὰ χάδια της τόση τέχνη, ποὺ θὰ ξετρέλλαινε ὄχι μόνο ἕνα ἀνήξερο παιδὶ σὰν καὶ μένα, μὰ κι' ἕναν ὥριμο ἄνδρα.

»Ἄξαφνα, ἡ κυρία Λαρνὰζ διέκοψε τὴ σιωπή μας καὶ περνῶντας τὸ μπράτσο της στὸ λαιμό μου, μ' ἐφίλησε τρυφερά, γλυκὰ στὸ στόμα.

»Κι' ἂν ζήσω ἑκατὸ χρόνια, πάντα θὰ θυμοῦμαι μὲ λαχτάρα τὸ φιλὶ ἐκεῖνο τῆς χαριτωμένης γυναίκας, ἂν καὶ δὲν ἦταν οὔτε ὤμορφη, οὔτε νέα...»

Ἀκοῦστε τώρα σχετικῶς καὶ τὸ τραγοῦδι τοῦ Γάλλου ποιητοῦ Ρονσάρ, γέρου πειά, στὴν πολυαγαπημένη του Ἰωάννα:

«Ἰωάννα, ὅταν σὲ φιλῶ, μοῦ λὲς πὼς τὰ μαλλιά μου ἄσπρισαν, κι' ὅταν μὲ φιλᾶς ψάχνεις μὲ τὰ χέρια νὰ βρῇς ἀνάμεσα στὰ μαλλιά μου τὶς ἄσπρες τρίχες».

Μὰ στοὺς ἔρωτας αὐτοὺς οἱ νέοι βαριοῦνται στὸ τέλος κι' οἱ γέροι κουράζονται. Κι' εἶνε θλιβερὰ τὰ φιλιὰ αὐτά, εἶνε πονεμένα.

Ἀκοῦστε τέλος μιὰ θλιμμένη ἐκμυστήρευσι μιᾶς ἡλικιωμένης γυναίκας:

«Τὸν ἀγαπῶ! Ἡ νεανική του περιέργεια ἐξύπνησε μέσα μου πεθαμένους πόθους. Νοιώθω τὸν ἑαυτό μου ξανανειωμένο, μ' ὅλα τἄσπρα μου μαλλιά. Κάτω ἀπὸ τὰ φιλιά του λυώνω ἀπὸ εὐτυχία κι' ἀπὸ ντροπὴ μαζύ. Κι' ὅταν μὲ κυττάει πολλὴν ὥρα μὲ τὸ καθάριο του βλέμμα, ποὺ μέσα του δὲν σπιθίζει ἔρωτας, μὰ μιὰ περιέργεια καὶ μιὰ παθιάρικη σκληρότης, φοβοῦμαι πὼς θὰ θέλῃ τὰ γέλια γιὰ τὴ δύστυχη, τὴ ζαρωμένη καὶ γελοία ἀγαπημένη του...

»Ὁ πόθος τῶν φιλιῶν καὶ τῶν χαδιῶν μὲ συνταράζει καὶ μὲ ἀσχημίζει. Ἀλλοίμονο! Θὰ μποροῦσα νἄμαι μητέρα του καὶ γιαγιὰ τῶν παιδιῶν του!...»

Φρικτὸ καὶ σκληρὸ αἴνιγμα, ποὖναι ἀλήθεια αὐτὲς ἡ ἀγάπες! Καὶ τὰ φιλιά τους, πληγὲς βαθειὲς καὶ πονεμένες, αὐτὰ τὰ φιλιά τους τὰ χωρὶς ἔρωτα... Κι' ὅμως ὑπάρχουν ἔρωτες τοῦ εἴδους αὐτοῦ, ἔρωτες παράταιροι στὴν ἡλικία τῶν ἀγαπωμένων προσώπων, ποὺ καίουν, φλογίζουν, παραφέρουν.

Ἡ φωτιά τους ὅμως εἶνε ἡ τελευταία ἀναλαμπὴ τῆς φλόγας ποὺ σβύνει... Τὰ φιλιά τους, τὰ τόσο πονεμένα, οἱ τελευταῖοι γλυκεῖς σπασμοί των, τὸ ψυχορραγητό τους.

Φιλιὰ γεμᾶτα ὀδύνη... Φιλιὰ γεμᾶτα μέλι καὶ φαρμάκι... Φιλιὰ γεμᾶτα ἀγωνία καὶ πόνο!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Η ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΪ

('Απ' τὸ ἐκδοθὲν τελευταίως πολύκροτο βιβλίο τῆς κόρης τοῦ φιλοσόφου, Σάσας Τολστ

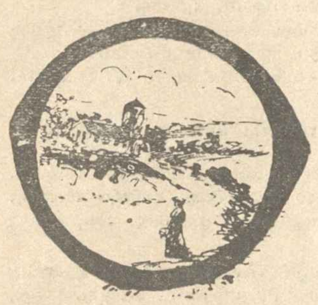

ΠΩΣ κάθε ἄνθρωπος σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, ἔτσι κι' ὁ Λέων Τολστόϊ, ὁ μέγας Ρῶσσος φιλόσοφος καὶ συγγραφεύς, εἶχε κι' αὐτὸς τὸ οἰκογενειακὸ δρᾶμα τῆς ζωῆς του. Καὶ τὸ δρᾶμα του αὐτὸ ἦταν ἡ διάστασίς του μὲ τὴν σύζυγό του, τὴν κόμησσα Σόνια, ποὺ ἀφοῦ τὸν ἔκανε νὰ ζήση μαρτυρικὰ τὸ δεύτερο ἥμισυ τῆς ζωῆς του, τὸν ἀνάγκασε στὰ τελευταῖα τοῦ βίου του, λίγες μέρες πρὸ τοῦ θανάτου του, νὰ τὴν ἐγκαταλείψη καὶ νὰ φύγη μακρυά της, ἂν καὶ εἶχε ἀποκτήσει μαζύ της δέκα τρία παιδιά!...

Τὸ δρᾶμα αὐτὸ τῆς ζωῆς τοῦ Τολστόϊ, περιγράφει σ' ἕνα βιβλίο ποὺ ἐξέδωκε τελευταῖα, μὲ τὸν τίτλο «Ἡ Τραγωδία τοῦ Τολστόϊ», ἡ κόρη του Σάσα ('Αλεξάνδρα), ἡ ὁποία ἦταν κοντὰ στὸν πατέρα της, ὅταν πέθανε ὁ μέγας φιλόσοφος, καὶ ἡ ὁποία παρευρέθη ἐπίσης στὸ θάνατο τῆς μητέρας της, ἐννηὰ χρόνια ἀργότερα.

Ἡ κόμησσα Σάσα, γράφει στὸ βιβλίο της, ὅτι ἡ μητέρα της, λίγο πρὶν ξεψυχήσει, τῆς εἶπε μὲ τρεμουλιαστὴ κι' ἀδύνατη φωνή, διακοπτομένην ἀπὸ τοὺς σπασμοὺς τοῦ ψυχορραγήματος:

—Σάσα... πρέπει νὰ σοῦ εἰπῶ ἐπὶ τέλους τὴν ἀλήθεια... Δὲν μπορῶ νὰ μὴν τὴν πῶ, αὐτὴ τὴν ὥρα ποὺ πεθαίνω. Νὰ ξέρης ὅτι ἐγὼ ἤμουν ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ πατέρα σου... Μετανοῶ βαθειὰ γι' αὐτὸ τὸ ἔγκλημά μου, τώρα... Μὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν μποροῦσα νὰ συγκρατηθῶ. Τὸν ἀγαποῦσα ὡστόσο πολὺ καὶ — ξέρε το — πάντοτε τοῦ ἤμουν πιστὴ κι' ἀφοσιωμένη.

Καὶ ὅμως, ὅπως βεβαιώνει ἡ κόμησσα Σάσα, οὔτε ἡ μητέρα της, οὔτε ὁ πατέρας της φταῖνε γιὰ τὴ δυσαρμονία ποὺ ἔκανε μαρτυρικὴ τὴ ζωὴ καὶ τῶν δυὸ γονέων της. Φταίει ἡ μοῖρα ποὺ ἔφερε ἔτσι τὰ πράγματα, ὥστε νὰ παντρευτοῦνε καὶ νὰ ἑνωθοῦνε ἐφ' ὅρου ζωῆς δυὸ ἄνθρωποι, ποὺ δὲν ἦσαν πλασμένοι ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο.

Ἡ σύζυγος τοῦ Τολστόϊ ἦταν μιὰ γυναῖκα καλή, πρότυπο συζύγου, μητέρας καὶ νοικοκυρᾶς, εἶχε ὅμως τρία ἐλαττώματα φοβερά, ποὺ τὴν ἔκαναν ἐντελῶς ἀκατάλληλη γιὰ γυναῖκα ἑνὸς φιλοσόφου σὰν τὸν μεγάλο Ρῶσσο συγγραφέα. Ἦταν φοβερὰ προσκολλημένη στὰ κατὰ συνθήκην ψεύδη τῆς κοινωνίας κι' ἐκεῖνο ποὺ τὴν ἀπασχολοῦσε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο, ἦταν τὸ «τί θὰ εἰπῆ ὁ κόσμος». Ἐκτὸς τούτου ἦταν πεισματάρα καὶ γιὰ τὸ παραμικρὸ ξεσποῦσε σὲ ὑστερικὲς κρίσεις, ὑποκριτικὲς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Ἀκόμη, ὅταν νεύριαζε, εἶχε πρόχειρες τὶς... ἀπόπειρες αὐτοκτονίας, γιὰ νὰ τρομάξη τὸ σύζυγό της.

Ὅταν πέθανε ἕνα της παιδί, ἄρχισε νὰ λιποθυμάη κάθε δέκα λεπτά. Μόλις δὲ τὴν ξαναφέρνανε στὶς αἰσθήσεις της, τιναζόταν ἐπάνω, ἔτρεχε ἐδῶ κι' ἐκεῖ μέσα στὸ σπίτι καὶ φώναζε ὅτι θ' αὐτοκτονοῦσε!

Στὶς ἴδιες ἀκριβῶς σκηνὲς καὶ στὶς ἴδιες ψευτοαπόπειρες αὐτοκτονίας κατέφευγε κάθε φορὰ ποὺ ὁ Τολστόϊ τῆς ἔλεγε ὅτι ἀποφάσισε νὰ τὴν ἐγκαταλείψη καὶ νὰ φύγη. Συγχρόνως τοῦ φώναζε, ὅτι «αὐτὸς θὰ ἦταν ὁ φονηᾶς της»!...

Ὁ Τολστόϊ ἀπεχθανότανε τὰ ὑστερικὰ αὐτὰ ξεσπάσματα, ὄχι τόσο γιὰ τὴ φασαρία τους, ὅσο γιὰ τὴν ὑποκρισία τους. Ἤξερε ὅτι ἡ γυναῖκα του ποτέ της δὲν εἶχε πραγματικὴ ἀπόφασι νὰ σκοτωθῆ. Καὶ εἶχε δίκηο.

Ὅταν, σὲ ἡλικία ὀγδόντα δυὸ ἐτῶν, ὁ Τολστόϊ τὴν ἐγκατέλειψε κι' ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι παίρνοντας μαζύ του τὴν ἀγαπημένη του κόρη, τὴ Σάσα, ἀποφασισμένος ὁριστικὰ πειὰ νὰ ζήση μακρυὰ ἀπ' τὴ σύζυγό του, ἡ κόμησσα Τολστόϊ κατέφυγε σὲ πολλὲς ἀπόπειρες αὐτοκτονίας, ὅλες ὅμως ὑποκριτικὲς καὶ ψεύτικες.

Ὅταν, λόγου, χάριν, εἶχε καλεσμένους στὸ σαλόνι της, διέταζε τὴν ὑπηρέτρια νὰ τῆς φέρη ἕνα μεγάλο μαχαῖρι τῆς κουζίνας. Καὶ μόλις ἡ ὑπηρέτρια ἐμφανιζότανε στὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ, ἡ κόμησσα σηκωνότανε ἐπάνω, φωνάζοντας μὲ ὑποκριτικὴ ἀπελπισία:

—Φέρ' το ἐδῶ νὰ σκοτωθῶ! Δὲν ὑποφέρω πειά!...

Καὶ μὲ βῆμα ἀργὸ προχωροῦσε πρὸς τὴν ὑπηρέτρια.

Φυσικά, ἐν τῷ μεταξὺ οἱ παριστάμενοι ὁρμοῦσαν, τὴν ἔπιαναν στελναν πίσω τὴν ὑπηρέτρια μὲ τὸ μαχαῖρι στὴν κουζίνα.

Δυὸ-τρεῖς φορὲς ἡ γυναῖκα τοῦ Τολστόϊ ἔπεσε στὴ λιμνοῦλα ταν στὸ πάρκο τοῦ πύργου της, γιὰ νὰ πνιγῆ δῆθεν. Ἀλλὰ καὶ τὶς αὐτὲς φορὲς τὸ ἔκανε μπρὸς σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἔτρε φυσικά, καὶ τὴν ἔβγαζαν ἀπ' τὸ νερό. Ἄλλες ὧρες, ποὺ ἔτυχε νὰ σκεται κοντὰ στὴ λιμνοῦλα μόνη της, ἢ μὲ συντροφιὰ γυναικῶν ξερε πὼς δὲν θὰ ριχνόντουσαν στὸ νερὸ νὰ τὴν σώσουν, ἀπέφευγε κάνη τέτοιου εἴδους παιχνίδια. Τὸ πιὸ χαρακτηριστικὸ σχετικῶς ὅτι ζητοῦσε πάντα νὰ ἐξακριβώση, ἂν τὶς ψευτοαπόπειρές της τὶς πληροφορεῖτο ὁ Τολστόϊ, τοῦ ὁποίου δὲν ἤξερε τὸ καταφύγιο. Ἔστ ἐπίτηδες ἀνθρώπους τῆς ἐμπιστοσύνης της σὲ διάφορες πόλεις, κρυνὲς καὶ κοντινές, γιὰ νὰ τὸν βροῦνε καὶ νὰ τοῦ εἰποῦν πόσες ἡ κόμησσα εἶχε ἀποπειραθῆ ν' αὐτοκτονήση ἀπ' τὴν ἀπελπισία της τὴ φυγή του.

Στὸ τέλος ἐπέτυχε τὸν σκοπό της αὐτόν, ἀνακάλυψε τὸν σύ γό της, ἀλλ' ἐπέφερε ἀποτέλεσμα ἐντελῶς ἀντίθετο ἀπὸ κεῖνο ποὺ δίωκε. Ὅταν ὁ Τολστόϊ ἔμαθε τὰ νάζια της, τῆς ἔστειλε ἕνα σύντ γράμμα, στὸ ὁποῖο τῆς ἔγραφε ὅτι ἀκριβῶς ἡ ἀπόπειρές της ἦσαν μιὰ τελειωτικὴ ἀπόδειξι ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήση λου τὸν ἑαυτό της καὶ ὅτι τοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ ζήση στὴν ἴδια γη μαζύ της. Μὰ ἦταν μοιραῖο γιὰ τὸν Τολστόϊ, νὰ μὴ ζήση καιρὸ μακρυά της. Λίγο κατόπιν τῆς φυγῆς του ἀπ' τὴ συζυγικὴ γη, ἀπέθανε.

Μὲ μόνο του σύντροφο τὴν κόρη του Σάσα, καὶ χωρὶς νὰ εἰπῆ ποτα σὲ κανέναν ἄλλον, πῆρε φεύγοντας ἀπ' τὸ σπίτι του ὁ Τολστόϊ τραῖνο γιὰ τὸν Καύκασο, ὅπου ὑπολόγιζε νὰ ζήση, χωρὶς νὰ μάθη γυναῖκα του τὸ μέρος ὅπου εἶχε καταφύγει καὶ νὰ τὸν ἀναζητήση. τὰ τὴ διάρκεια ὅμως τοῦ σιδηροδρομικοῦ ἐκείνου ταξειδιοῦ, ἀρρώστ σοβαρά, καὶ ὅταν ἔφτασε στὸν πρῶτο σταθμό, ἡ κατάστασί του τέτοια, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ συνεχίση τὸ ταξεῖδι. Εἶχε πέσει σ' ἀ κοπο παραμιλητὸ καὶ τὸν ἔκαιγε ὁ πυρετός.

Ἡ κόρη του Σάσα, ἀναγκάστηκε τότε νὰ τὸν ἀποβιβάση στὸν στα μὸ ἐκεῖνο ὅπου, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε ἄλλο σπίτι, ὁ σταθμάρχης προθ τατα τοὺς φιλοξένησε στὸ δικό του. Συγχρόνως ἡ Σάσα, ἀναγκάστ νὰ παραβιάση τὸ μυστικὸ τοῦ πατέρα της. Τηλεγράφησε στ' ἀδε της τὴν ξαφνικὴ ἀρρώστεια τοῦ Τ στόϊ καὶ τὸ μέρος ὅπου εἶχαν κα φύγει, παρακαλῶντας τους νὰ φέρ νε γιατροὺς ἀπὸ τὴ Μόσχα.

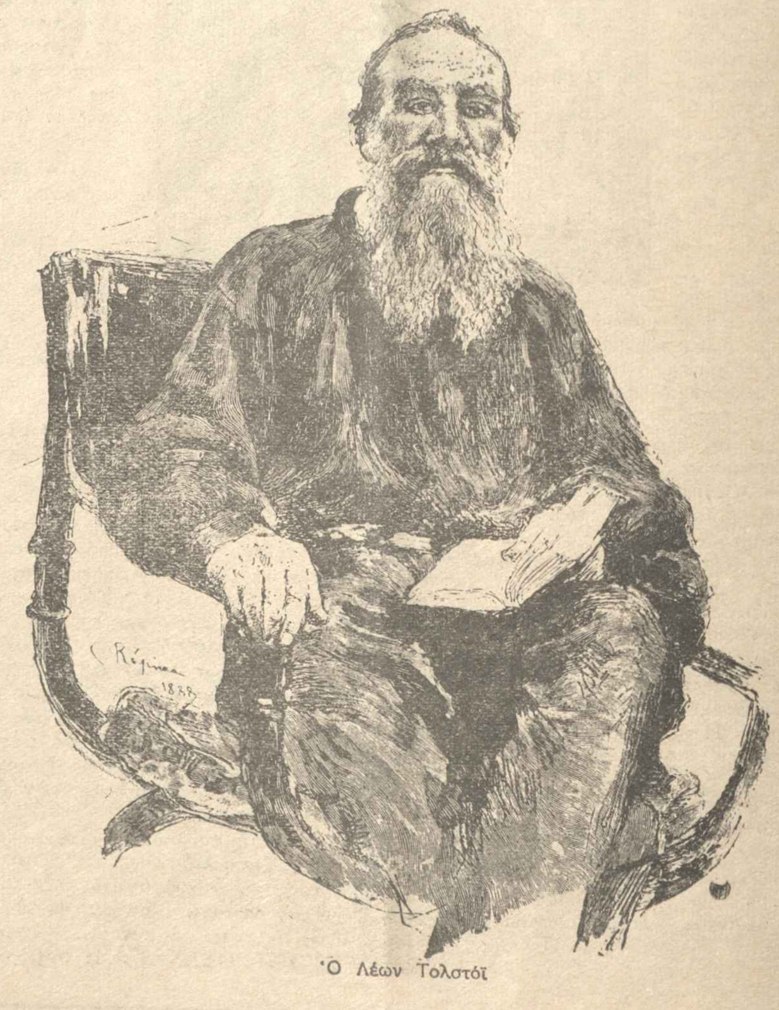

Ὁ Λέων Τολστόϊ

Μαζὺ μὲ τοὺς γυιοὺς τοῦ Τολ τοὺς γιατροὺς καὶ τ' ἄλλα μέλη τ οἰκογενείας, ἔφτασε, πρώτη καὶ λύτερη μάλιστα, ἐκεῖ ἡ σύζυγος τ φιλοσόφου. Ὡστόσο ἡ Σάσα δὲν ἄφησε νὰ μπῆ στὸ δωμάτιο τοῦ ρώστου, γιατὶ φοβήθηκε ὅτι ἡ της θὰ χειροτέρευε τὴν κατάστα του καὶ θὰ τὸν ἔκανε νὰ πεθάνη ὥρα γρηγορώτερα.

Ἔτσι ἡ κόμησσα Τολστόϊ δὲν ρεσε νὰ ἰδῆ τὸν σύζυγό της. Ἀ τὴν τελευταία μέρα πειά, ὅταν ατροὶ δηλώσανε ὅτι δὲν ἔμεναν μιὰ-δυὸ ὧρες ζωῆς στὸν φιλόσοφο, κόμησσα ζήτησε ἀπὸ τὴν Σάσα τὴν ἀφήση νὰ μπῆ στὸ δωμάτιό

Ἡ Σάσα δέχτηκε. Ἀλλὰ τὴ στ μὴ ποὺ ἄνοιγε τὴν πόρτα τῆς κρεβ τοκάμαρας τοῦ μελλοθανάτου, κι' τοιμαζόταν νὰ μπῆ μέσα μὲ τὴ ρα της, εἶδε νὰ προβάλλουν ἀπὸ ἄκρη τοῦ διαδρόμου καὶ νὰ πλησιά ζουν δυὸ φωτογράφοι, μὲ τὶς φω γραφικές τους μηχανὲς ἕτοιμες. κόμησσα Τολστόϊ τοὺς εἶχε φέρει ζύ της γιὰ νὰ τὴ φωτογραφήσουν στιγμὴ ποὺ θὰ φιλοῦσε τὸν ἑτοιμ θάνατο σύζυγό της καὶ νὰ δώσουν φωτογραφίες στὶς ἐφημερίδες.

—Τί εἶν' αὐτά; ρώτησε ἡ Σάσα. Δὲν ντρέπεσαι μητέρα!....

Κι' ἀμέσως τῆς ἔκλεισε τὴν πόρ τοῦ ἀρρώστου.

Αὐτὴ ἦταν ἡ κόμησσα Τολστόϊ, γυναῖκα ποὺ ἔκανε μαρτυρικὴ τὴ ζ τοῦ μεγάλου Ρώσσου φιλοσόφου.

ΑΠ' ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΜΙΑΣ ΩΡΑΙΑΣ ΚΑΛΟΓΡΗΑΣ

Τί ἀναφέρει ἕνα χρονικὸ τοῦ 1668. Ἡ Μαρουδίτσα, ἡ ὤμορφη καλογρηὰ τῶν 'Αθηνῶν. Ὁ ἐρχομὸς τῶν Ἐνετῶν, ὑπὸ τὸν Μοροζίνη, στὴν Ἑλλάδα. Ἡ γελασμένες ἐλπίδες τῶν Ἑλλήνων. Ἡ ἀκολασίες τῶν επιδρομέων. Πῶς περιγράφεται, στὸ χρονικό, ἡ «κακοποίησις» της μοναχῆς. Ἡ περιπλανήσεις της καὶ τὰ δεινοπαθήματά της... Ὁ πονόψυχος Σταμάτης κι' ἡ εὐσπλαχνική του πρᾶξι. Ἡ συμβίωσι «διὰ καπινίου», κτλ. κτλ.

Η ἱστορία αὐτή, ποὺ θὰ σᾶς διηγηθοῦμε, εἶνε μιὰ παληὰ ἱστορία, ποὺ διαδραματίσθηκε στὰς 'Αθήνας στὰ 1668, ἡ ἱστορία μιᾶς «πολυπαθοῦς καλογραίας», ὅπως τὴ χαρακτηρίζουν τὰ χρονικὰ τῆς ἐποχῆς... Ἦταν ὁ καιρὸς ποὺ ἡ Ἐνετία εἶχε κηρύξει τὸν πόλεμο κατὰ τῆς Τουρκίας καὶ εἶχε στείλει στὴν Ἑλλάδα τὸν ἀρχιστράτηγο Φραγκῖσκο Μοροζίνη. Μὲ τὴν ἀναγγελία τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Ἐνετοῦ ἀρχιστρατήγου, οἱ Ἕλληνες ἦσαν κατενθουσιασμένοι: Νὰ ποὺ ἐρχόντουσαν, ἐπὶ τέλους, χριστιανοὶ ἀδελφοί, νὰ τοὺς λυτρώσουν ἀπ' τὸν τουρκικὸ ζυγό! Οἱ 'Αθηναῖοι εἶχαν στείλει, μάλιστα, καὶ πρεσβεία σ' αὐτόν, καλῶντας τον νὰ καταλάβη τὴν πόλι! Ἔπειτα ἔστειλαν καὶ δεύτερη πρεσβεία, δίνοντας ὑπόσχεσι νὰ τοῦ πληρώνουν, γιὰ φόρο ὑποτελείας, ἐννηὰ χιλιάδες γρόσια τὸ χρόνο...

Δὲν φανταζόντουσαν βέβαια ποτέ, τὶς ἀπογοητεύσεις ποὺ τους περίμεναν! Καὶ πολὺ περισσότερο δὲν φανταζόταν τὴν περιπέτεια ποὺ τὴν περίμενε, κι' ἡ φτωχὴ καλογρηά, ἡ Μαρουδίτσα!... Ἂν ὡστόσο κρίνουμε ἀπ' τὰ αἰσθήματα τῶν ἄλλων, ποὺ προσδοκοῦσαν τὴ σωτηρία τους ἀπ' τοὺς Ἐνετοὺς κατακτητές, πρέπει νὰ τὴ φανταστοῦμε κι' αὐτὴ γονατιστὴ στὸ μοναστῆρι της, μπροστὰ στὸ κόνισμα τῆς Παναγίας, νὰ θερμοπαρακαλῆ, πότε νὰ ρθοῦν οἱ Ἐνετοὶ καὶ νὰ φύγουν ἀπ' τὸν τόπο της οἱ Τοῦρκοι...

Τὸ πέρασμα αὐτὸ τῶν Ἐνετῶν, ξέρουμε πόσο ἀκριβὰ τὸ πλήρωσε κι' ὁ Παρθενών. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν σεβάστηκαν τὸν Παρθενῶνα καὶ τὸν ἀνατίναξαν μὲ τὶς μπόμπες, πῶς θὰ σεβόντουσαν μιὰ φτωχή, ἀνυπεράσπιστη παρθένα, μιὰ ταπεινὴ ὀρθόδοξη καλογρηά;...

Μέσα σ' αὐτὰ τὰ λίγα λόγια κλείνεται ὅλη ἡ ἁπλή, ὅσο καὶ δραματικὴ ἱστορία τῆς καϋμένης τῆς Μαρουδίτσας, τῆς «πολυπαθοῦς καλογραίας» τοῦ παληοῦ, κιτρινισμένου χρονικοῦ...

* * *

Μὲ τὴν κατοχὴ τῶν Ἐνετῶν, ἡ 'Αθήνα εἶχε ἀλλάξει ὄψι, γιὰ ἕνα διάστημα: Ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, δὲν ἦταν παρὰ μιὰ πόλι τούρκικη, γεμάτη μιναρέδες, ποὺ λόγχιζαν τὸν αττικὸ οὐρανό, ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. Καί, ξαφνικά, μεταμορφώθηκε σὲ μιὰ πόλι φράγκικη. Καὶ «ἐνεπλήσθησαν, ὅπως γράφει ἕνας παλαιὸς ἱστορικός, μιλῶντας περὶ τῶν 'Αθηνῶν, βοῆς καὶ θορύβου ἀλλογλώσσων ἀνθρώπων. Ἐσίγησαν δὲ οἱ μιναρέδες τῶν τζαμίων...»

Οἱ 'Αθηναῖοι δὲν ἀντίκρυζαν πειὰ τὴν ἄγρια ματιὰ τοῦ Τούρκου, ἀνέπνεαν ἐλεύθερα, καὶ δοξολογοῦσαν τὸ Θεό, γιὰ τὴ μεταβολὴ ποὺ εἶχε γίνει. Καὶ τὸ ἴδιο, ἦταν φυσικὸ νὰ κάνη κι' ἡ καλογρηὰ ἡ Μαρουδίτσα, βλέποντας τὴν ἀπομάκρυνσι τῶν ἀπίστων καὶ τὴν ἐπικράτησι τοῦ ποθητοῦ σταυροῦ! Δοξολογοῦσε τὸν Ὕψιστο, κι' αὐτή, κι' εὐχόταν γιὰ τὴ μακροημέρευσι τοῦ ἀρχιστρατήγου Μοροζίνη καὶ τῶν «γενναίων» του παλληκαριῶν...

Στὴν 'Αθήνα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, δὲν ὑπῆρχε, βέβαια, μεγάλη κοσμικὴ ζωή, ἀλλ' ἀνάλογα μὲ τὶς περιστάσεις, οἱ ἄνθρωποι εἶχαν τὶς χαρὲς καὶ τὶς διασκεδάσεις τους, κι' ἔκαναν τὶς σχετικές τους συγκεντρώσεις στὰ φιλικά τους σπίτια. Μερικὰ ἀπ' τὰ ἔθιμα τῆς ἐποχῆς, μᾶς περιέσωσε, μέσ' στὸ Ἡμερολόγιό της, ἡ Ἄννα Ἄκερζελμ, ἡ ἀκόλουθος τῆς γυναίκας τοῦ Σουηδοῦ στρατηγοῦ Καίνιξμαρκ, ποὺ συνέπραττε μὲ τὸν Μοροζίνη. Ἡ δυὸ αὐτὲς Εὐρωπαῖες, ποὺ εἶχαν ἐπισκεφθῆ τὰς 'Αθήνας, σὲ μιὰ τόσο κρίσιμο ἱστορικὴ περίοδο, εἶχαν πάει στὰ σπίτια πολλῶν ἀθηναϊκῶν οἰκογενειῶν καὶ θαύμασαν τὸ φιλόξενό τους χαρακτῆρα καὶ τὴν πραγματικὴ εὐμάρειά τους. Ἡ 'Αθηναῖες οἰκοδέσποινες προσέφεραν στοὺς ἐπισκέπτες τους ἀναψυκτικὰ ποτά, γλυκίσματα—«μελίπηκτα ποικίλα καὶ ἐκλεκτοὺς καρπούς, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἱστορικὸς — καὶ προσαγόρευαν τὴν κόμησσα καὶ τὴν ἀκολουθία της μὲ τὸν τίτλο «ἡ ἀφεντιά σας»...

Ἡ δυὸ αὐτὲς ξένες κυρίες, εἶχαν τὴν τύχη νὰ ἰδοῦν καὶ τ' ἀρχαῖα μνημεῖα, ὅπως δὲν τὰ βλέπουμε ἐμεῖς σήμερα, σχετικῶς ἀνέπαφα κι' ἀγκρέμιστα, καὶ εἶχαν ξεναγό τους ἕναν ἀπ' τοὺς πιὸ λογίους τῆς πόλεως κατοίκους, τὸ γιατρὸ Γεώργιο τὸν Κρῆτα. Ὁ ἰδιαίτερος αὐτὸς προσδιορισμὸς τοῦ γιατροῦ, ὡς Κρητός, δὲν πρέπει νὰ μᾶς παραξενεύη, γιατί, ἐπὶ τουρκοκρατίας, οἱ περισσότεροι γιατροὶ καταγόντουσαν ἀπὸ τὴν Κρήτη.

Ὁ γλωσσομαθὴς αὐτὸς γιατρός, περιέφερε τὶς δυὸ Εὐρωπαῖες κυρίες στ' ἀρχαῖα μνημεῖα καὶ τοὺς τὰ ἐξηγοῦσε καὶ τοὺς ἔλεγε, στ' ἀστεῖα, ὅτι κι' ὁ ἴδιος καταγόταν ἀπ' τὸν Περικλῆ!...

Ἀλλ' ἀπ' αὐτὰ τ' ἀρχοντικὰ σπίτια, ποὺ ἐπεσκέφθη ἡ κόμησσα Καίνιξμαρκ κι' ἡ ἀκόλουθός της δεσποινὶς Ἄννα Ἄκερζελμ, βρισκόταν τόσο μακρυὰ ἡ καϋμένη ἡ καλογρηά, ἡ Μαρουδίτσα! Αὐτὴ εἶχε ἐγκαταλείψει τὰ ἐγκόσμια καὶ ἦταν κλεισμένη στὸ κελλί της! Ἀλλὰ ἐκεῖ, ἴσα-ἴσα, τὴ βρῆκε κι' ἡ καταστροφὴ — ἡ μεγαλείτερη καταστροφὴ ποὺ μπορεῖ νὰ συμβῆ σὲ μιὰ καλογρηά...

* * *

Ἡ ἱστορία της, ὅπως ἐπὶ λέξει ἀναφέρεται στὸ σχετικὸ χρονικό, τὸ ἀρκετὰ χαρακτηριστικὸ τῶν παρεκτροπῶν καὶ τῆς ἀκολασίας τῶν Ἐνετῶν κατακτητῶν, ἦταν «ἐλέους ἀξία καὶ πολύδακρυς». Καὶ τὸ χρονικὸ ἐξακολουθεῖ:

«....τῷ καιρῷ καθ' ὃν ἡ καταδρομὴ γέγονε τῶν Βενετίκων, εἰς τὴν πολιτείαν ταύτην, καὶ ἑάλωσαν αἱ 'Αθῆναι, καὶ διεφθάρη ὁ τόπος αὐτός, τότε συνεπατήθη καὶ τὸ μοναστήριον ἐκεῖνο, περιέπεσε δὲ καὶ αὕτη ἡ ἐλεεινή, μετὰ τῶν ἄλλων, εἰς χεῖρας στρατιωτικῶν τινων ἀκολάστων καὶ νέων»...

'Απ' αὐτὲς τὶς λίγες γραμμές, μαντεύουμε ὅλη τὴν θλιβερὴ περιπέτεια τῆς 'Αθηναίας μοναχῆς. Καὶ τὸ ἔγγραφο συνεχίζει, μὲ τὴν ἴδιαν ἀφέλεια:

«Καὶ διὰ τὸ εἶνε τὴν ἡλικίαν νεάζουσα καὶ τῇ ὄψει περικαλλὴς καὶ ὡραία, διεφθάρη καὶ ἐταπεινώθη, βιαίως καὶ ἄκουσα, ἡ ταλαίπωρος, ἀπολέσασα τὸ ἔνδοθεν καὶ πνευματικὸν αὐτῆς κάλλος, κρίμασιν ἀρρήτοις, οἷς οἶδε Κύριος...»

Κρίμασιν ἀρρήτοις! Ποιὸ νὰ ἦταν, τάχα, τὸ κρῖμα τῆς ὤμορφης καλογρηᾶς; Νὰ εἶχε, τάχα, προτοῦ καταλήξει στὸ μοναστῆρι, κανέναν ἀτυχῆ ἔρωτα; Ποιὸς ξέρει;

'Αλλὰ ἡ δραματικὴ ἱστορία τῆς 'Ατθίδος μοναχῆς, δὲν σταματάει ἐδῶ: Οἱ βάναυσοι κατακτηταί, μὲ τὸ πρόσχημα τῆς ἀσφαλείας της, τὴν ἔσυραν μαζύ τους, ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, ὡσότου βρέθηκε στὴ Χίο, ὅπου, μετὰ τὴν ἀποχώρησι τῶν Ἐνετῶν ἀπ' τὴν 'Αθήνα, πολλοὶ 'Αθηναῖοι, ποὺ φοβόντουσαν τὴν ἐκδίκησι τῶν Τούρκων, εἶχαν καταφύγει. Ἐκεῖ, οἱ Φράγκοι μισθοφόροι — ἐπειδὴ οἱ Ἐνετοὶ εἶχαν κυριεύσει τὸ νησί, καὶ εἶχαν διώξει ἀπὸ κεῖ τοὺς Τούρκους, κατὰ τὰ μέσα τοῦ 1694 — ἀνάγκαζαν τὴ φτωχὴ καλογρηὰ νὰ συζῆ μαζύ τους καὶ τὴν ἐβίαζαν ν' ἀρνηθῆ τὴν πίστι της—κι' ἔτσι, ἡ Μαρουδίτσα, ἡ ὤμορφη καλογρηὰ τῶν 'Αθηνῶν, κινδύνευε νὰ χάση καὶ τὴν ψυχική της ὑπόστασι, ἂν δὲν βρισκόταν στὸ δρόμο της ἕνας πονετικὸς χριστιανός, ποὺ λεγότανε Σταμάτης...

Ὁ Σταμάτης αὐτός, γιὰ νὰ γλυτώση τὴ Μαρουδίτσα ἀπ' τὰ χέρια τῶν Ἐνετῶν, τὴν πῆρε σπίτι του, ἔζησε ἐλεύθερα μαζύ της κι' ἀπόχτησε κι' ἕνα παιδί.

Ὡστόσο ἡ κακότυχη καλόγρηα ἔστειλε μιὰ αἴτησι πρὸς τὸ μητροπολίτη 'Αθηνῶν, ἀπ' τὸν ὁποῖον ἐξηρτᾶτο, καὶ τοῦ ζητοῦσε τὴ συγχώρησί του καὶ τὴν ἐπικύρωσι τοῦ γάμου της, γιὰ νὰ σωθοῦν τρεῖς χριστιανικὲς ψυχές: Τοῦ Σταμάτη, ποὺ εἶχε κάνει μιὰ πρᾶξι θεάρεστη, τῆς δίχως νὰ τὸ θέλη ἁμαρτωλῆς καλογρηᾶς καὶ τοῦ ἀθώου των παιδιοῦ...

Τὸ χρονικὸ δὲν ἀναφέρει τί ἀπέγινε, ἂν δηλαδὴ ὁ μητροπολίτης 'Αθηνῶν ἐπεκύρωσε τὸ γάμο τῆς Μαρουδίτσας. Ὡστόσο εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ ἄτυχη αὐτὴ μοναχή, πέθανε στὴ Χίο σὲ βαθὺ γῆρας, χωρὶς νὰ πάψη νὰ θρηνῆ, νύχτα καὶ μέρα, γιὰ τὸ κακὸ ποὔπαθε.

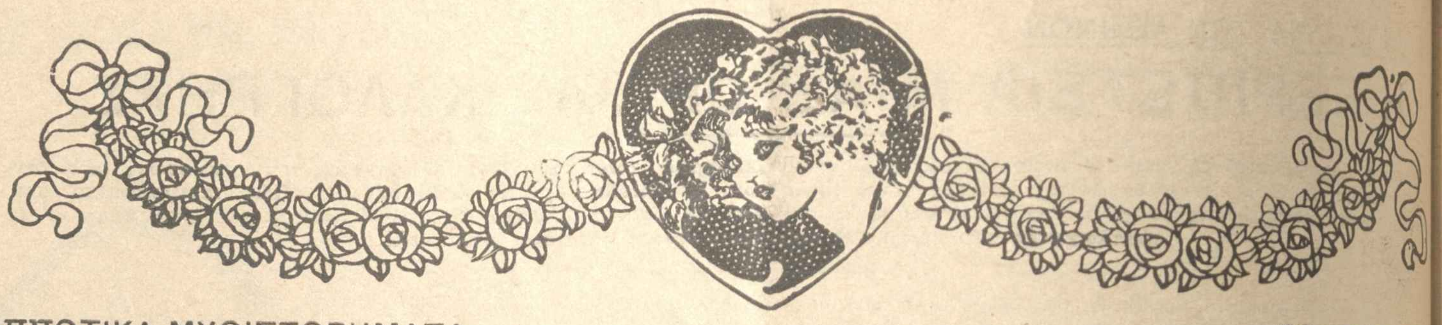

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑ

Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Στὸν πύργο τοῦ μαρκησίου Κάϋλους-Ταρρίντες φιλοξενεῖται ὁ Φίλιππος τῆς Μάντουας, πρίγκηψ τῆς Γκονζάγκας, τὸν ὁποῖον ὁ πυργοδεσπότης πρόκειται νὰ παντρέψη μὲ τὴν κόρη του Αὐγή. Μὰ ἡ Αὐγὴ ἔχει παντρευτῆ μυστικὰ πρὸ τετραετίας μὲ τὸν δοῦκα Φίλιππο τοῦ Νεβέρ, φίλο στενὸ τοῦ πρίγκηπος τῆς Γκονζάγκας, μὲ τὸν ὁποῖον ἔχει ἀποκτήσει καὶ παιδί. Ὁ πρίγκηψ τῆς Γκονζάγκας, ὁ ὁποῖος τὸ ξέρει αὐτό, ἔχει ἀναθέσει στὸν ἔμπιστό του Πεϋρὸλ νὰ συγκεντρώση τοὺς καλυτέρους σπαθιστὰς τῆς Γαλλίας γιὰ νὰ δολοφονήσουν τὸν Νεβέρ, γιατὶ ἔτσι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, θὰ τὸν κληρονομήση, ἐπειδὴ εἶνε ξάδελφός του. Ὅλοι οἱ σπαθισταὶ βρίσκονται συγκεντρωμένοι σ' ἕνα πανδοχεῖο, κοντὰ στὸν πύργο, κι' ἐκεῖ συζητοῦν γιὰ τὸν θρυλικὸ ἱππότη Λαγκαρντέρ, ὅταν ἔξαφνα φτάνει ὁ Πεϋρόλ. Ζητοῦν λοιπὸν ἀπ' αὐτὸν νὰ μάθουν γιὰ λογαριασμὸ τίνος ἐργάζονται.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἀφοῦ ἔχετε τόση περιέργεια νὰ μάθετε, εἶπε, σᾶς πληροφορῶ ὅτι ἐργάζεσθε γιὰ τὸν μαρκήσιο ντὲ Κάϋλους... Ὁ κ. μαρκήσιος ἔχει πληροφορηθῆ ὅτι ἕνας ὡραῖος εὐπατρίδης μπαίνει κρυφὰ στὸν πύργο του καὶ συναντᾶται μὲ τὴν κόρη του, μὲ τὴν ὁποία εἶν' ἐρωτευμένος... Γι' αὐτὸ θέλει νὰ τὸν ξεκάνη καὶ σᾶς φώναξε ἐδῶ...

— Δὲν μᾶς λέτε τὴν ἀλήθεια, κύριε ντὲ Πεϋρόλ! φώναξε ὁ Κοκαρντάς. Τὴν ἀλήθεια τὴν ξέρω ἐγώ!...

—Πές την, Κοκαρντάς!... Πές την! φώναξαν οἱ ἄλλοι!...

— Ἐν πρώτοις, ἄρχισε νὰ λέη ὁ ἀρχισπαθιστής, ὁ ἄνθρωπος ἐναντίον τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ ἐπιτεθοῦμε, εἶνε, οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, ἕνας βασιλικὸς πρίγκηψ... Ὁ πρίγκηψ Φίλιππος τῆς Λωρραίνης, δοὺξ τοῦ Νεβέρ... Ἔπειτα ξέρω ὅτι ἡ δεσποινὶς Αὐγὴ ντὲ Κάϋλους δὲν εἶνε ἁπλῶς ἐρωμένη τοῦ Νεβέρ...

— Ἄ!... ἔκανε ὁ Πεϋρόλ.

— Εἶνε γυναῖκα του! πρόσθεσε ἀποφασιστικὰ ὁ Κοκαρντάς.

— Πῶς τὸ ξέρεις ἐσὺ αὐτό; τραύλισε ὁ Πεϋρόλ, χλωμιάζοντας.

— Τὸ ξέρω, αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαῖο!... Τὸ πῶς τὸ ξέρω, αὐτὸ δὲν ἐνδιαφέρει. Ὁ Νεβὲρ κι' ἡ δεσποινὶς Αὐγὴ παντρεύθηκαν μυστικὰ στὸ παρεκκλήσιο τοῦ πύργου πρὸ τεσσάρων χρόνων καὶ σεῖς, κ. ντὲ Πεϋρόλ, καθὼς κι' ὁ εὐγενής σας κύριος πρίγκηψ τῆς Γκονζάγκας, παρασταθήκατε ὡς μάρτυρες σ' αὐτὸ τὸν γάμο... Ἔτσι δὲν εἶνε;

Ὁ Πεϋρὸλ δὲν τολμοῦσε ν' ἀρνηθῆ πειὰ τίποτε.

— **Καλά,** εἶπε... Ὁ Νεβὲρ παντρεύθηκε τὴν Αὐγή, κρυφὰ ἀπ' τὸν πατέρα της. Ὁ μαρκήσιος ντὲ Κάϋλους λοιπὸν θέλει τώρα νὰ ἐκδικηθῆ τὸ Νεβὲρ γι' αὐτὴ τὴν προσβολή... Τὸ πρᾶγμα, καθὼς βλέπετε, εἶνε πολὺ ἁπλό...

— Θὰ ἦταν πολὺ ἁπλὸ πράγματι, ἀπάντησε ὁ Κοκαρντάς, ἂν ὁ μαρκήσιος ντὲ Κάϋλους ἤξερε τὸν μυστικὸ γάμο τῆς κόρης του.. Μὰ δὲν ξέρει ἀπολύτως τίποτε... Ὅλα μάλιστα θὰ εἶχαν τακτοποιηθῆ ἀπὸ καιρό, ἂν ὁ βασιληᾶς μας δὲν ἤθελε νὰ παντρέψη τὸν Νεβὲρ μὲ τὴν ἀνεψιά του πριγκήπισσα τῆς Σαβοΐας. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Νεβὲρ δὲν τολμάει νὰ φανερώση τὸν γάμο του ἀπὸ φόβο μήπως θυμώσει ὁ βασιλεύς... Τὸ συμπέρασμα λοιπὸν εἶνε ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ἐργασθοῦμε γιὰ τὸν μαρκήσιο ντὲ Κάϋλους.

— Αὐτὸ εἶνε φανερό! φώναξαν ὅλοι οἱ ἄλλοι.

— Γιὰ ποιὸν λοιπὸν ἐργάζεσθε; ρώτησε ὁ Πεϋρόλ.

— Ἐργαζόμαστε, ἁπλούστατα, ἀγαπητέ, κύριε ντὲ Πεϋρὸλ γιὰ τὸν ἀφέντη σας, γιὰ τὸν Φίλιππο τῆς Μάντουας, πρίγκηπα τῆς Γκονζάνγκας... Ναί, ὁ ἀφέντης σας, ὁ ὁποῖος εἶνε κατεστραμμένος οἰκονομικῶς καὶ δὲν ἔχει σήμ πεντάρα, θἄχη αὔριο ἕνα ἑκατομμύριο σκοῦδα εἰσόδημα, τὴν δεσπ όα Αὐγὴ καὶ τὴν προῖκα της, ἂν σκοτώσουμε ἀπόψε τὸν Νεβέρ!... λέτε γιὰ ὅλ' αὐτά, κύριε ντὲ Πεϋρόλ;...

—Ὁ πρίγκηψ Φίλιππος τῆς Γκονζάγκας, ἀπάντησε ὁ Πεϋρόλ, σπαθώντας νὰ κρατήση τὴν ἀξιοπρέπειά του, εἶνε τόσο ἀνώτερος τοιων ἀτιμιῶν, ὥστε οὔτε καταδέχομαι νὰ τὶς συζητήσω...

— Τότε θὰ μιλήσουμε καὶ γι' ἄλλες ἀτιμίες του, ἀκόμα μεγαλύτ ρες, φώναξε ὁ Κοκαρντάς. Τὸν λόγον ἔχει ὁ ἀδελφὸς Πασπου Μίλα, ἀδελφέ μου!...

Ἀμέσως ὁ Πασπουὰλ ἄρχισε νὰ λέη μὲ φωνὴ ντροπαλὴ δεσπ νίδος:

— Πρὸ δυὸ - τριῶν χρόνων ἤμουν στὴν ὑπηρεσία ἑνὸς Ἰταλοῦ δ κτορος, τοῦ Πέτρο Γκαέτα, ὁ ὁποῖος ἔφτιαχνε διάφορα φάρμακα ἐλιξήρια καὶ τὸν ὁποῖον ὁ ὑψηλότατος ἀφέντης σας, κύριε ντὲ Πεϋ ἐπισκεπτόταν πολὺ συχνὰ κι' εἶχε ἀτελείωτες συζητήσεις μαζύ το Τὴν ἐποχὴ λοιπὸν αὐτή, ὁ δοὺξ τοῦ Νεβὲρ προσεβλήθη, περίεργ ἀπὸ ἕνα μυστηριώδη μαρασμό, ποὺ οἱ γιατροὶ δὲν μπόρεσαν νὰ ἐξηγήσουν.

— Συκοφαντία! φώναξε ὁ Πεϋρόλ. Βδελυρὴ συκοφαντία! Ἐμ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ν' ἀποσυρθῶ, γιατὶ δὲν μπορῶ ν' ἀκούω τέτ ἀτιμίες.

Καὶ σηκώθηκε. Μὰ ὁ Κοκαρντὰς τοῦ εἶπε τότε:

— Ἐν τοιαύτη περιπτώσει θὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς συνοδεύ με ὡς τὸν πύργο. Ὁ μαρκήσιος ντὲ Κάϋλους θὰ ἔχη ξυπνήσει ἀπ' τ μεσημεριανό του ὕπνο καὶ θὰ ἐξηγηθοῦμε μαζύ του...

Ὁ Πεϋρὸλ ξανάπεσε στὴν καρέκλα του, ἐνῶ ἡ ὄψι του ἔπαιρ χρῶμα πελιδνό.

Ὁ Κοκαρντάς, ἀδυσώπητος, τοῦ ἔδωσε ἕνα ποτῆρι καὶ τοῦ εἶπε:

—Πιέτε γιὰ νὰ συνέλθετε γιατὶ δὲν φαίνεσθε καὶ τόσο στὰ κα σας... Κι' ἀφῆστε τὸν ἀδελφὸ Π σπουὰλ νὰ τελειώση τὴν ἱστορ του...

— Λοιπόν, συνέχισε ὁ Πασπ ὰλ, ὅλος ὁ κόσμος βλέποντας τ μαρασμὸ τοῦ Νεβέρ, ἔλεγε: «Π ει! Δὲν τὴ γλυτώνει...» Στὴν Αὐ καὶ στὸ Παρίσι ἀνησυχοῦσαν... βασιλεὺς ζητοῦσε διαρκῶς νέα γ τὴν ὑγεία του... Ὁ τρίτος ἀπ' τ Φιλίππους, ὁ δοὺξ τῆς Σάρτρ ἦταν ἀπαρηγόρητος...

—Ἕνας ἄνθρωπος ἀπαρηγόρητ ἀκόμα, διέκοψε ὁ Πεϋρόλ, ἦταν κύριός μου, ὁ Φίλιππος τῆς Γκ ζάγκας!...

— Μήπως εἶπα ἐγὼ τὸ ἀντίθ το; ἔκανε μ' ἀφέλεια ὁ Πασπ άλ. Πιστεύω ὅτι πράγματι ὁ κ ριός σας ἔννοιωθε μεγάλη λύπ Ἀπόδειξις ἄλλωστε ὅτι ἐρχότ κάθε βράδυ στὸ σπίτι τοῦ δόκτορ Γκάρμπα, μεταμφιεσμένος σὲ ὑπ ρέτη καὶ τοῦ ἔλεγε μὲ ἀνυπομον σία: «Τραβάει πολὺ αὐτὸς ὁ μαρ σμός... Τραβάει πολύ!... Μήπ χρειάζεται νὰ μεγαλώσουμε τὴ δό τοῦ δηλητηρίου;»

Μέσα στὴ χαμηλὴ αἴθουσα τ πανδοχείου τοῦ «Μύλου τοῦ Ἀ δάμ» δὲν ὑπῆρχε οὔτ' ἕνας ἄνθρ πος ποὺ νὰ μὴν εἶν' ἐξ ἐπαγγέλμ τος δολοφόνος. Κι' ὅμως ὅλοι ἀ κούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ῥίγησ κι' ἔννοιωσαν τὸ αἷμα τους νὰ πα γώνη... Ὁ Κοκαρντὰς χτύπησε μ τὴ χοντρὴ γροθιά του τὸ τραπέζι. Ὁ Πεϋρὸλ ἔσκυψε τὸ κεφάλι του κι' ἔμεινε ἄφωνος.

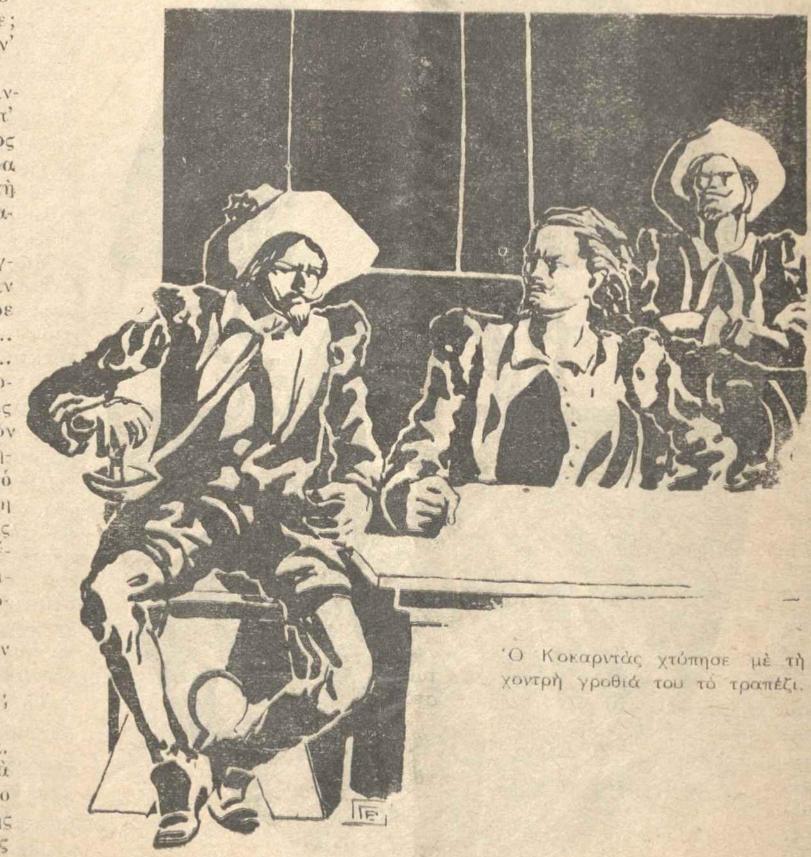

Ὁ Κοκαρντὰς χτύπησε μὲ τὴ χοντρὴ γροθιά του τὸ τραπέζι.

— Ἕνα βράδυ, ἐξακολούθησε ὁ Πασπουάλ, ὁ πρίγκηψ τῆς Γκονζάγκας ἦρθε νωρίτερα. Ἦταν σὲ κακὰ χάλια καὶ εἶπε στὸν κύριό μου: «Χθὲς ἔχασα στὰ χαρτιὰ ὅ,τι εἶχα καὶ δὲν εἶχα...» Μὰ ἀμέσως κατόπιν ἐπρόσθεσε, γελῶντας σαρκαστικά: «Μὰ ὁ Νεβὲρ δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῆ πειὰ στὰ πόδια του... Αὔριο, μεθαύριο τὸ πολύ, τὸ δηλητήριό σας, ἀγαπητέ μου δόκτωρ, θὰ φέρη τ' ἀποτελέσματά του κι' ἔτσι θὰ γίνω πάμπλουτος». Μά, δυστυχῶς γιὰ τὸν ἀφέντη σας, κύριε Πεϋρόλ, τὰ πράγματα δὲν ἦλθαν ὅπως τὰ περίμενε. Τὴν ἄλλη μέρα ἀκριβῶς, ὁ τρίτος Φίλιππος, δηλαδὴ ὁ δοὺξ τῆς Σάρτρης, πῆρε τὸν Νεβὲρ μὲ τὸ ἁμάξι του κι' ἔφυγαν μαζὺ γιὰ τὴν Τουρέννη. Ἔτσι ξέφυγε ἀπ' τὴν ὁριστικὴ **δηλητηρίασι...**

Ὅταν ὁ Πασπουὰλ σώπασε, **ὁ Πεϋρὸλ εἶπε:**

— Σὲ τί ἀποβλέπουν ὅλες αὐτὲς ἡ φλυαρίες; Σὲ καμμιὰ αὔξηοι **τῆς ἀμοιβῆς χωρὶς ἄλλο... Λέγετε λοιπόν... Τί ζητᾶτε;**

— Τὸ τριπλάσιο τῶν ὅσων μᾶς δώσατε! ἀπάντησε ὁ Κοκαρντάς.

— Ἔστω! ἀπάντησε ὁ Πεϋρόλ. Μπορῶ τώρα νὰ φύγω;

— Εἶσθε ἐλεύθερος... Καὶ μείνατε ἥσυχος... Ἡ δουλειά σας θὰ τελειώση ἀπόψε.

II

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙΝΟΣ

Ὅταν ὁ Πεϋρὸλ ἔφυγε, ἡ ὥρα ἦταν τέσσερες. Οἱ σπαθισταί μας εἶχαν ἀκόμα ὥρα μπροστά τους. Ὅλοι ἦταν τώρα χαρούμενοι κι' ἔπιναν, φώναξαν καὶ τραγουδοῦσαν.

Ἔξαφνα, καλπασμὸς ἀλόγων ἀκούσθηκε πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους. Ἀμέσως οἱ σπαθισταί μας ἔτρεξαν στὸ παράθυρο κι' εἶδαν ἕναν ὅμιλο ἀπὸ ὀκτὼ ἱππεῖς νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ πανδοχεῖο. Ἦσαν πάνοπλοι καὶ φοροῦσαν διάφορες στρατιωτικὲς στολές. Ἔκαναν μεγάλη φασαρία κι' ὅσοι χωρικοὶ βρισκόντουσαν στὸν δρόμο τους, ἔτρεχαν νὰ φύγουν γρήγορα - γρήγορα.

— Παλληκάρια μου! ψιθύρισε ὁ Κοκαρντὰς στοὺς συντρόφους του, σᾶς συμβουλεύω νὰ ζωστῆτε τὰ σπαθιά σας!

Σὲ μιὰ στιγμή, ὅλοι οἱ σπαθισταί μας εἶχαν συμμορφωθῆ μὲ τὴ συμβουλή του καί, ἀφίνοντας τὸ παράθυρο, κάθησαν πάλι γύρω ἀπ' τὰ τραπέζια τους.

Ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ στιγμή, οἱ καβαλλάρηδες εἶχαν φθάσει ἔξω ἀπ' τὸ πανδοχεῖο. Ὁ ἀρχηγός τους, ποὺ οἱ ἄλλοι τὸν φώναξαν Καρρίγκ, πρόβαλλε τὸ κεφάλι του ἀπ' τὴν πόρτα καὶ φώναξε στοὺς συντρόφους του:

— Ἔ, παιδιά! Τὸ πανδοχεῖο εἶνε γεμᾶτο!...

— Ν' ἀδειάση ἀμέσως! φώναξαν οἱ ἄλλοι.

Καὶ κατεβαίνοντας ἀπ' τ' ἄλογά τους, τὰ ἔδεσαν στοὺς κρίκους ποὺ ἦσαν ἔξω ἀπ' τὸ πανδοχεῖο.

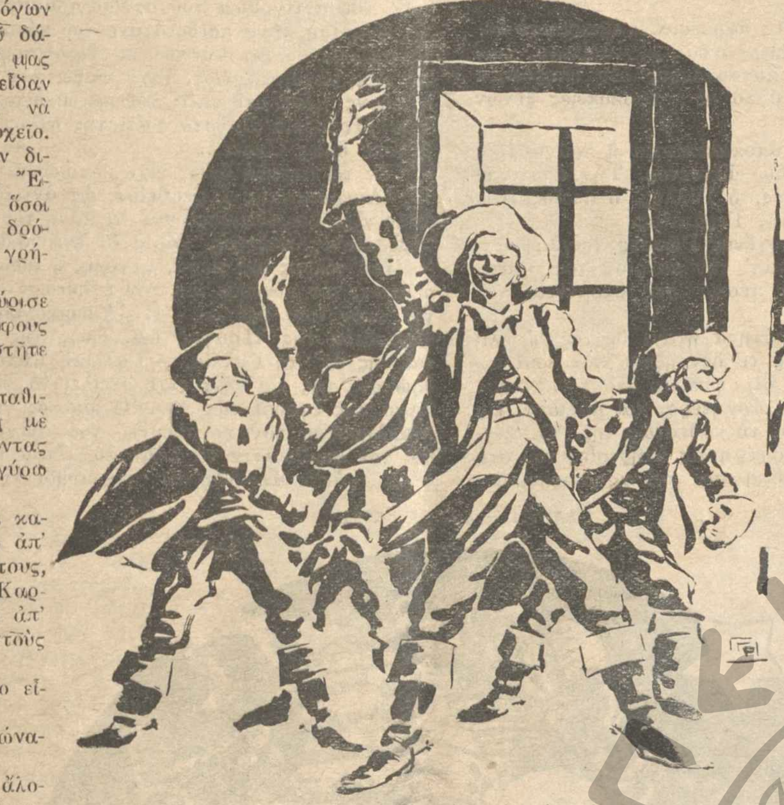

—Ζήτω ὁ Θεός!... Ἐμπρὸς καὶ τοὺς φάγαμε...

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ σπαθισταί μας δὲν εἶχαν κουνηθῆ καθόλου ἀπ' τὶς θέσεις τους.

— Ἔ!... φώναξε ὁ Καρρίγκ, μπαίνοντας πρῶτος μέσα. Δὲν ἀκούσατε; Ἀδειᾶστε μας τὴ γωνιά!... Δὲν ὑπάρχει θέσι ἐδῶ παρὰ μόνο γιὰ τοὺς ἐθελοντὰς τοῦ βασιλέως...

Κανένας δὲν τοῦ ἀπάντησε. Ὁ Κοκαρντὰς μόνο γύρισε πρὸς τοὺς δικούς του καὶ τοὺς ψιθύρισε: —Κουράγιο, παιδιά!

— Ἔ! φώναξε πάλι ὁ Καρρίγκ, ποὺ τὸν εἶχαν περιστοιχίσει ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ἄνθρωποί του. Δὲν ἀκούσατε τί σᾶς εἴπαμε... Θέλουμε τὰ ποτήρια σας, τὶς καρέκλες σας, τὰ τραπέζια σας...

— Ὡραῖα! φώναξε ὁ Κοκαρντάς. Θὰ σᾶς τὰ δώσουμε ὅλ' αὐτὰ ἀμέσως, μικροί μου!

Καὶ ἁρπάζοντας τὸ ποτῆρι του τὸ ἔσπασε ἀπάνω στὸ κεφάλι τοῦ Καρρίγκ, ἐνῶ ὁ ἀδελφὸς Πασπουὰλ ἔστελνε τὴ βαρειά του καρέκλα ἀπάνω στὸ στῆθος ἑνὸς ἄλλου καβαλλάρη.

Δεκάξη σπαθιὰ ἔλαμψαν στὴ στιγμὴ στὸν ἀέρα! Ἦσαν ὅλοι τους ἄνθρωποι τῶν ὅπλων γεροί, γενναῖοι καὶ πολεμοῦσαν γιὰ γοῦστο. Ἄκουγε κανεὶς τὸν Κοκαρντὰς νὰ φωνάζη στοὺς δικούς του:

—Ζήτω ὁ Θεός! Ἐμπρὸς καὶ τοὺς φάγαμε!....

Ἀμέσως ὁ Καρρὶγκ κι' οἱ δικοί του ἀπάντησαν, ὁρμῶντας ἐναντίον τους μὲ τὸ κεφάλι χαμηλωμένο:

— Ἐμπρός! Ἐμπρός! Ζήτω ὁ Λαγκαρντέρ!

Αὐτὸ ποὺ ἐπηκολούθησε μόλις ἀκούσθηκε ἡ τελευταία λέξις ἦταν ἐντελῶς ἀπροσδόκητο. Ὁ Κοκαρντὰς κι' ὁ Πασπουὰλ ποὺ βρισκόντουσαν στὴν πρώτη σειρά, τραβήχθηκαν πίσω κι' ἁρπάζοντας τὸ πιὸ μεγάλο τραπέζι, τὸ ἔβαλαν ἀνάμεσα στοὺς διαμαχομένους.

— Ἡσυχία, παιδιά! φώναξε ὁ Κοκαρντάς... Κάτω τὰ ὅπλα ὅλοι!....

Καί, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς σαστισμένους «ἐθελοντὰς τοῦ βασιλέως» — ὅπως ὀνομαζόντουσαν μόνοι τους — τοὺς ρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι:

— Τί εἴπατε; Τί εἴπατε;... Πέστε μου γιατὶ φωνάζετε: «Ζήτω ὁ Λαγκαρντέρ;»

— Γιατὶ ὁ Λαγκαρντὲρ εἶνε ὁ ἀρχηγός μας.

— Ὁ ἱππότης Ἐρρῖκος ντὲ Λαγκαρντέρ;

— Ναί!

— Ὁ μικρός μας Παρισινός! τὸ καμάρι μας!... εἶπε κι' ὁ Πασπουάλ.

Ἔπειτ' ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἡ δυὸ παρέες τσούγκριζαν ἀδελφωμένες τὰ ποτήρια τους. Τὸ ὄνομα τοῦ Λαγκαρντὲρ εἶχε φθάσει γιὰ νὰ τοὺς κάνη φίλους τὴ στιγμὴ ποὺ ἦσαν ἕτοιμοι ν' ἀλληλοσπαραχθοῦν.

— Ἂς μιλήσουμε γιὰ τὸν Λαγκαρντέρ! φώναξε ὁ Πασπουὰλ ἐνθουσιασμένος. Ξέρετε; Ἐγὼ τοῦ ἔδωσα τὸ πρῶτο μάθημα στὸ σπαθί... Ἦταν τότε μόλις 14 χρόνων!...

— Εἶνε σήμερα μόλις δεκαοχτώ, ἀπάντησε ὁ Καρρίγκ, μὰ ἀλλοίμονο σ' αὐτὸν ποὺ θὰ τὰ βάλη μαζύ του!

— Εἶνε ὡραῖος σὰν τὸν Ἀπόλλωνα καὶ δυνατὸς σὰν λιοντάρι! ἐπρόσθεσε ὁ Κοκαρντάς.

—Ἡ γυναῖκες πεθαίνουν γιὰ μιὰ ματιά του!

—Σκοτώνει τοὺς κακούς, μὰ προστατεύει τοὺς ἀδύνατους...

—Πετάει τὸ χρυσάφι ἀπ' τὰ παράθυρα!

—Ἔχει ὅλα τὰ χαρίσματα...

—Μὰ δὲν ἔχει μυαλό!...

—Ἔχει ὅμως καρδιά!... Μιὰ χρυσῆ καρδιά!...

Οἱ πρὸ ὀλίγου ἐχθροὶ εἶχαν ἀγκαλιαστῆ τώρα καὶ φιλιόντουσαν.

— Στὴν ὑγεία τοῦ Λαγκαρντέρ! Στὴν ὑγεία τοῦ μικροῦ Παρισινοῦ! φώναξαν ὅλοι μαζύ.

Ὁ Καρρὶγκ κι' οἱ ἄνθρωποί του ὕψωσαν τὰ ποτήρια τους μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ σηκώθηκαν ὄρθιοι. Οἱ ἄλλοι τοὺς μιμήθηκαν ἀμέσως.

—Μὰ γιὰ τὸ Θεό! εἶπε ὁ Τζόελ ντὲ Ζούγκαν ὁ Βρετόνος, ἀποθέτοντας τὸ ποτῆρι του. Τ' αὐτιά μας βουΐζουν ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Λαγκαρντέρ. Μὰ πέστε μας ποιὸς εἶνε; Ἀπὸ ποῦ κατάγεται; Τί κάνει;

— Φιλαράκο μου, ἀπάντησε ὁ Κοκαρντάς, ὁ Λαγκαρντὲρ εἶνε εὐγενὴς σὰν βασιληᾶς, γεννήθηκε στὸ Παρίσι, στὸν δρόμο τῶν Σταυρῶν—τῶν—Μικρῶν—Χωραφιῶν καὶ κάνει... ὅ,τι τοῦ ἀρέσει! Φωτίστηκες;... Μπράβο!... Ρίχτε μου νὰ πιῶ!

Ὁ Πασπουὰλ τοῦ γέμισε τὸ ποτῆρι του κι' ὁ Κοκαρντὰς πού, σὰν γνήσιος Γασκῶνος, ἤτανε φλύαρος, ξανάρχισε νὰ λέη:

—Ἡ ἱστορία τοῦ Λαγκαρντὲρ εἶνε ἀπ' αὐτὲς ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὶς πῆ κανείς... Πρέπει νὰ τὸν δῆ κανεὶς τὸν ἴδιο, γιὰ νὰ καταλάβη τὴν ἱστορία του... Εἶπα πὼς εἶνε εὐγενὴς σὰν βασιλέας... Ναί, αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια! Καὶ τὸ ξαναλέω μάλιστα... Κι' ὅμως κανένας δὲν ξέρει οὔτε τὸν πατέρα του, οὔτε τὴ μητέρα του!... Ὅταν τὸν γνώρισα, ἦταν μόλις δώδεκα χρόνων. Τὸν εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ μιὰ μέρα στὴν πλατεῖα τοῦ Πηγᾶ, μπροστὰ στὸ Παλαὶ-Ρουαγιάλ. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη δώδεκα μαγκλαράδες, διπλάσιοι στὸ μπόϊ ἀπ' αὐτόν, τοῦ εἶχαν ριχτῆ γιὰ νὰ τὸν σπάσουν στὸ ξύλο... Γιατί;... Γιατὶ δὲν τοὺς ἄφησε νὰ κλέψουν τὴν εἴσπραξι μιᾶς φτωχῆς γυναίκας ποὺ πουλοῦσε ψητὲς πατάτες στὴν πλατεῖα. Ρώτησα νὰ μάθω τὄνομά του: «Ὁ μικρὸς Λαγκαρντέρ», μοῦ ἀπάντησαν. —Καὶ οἱ γονεῖς του ποιοὶ εἶνε; ξαναρώτησα. — Δὲν ἔχει γονεῖς. — Ποιὸς τὸν προστατεύει; —Κανένας! — Ποῦ κατοικεῖ; — Στὸν ἐρειπωμένο περιστερῶνα τοῦ παλαιοῦ μεγάρου Λαγκαρντέρ. — Κάνει καμμιὰ δουλειά; — Κάνει, καὶ δυὸ μάλιστα: Βουτάει ἀπὸ τὴν παληὰ γέφυρα στὸ Σηκουάνα καὶ πιάνει τ' ἀσημένια νομίσματα ποὺ ρίχνουν μέσα στὸ νερὸ οἱ Παρισινοὶ χάχηδες, καὶ δίνει παραστάσεις στὸ ὕπαιθρο, ἐπιδεικνύοντας τὴν εὐλυγισία τοῦ κορμιοῦ του. Τὸ μεγαλώνει, τὸ μικραίνει, χρησιμοποιεῖ τὰ χέρια γιὰ πόδια καὶ τὰ πόδια γιὰ χέρια καὶ κάνει μὲ δυὸ λόγια πράγματα ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὰ κάνη οὔτε ὁ πιὸ γυμνασμένος σαλτιμπάγκος!

«Νὰ δυὸ δουλειές, πρώτης τάξεως! εἶπα μέσα μου — ἐξακολούθησε νὰ λέη ὁ Κοκαρντάς. Αὐτὸ τὸ παιδὶ μ' ἀρέσει. Ἔχει μέλλον μπροστά του...» Τράβηξα λοιπὸν τὸ Λαγκαρντὲρ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν του καὶ τὸν ρώτησα ἂν θέλει νἄρθῆ νὰ τοῦ μάθω σπαθὶ στὸ ὁπλοδιδασκαλεῖο μου, ποὺ τὸ εἶχα συντροφικὰ μὲ τὸν Πασπουὰλ ἀπὸ δῶ καὶ ποὺ ἦταν τὸ πιὸ φημισμένο τοῦ Παρισιοῦ. (Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΟΥΝΤΑΙ ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ...

Ὁ μυστηριώδης θάνατος τοῦ λόρδου Κίτσενερ. Ὅπου διαφωτίζεται τὸ μυστήριό του. Ἡ τρομερὴ ἀεροτορπίλλη Μπούρνς. Τὸ μεγάλο κατόρθωμα ἑνὸς κατασκόπου, κτλ. κτλ.

Π' ὅλα τὰ βιβλία περὶ κατασκοπείας ποὺ ἔχουν ἐκδοθῆ μέχρι σήμερα, τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον εἶνε αὐτὸ ποὺ βγῆκε τελευταίως στὸ Λονδῖνο καὶ στὸ Βερολῖνο συγχρόνως, μὲ τὸν τίτλο «Ἐξομολογοῦνται τέσσερες κατάσκοποι».

Ὁ τίτλος του εἶνε σύμφωνος μὲ τὴν πραγματικότητα: Τέσσερες κατάσκοποι, ἕνας Ἄγγλος, ἕνας Ρῶσσος, ἕνας Γερμανὸς κι' ἕνας Γάλλος, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ εἴκοσι χρόνια ὑπηρετοῦσαν διαρκῶς, πότε στὴν ὑπηρεσία ἑνὸς κράτους, πότε ἄλλου καὶ πότε δυὸ ἢ καὶ τριῶν κρατῶν συγχρόνως, καὶ οἱ ὁποῖοι εἶχαν γνωριστῆ, κατὰ τὸ διάστημα τῆς σταδιοδρομίας τους, ἄλλοτε ὡς ἐχθροὶ καὶ ἄλλοτε ὡς συνεργάται, κατέληξαν νὰ γίνουν φίλοι. Καί, τελευταῖα, ἀποφασίσανε νὰ γράψουνε μαζὺ κι' οἱ τέσσερες τὶς ἀναμνήσεις τους καὶ ν' ἀφηγηθοῦνε τὶς πιὸ περίεργες καὶ τὶς πιὸ δραματικὲς περιπέτειές τους.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, τὸ βιβλίο τους παρουσιάζει ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον, καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του αὐτὸ γίνεται ἀκόμα μεγαλείτερο, γιατὶ ὁ καθένας ἀπ' τοὺς τέσσερες αὐτοὺς κατασκόπους δὲν ὑπηρέτησε ποτὲ στὴν κατασκοπεία τῆς πατρίδος του, ἀλλὰ σὲ κατασκοπεῖες ξένων κρατῶν.

Ἀπὸ τὸ βιβλίο αὐτό, γιὰ πρώτη φορὰ ἀποκαλύπτεται ἡ πραγματικὴ αἰτία τοῦ μυστηριώδους θανάτου τοῦ λόρδου Κίτσενερ. Τὴν ἀποκαλύπτει ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς τέσσερες κατασκόπους, ὁ Γάλλος, ὁ ὁποῖος, τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου, ἀνῆκε στὴν ὑπηρεσία τῆς Γερμανίας.

Τὸ 1915, εἶχε ἐγκατασταθῆ στὸ Λονδῖνο ἕνας Ρῶσσος πρίγκηψ ἀπ' τὸν Καύκασο, ὁ ὁποῖος εἶχε αὐτοεξορισθῆ ἀπ' τὴν πατρίδα του, γιατί, λόγῳ τῶν σοσιαλιστικῶν ἀρχῶν του, εἶχε πέσει στὴ δυσμένεια τοῦ Τσάρου.

Φυσικά, χάρις στὴν πριγκηπική του ἰδιότητα ἦτανε δεκτὸς σ' ὅλα τὰ ἀριστοκρατικὰ σαλόνια. Κανένας ἄλλως τε δὲν ἤξερε γιὰ ποιὰ αἰτία βρισκότανε μακρυὰ ἀπ' τὴ Ρωσσία, κι' ὅτι, φυσικά, ἔκανε ὁλόκληρο ἀγῶνα γιὰ νὰ τελειώση ὁ πόλεμος μιὰ ὥρα ἀρχήτερα, καὶ μάλιστα, εἰς βάρος τῆς πατρίδος του, τῆς ὁποίας μισοῦσε τὸ καθεστώς της. Ὁ πρίγκηψ αὐτὸς μάλιστα εἶχε καταλήξει νὰ προσφέρη τὶς ὑπηρεσίες του στὴ Γερμανικὴ κατασκοπεία, καὶ ἀκριβῶς ὁ ἐνδιάμεσος ποὺ χρησιμοποιοῦσε γιὰ νὰ μεταφέρη τὶς πληροφορίες του στὴ Γερμανία, ἦταν ὁ Γάλλος κατάσκοπος, ποὺ κάνει τώρα τὶς ἀποκαλύψεις κι' ὁ ὁποῖος, χάρις στὴ γαλλική του ἐθνικότητα, κυκλοφοροῦσε ἐλεύθερα στὴν Ἀγγλία.

Μιὰ μέρα, ὁ πρίγκηψ συναντήθηκε σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ σαλόνι τοῦ Λονδίνου μ' ἕνα νεαρὸ ἀριστοκράτη Ρῶσσο, τὸ γυιὸ τοῦ πρώην κυβερνήτου τοῦ Καυκάσου, ὁ ὁποῖος εἶχε φτάσει πρὶν ἀπὸ δυὸ μέρες ἀπ' τὴ Ρωσσία. Ὁ νέος ἐκεῖνος ἤτανε παληὸς συμμαθητὴς καὶ φίλος τοῦ πρίγκηπος. Εἶχαν ὅμως ἀρκετὰ χρόνια νὰ ἰδωθοῦνε καὶ δὲν ἤξερε ὅτι ὁ φίλος του εἶχε γίνει σοσιαλιστὴς καὶ κατάσκοπος.

Μὲ τὴν ἀφέλεια λοιπὸν ποὺ χαρακτηρίζει τοὺς Ρώσσους καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ γεννάει ἡ παληὰ φιλία, ὁ νέος ὡμολόγησε ὅτι εἶχε σταλῆ ἀπ' τὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο — εἶχε βαθμὸ συνταγματάρχου — γιὰ νὰ συνοδεύση τὸν λόρδο Κίτσενερ, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πάη στὴ Ρωσσία γιὰ νὰ φροντίση γιὰ τὸν ἀνεφοδιασμὸ τοῦ Ρωσσικοῦ στρατοῦ μὲ πυρομαχικὰ καὶ κανόνια.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ πρίγκηψ κάλεσε τὸν Γάλλο ἐνδιάμεσο καὶ τοῦ ἀνεκοίνωσε τὴν πολύτιμη πληροφορία, ἡ ὁποία, ἔπειτ' ἀπὸ λίγες ὧρες, εἶχε φτάσει στὴ Γερμανία. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μαθεύτηκε τὸ μεγάλο μυστικὸ κι' ἡ Γερμανία ἔστειλε ὑποβρύχια νὰ παραμονέψουν καὶ νὰ τορπιλλίσουν κάθε ἀγγλικὸ πολεμικὸ ποὺ θὰ κατευθυνότανε στὴ Ρωσσία. Κι' ἔτσι ὁ λόρδος Κίτσενερ εἶχε τὸ πιὸ τραγικὸ τέλος.

* * *

Πιὸ δραματικὴ ἀκόμη εἶνε ἡ ἀποκάλυψι ποὺ κάνει ὁ Ἄγγλος κατάσκοπος, ὁ ὁποῖος ἀπ' τὸ 1920 μέχρι τὸ 1932 βρισκόταν στὴν ὑπηρεσία τῆς Γαλλικῆς Κατασκοπείας.

Τὸ 1928, τὸ Γαλλικὸ Ἐπιτελεῖο ἔμαθε ἀορίστως ἀπὸ κάποιον κατάσκοπό του, ὅτι ἕνας λοχαγὸς τοῦ Ἀμερικανικοῦ στρατοῦ, ὀνόματι Μπούρνς, εἶχε κάνει μιὰ σπουδαία ἐφεύρεσι ἐκρηκτικῶν μηχανημάτων γιὰ ἐναερίους βομβαρδισμούς, κι' ὅτι ὁ λοχαγὸς αὐτὸς βρισκότανε στὴν Τσεχοσλοβακία ὡς στρατιωτικὸς ἀκόλουθος τῆς πατρίδος του. Τότε ὁ προϊστάμενος τῆς Γαλλικῆς Κατασκοπείας ἐκάλεσε τὸν Ἄγγλο κατάσκοπο, ὁ ὁποῖος στὴ Γαλλία κυκλοφοροῦσε μὲ τὸ γαλλικὸ ὄνομα Ἀνρὶ Λεβέ, καὶ τοῦ ἔδωσε ἐντολὴ νὰ πάη στὴν Πράγα καὶ νὰ προσπαθήση νὰ κλέψη τὸ μυστικὸ τοῦ Μπούρνς, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴν ἔχη μαζύ του ἀντίγραφα τοῦ σχεδιαγράμματος τοῦ μηχανήματός του.

Ἐνάμιση μῆνα παιδευότανε τοῦ κάκου στὴν Πράγα ὁ ψευτο-Λεβὲ— ἐμφανιζόμενος ὡς Γάλλος κι' ἐφωδιασμένος μὲ ἕνα σωρὸ ἀντικλείδια καὶ εἴδη μεταμφιέσεως. Εἶχε ψάξει κατ' ἐπανάληψιν τὶς ἀποσκευὲς τοῦ Μπούρνς, μέσα στὸ σπίτι ποὺ κατοικοῦσε, τὰ συρτάρια τοῦ γραφείου του στὴν Πρεσβεία καὶ στὸ σπίτι τῆς φίλης τοῦ Ἀμερικανοῦ λοχαγοῦ. Δὲν εὕρισκε ὅμως ζίποτε...

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως εἶχε κατορθώσει νὰ προσληφθῆ στὸ προσωπικὸ τῆς Ἀμερικανικῆς Πρεσβείας, ὡς ἀντικαταστάτης ἑνὸς καμαριέρη, τὸν ὁποῖο εἶχε δωροδοκήσει γιὰ νὰ κάνη τὸν ἄρρωστο, κι' ἐμφανιζότανε ὡς Ἀμερικανὸς ὑπήκοος, χάρις σ' ἕνα πλαστὸ διαβατήριο.

Ἐπὶ τέλους μιὰ μέρα, ἡ τύχη, ὁ αἰώνιος αὐτὸς σύμμαχος τῶν κατασκόπων, τὸν εὐνόησε καὶ τὸν ἐγλύτωσε ἀπὸ περιττοὺς κόπους, βάζοντάς τον στὸν ἴσιο δρόμο. Ἡ Ἀμερικανικὴ Κατασκοπεία εἰδοποίησε τὴν Πρεσβεία τῆς Πράγας ὅτι, ὅπως τῆς εἶχαν ἀναφέρει πληροφοριοδόται της ἀπ' τὴ Γαλλία, ἡ Γαλλικὴ Κατασκοπεία εἶχε κινητοποιήσει ἀνθρώπους της καὶ τοὺς εἶχε στείλει νὰ κλέψουν ἀπ' τὸ Μπούρνς τὰ μυστικὰ τῆς ἐφευρέσεώς του. Ὁ πρῶτος γραμματεὺς τῆς Πρεσβείας, ποὺ ἀναπληροῦσε τὸν πρεσβευτή, τοῦ ἀνεκοίνωσε τὴν πληροφορία ἐκείνη καὶ τὸν συμβούλευε νὰ λάβη τὰ μέτρα του.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ

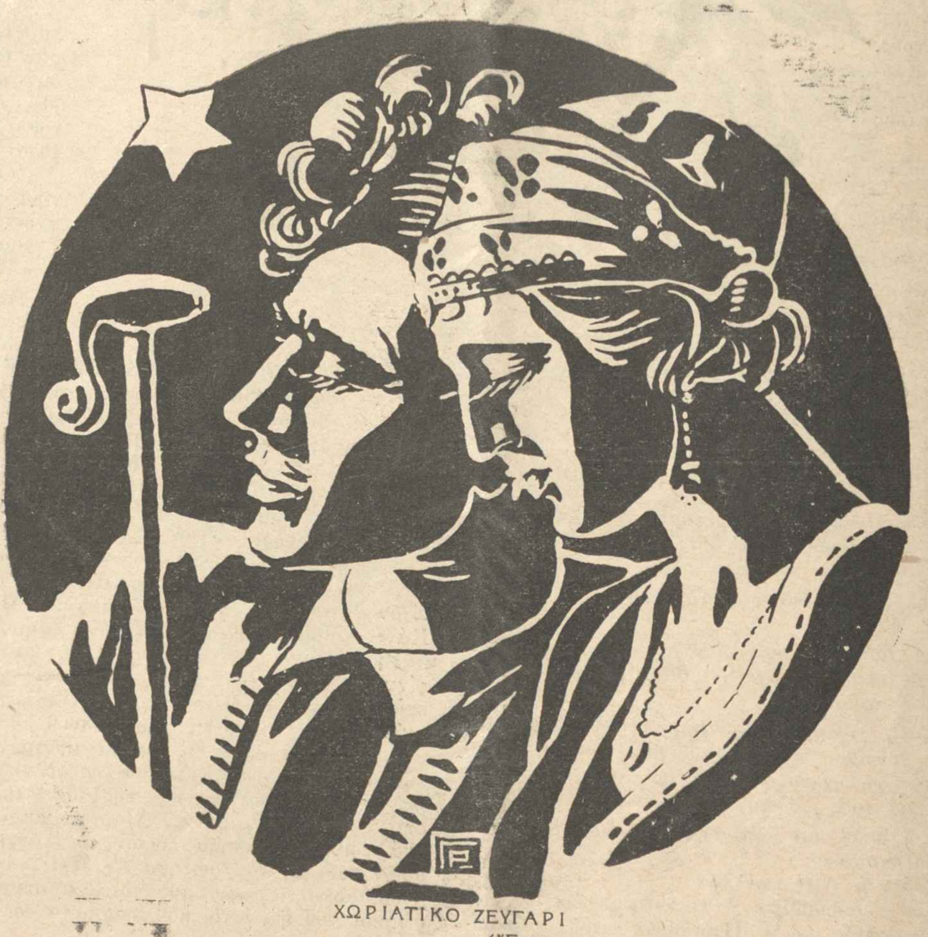

ΧΩΡΙΑΤΙΚΟ ΖΕΥΓΑΡΙ

(Ἔργον τοῦ κ. Γερ. Γρηγόρη)

Σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ στιχομυθία ἔτυχε νὰ ὠτακουστήση πίσω ἀπ' τὴν πόρτα ὁ Λεβέ, κι' ἔφτασαν στ' αὐτιά του τὰ ἑξῆς λόγια:

—Μπορεῖς νὰ εἶσαι ἀπολύτως ἥσυχος, ἔλεγε ἡ φωνὴ τοῦ Μπούρνς. Τὸ μυστικὸ αὐτὸ βρίσκεται στὸν ναύσταθμο τοῦ Σακραμέντο, ποὺ εἶνε τὸ ἀσφαλέστερο καὶ τὸ πιὸ καλὰ φρουρούμενο χρηματοκιβώτιο τῆς ὑφηλίου. Ἐκεῖ κατασκευάζονται ἑκατοντάδες ἀπ' τὶς ἀεροτορπίλλες μου κάθε μέρα.

Χωρὶς νὰ χάση στιγμὴ ὁ Λεβέ, ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι, ἀνέφερε στοὺς προϊσταμένους του ὅσα εἶχε ἀκούσει, ὅτι δηλαδὴ ἡ ἐφεύρεσις τοῦ Μπούρνς ἦταν ἀεροτορπίλλα, ἐφωδιάστηκε μὲ ἄφθονα χρήματα καὶ τρία διαφορετικὰ πλαστὰ διαβατήρια, κι' ἔφυγε γιὰ τὸ Σακραμέντο τῆς Ἀμερικῆς. Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα βρισκόταν ἐγκατεστημένος στὸν μεγάλο Ἀμερικανικὸ ναύσταθμο καί, παρουσιαζόμενος ὡς Ἀμερικανὸς πολίτης, εἶχε πιάσει δουλειὰ ὡς σωφὲρ σ' ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο. Μὲ τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ κουβαλοῦσε διάφορα ὑλικὰ μέσα στὰ ἐργοστάσια τοῦ Ναυστάθμου.

Ἐκεῖ πρόσεξε ἕνα ὑπόστεγο ποὺ τὸ φρουροῦσαν περισσότεροι στρατιῶτες ἀπὸ τ' ἄλλα, κι' ὅπου μόνο ὡρισμένοι ἀξιωματικοὶ ἔμπαιναν, μὲ γραπτὴ ἄδεια τοῦ διοικητοῦ τοῦ Ναυστάθμου. Ἐξησκημένος στὴν ἰχνογραφία καὶ τὴν τοπογραφία, ἔκανε ἕνα σχεδιάγραμμα τοῦ ὑποστέγου, σημείωσε ἀκριβῶς ποῦ ἦταν τὰ παράθυρα καὶ ποῦ ὁ κάθε σκοπὸς ναύτης.

Ἔπειτα νοίκιασε ἕνα ὑπόγειο δωμάτιο ἐκεῖ κοντὰ κι' ἄρχισε νὰ σκάβη τὶς ὧρες ποὺ δὲν εἶχε δουλειά, ἕναν ὑπόγειο στενὸ διάδρομο μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸ καγκελλόφρακτο γήπεδο, καὶ ἀκριβῶς σ' ἕνα παράθυρο ποὺ ἦταν ἀνάμεσα σὲ δυὸ σκοπιές. Χρειάστηκε ἐννηὰ ὁλόκληρους μῆνες γιὰ νὰ τελειώση τὸν ὑπόγειο διάδρομο, κι' εἶχε γιὰ βοηθοὺς ἄλλους δυὸ κατασκόπους ποὺ τοῦ στείλανε ἀπ' τὴ Γαλλία.

Ὅταν τελείωσε, περίμενε κάμποσες μέρες, καὶ μιὰ νύχτα Σαββάτου πέρασε τέλος τὸν διάδρομο. Εἶχε δυὸ μέρες στὴ διάθεσί του, γιατὶ μετὰ τὴν Κυριακὴ ἀκολουθοῦσε ἡ Δευτέρα, ἡ ἐπέτειος τῆς Ἀνακωχῆς.

Ἐγκρέμισε τὸ τελευταῖο μέρος τοῦ διαδρόμου, ποὺ τὸ εἶχε ἀφήσει ἔτσι γιὰ νὰ μὴν ἀνακαλυφθῆ ἡ δουλειά του; κι' ἀπ' τὴν τρύπα ποὺ σχηματίσθηκε, πρόβαλε σιγὰ-σιγὰ μὲ προσοχή, ἐπλησίασε τὸ παράθυρο κι' ἔχυσε στὰ κάγκελλα μιὰ μεγάλη δόσι ἀπὸ ὑδροχλωρικὸ ὀξύ. Περίμενε ἕως ἀργά, μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὥς ὅτου τὸ ὑδροχλωρικὸ ὀξὺ ἔλυωσε τὰ κάγκελλα στὶς ἄκρες. Τότε ξανασηκώθηκε, ἔβγαλε εὐκολώτατα τὰ κάγκελλα καὶ δρασκέλισε τὸ παράθυρο, ἐφωδιασμένος μὲ τρόφιμα γιὰ σαράντα ὀχτὼ ὧρες, μὲ ἠλεκτρικὸ φανάρι, ἕνα σημειωματάριο κι' ὅλα τὰ διαρρηκτικὰ σύνεργα.

Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο δὲν ἄναψε φῶς, ἀλλὰ περίμενε ὥσπου ξημέρωσε καλά. Καὶ τότε εἶδε ὅτι τὸ τεράστιο ἐκεῖνο ὑπόστεγο ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ χιλιάδες τορπίλλες γιὰ ἀεροπλάνα, ἡ καθεμιὰ ἀπ' τὶς ὁποῖες εἶχε ὕψος δυὸ μέτρων καὶ διάμετρο ἑξῆντα ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου.

Ἐφτὰ ὁλόκληρες ὧρες ἐργάστηκε ἀδιάκοπα μὲ τὰ διαρρηκτικά του ἐργαλεῖα, ὥς ὅτου κατώρθωσε νὰ σχίση μιὰ τορπίλλα, νὰ κάνη κομμάτια τὰ ἀτσαλένια τοιχώματά της καὶ νὰ ἰδῆ τὸ περιεχόμενό της. Στὸ μέσα μέρος τῶν τοιχωμάτων ἦσαν χαραγμένα τὰ ἑξῆς:

ΑΕΡΟΤΟΡΠΙΛΛΕΣ ΜΠΟΥΡΝΣ

120 ΦΥΣΙΓΓΙΑ — 1920 ΒΛΗΜΜΑΤΑ

Ὁ Μποὺρνς εἶχε ἐφεύρει ἕνα ἀπίστευτα τρομακτικὸ καταστρεπτικὸ ὅπλο. Ἡ τορπίλλη εἶχε στὸ μεγάλο κοίλωμά της ὀγδόντα φυσίγγια, διαμέτρου δέκα πόντων τὸ καθένα, τοποθετημένα ὁριζοντίως. Καὶ κάθε φυσίγγιο εἶχε μέσα δεκάξη ἐκρηκτικὰ βλήμματα. Ἐκτὸς αὐτῶν στὸ μπροστινὸ κοίλωμα τῆς τορπίλλας ἦσαν ἄλλα σαράντα φυσίγγια, τοποθετημένα κάθετα. Δηλαδὴ ἐν ὅλῳ ἑκατὸν εἴκοσι φυσίγγια μὲ 1920 βλήμματα.

Γρήγορα - γρήγορα ἔκανε λεπτομερῆ σχεδιαγράμματα τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τῆς τορπίλλας, ἔβαλε καὶ δυὸ βλήματα στὴν τσέπη του, κι' ἀπ' τὸν ἴδιο δρόμο ποὺ εἶχε ἔρθει, βγῆκε ἔξω ἀπ' τὸν Ναύσταθμο, κι' ἔφυγε γιὰ τὴ Βασιγκτῶνα. Ἐκεῖ ἐπεκοινώνησε κρυφὰ μὲ τὸν Γάλλο στρατιωτικὸ ἀκόλουθο, ἐφωδιάστηκε μὲ ἕνα πλαστὸ διαβατήριο καὶ ξαναγύρισε στὴ Γαλλία, ὅπου τοῦ δώσανε τὸν Σταυρὸ τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς καὶ δέκα ἑκατομμύρια φράγκα. Τώρα εἶνε πλούσιος πειὰ καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ ἐργάζεται ὡς κατάσκοπος.

ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Η ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΛΦΕΣ

Ἰδοὺ μιὰ μικρὴ ἀληθινὴ ἱστορία, ποὺ μοιάζει μὲ παραμύθι:

Ζοῦσαν κάποτε στὴ Φραγκφούρτη τρεῖς ἀδελφές, ἡ ὁποῖες κάθε μῆνα, ἔπαιρναν ἀπὸ τὸν πατέρα τρυς δεκαπέντε μάρκα γιὰ τὰ ἰδιαίτερά τους ἔξοδα. Ἔρραβαν μόνες τους τὰ φορέματά τους, ἔπλεκαν, κεντοῦσαν, συγύριζαν τὸ σπίτι τους καὶ μὲ τὴν ἀφελῆ φαιδρότητά τους περνοῦσαν τὶς μέρες τους φτωχικά, ἀλλὰ ὄμορφα κι' εὐχαριστημένα. Ἦσαν κι' ἡ τρεῖς τους ὄμορφες, φρόνιμες κι' εὐγενικές.

Ὁ πατέρας τους ἦταν δούξ, ἀλλὰ τόσο φτωχός, ὥστε ἀναγκαζόταν νὰ παραδίδη μαθήματα ἰχνογραφίας γιὰ ν' ἀνταπεξέρχεται στὰ καθημερινά του ἔξοδα.

Τὸ οἰκογενειακόν του ὄνομα ὅμως ἦταν ἱστορικό, καὶ τὸ μέλλον τοῦ ἐπεφύλασσε σπουδαῖες ἐκπλήξεις.

Ἦρθε πράγματι ἡ μέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ δοὺξ τοῦ Σλέσβιγκ - Ὀλστεῖν ἐφόρεσε τὸ στέμμα τῆς Δανίας. Καὶ ἡ κόρες του, ἡ τρεῖς ὄμορφες καὶ χαρούμενες ἀδελφές, ἄφησαν τὸ φτωχικό τους σπίτι στὴ Φραγκφούρτη, ἀφοῦ πειὰ εἶχαν γίνει Βασιλικὲς Ὑψηλότητες.

Αὐτὸ ὅμως ὑπῆρξε μιὰ ἁπλῆ ἀρχὴ γιὰ τὴ μελλοντική τους ἐξέλιξι. Γιατὶ ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια, ἡ μεγαλείτερη, ἡ πριγκήπισσα Ἀλεξάνδρα παντρεύτηκε τὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας, καὶ σὲ λίγο ἔγινε βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας καὶ αὐτοκράτειρα τῶν Ἰνδιῶν. Ἡ δεύτερη πῆρε τὸν δοῦκα τῆς Κουμβερλάνδης, κι' ἡ τρίτη, ἡ πιὸ χαριτωμένη, τὸν Ἀλέξανδρο τὸν Γ' τῆς Ρωσσίας.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΑΝΙΑΤΙΚΑ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

Ἥλιε μου στὸ βασίλεμμα θὲ νὰ σοῦ παραγγείλω
τὰ λιοβαρέματα θἀρθῶ νὰ σὲ ξαναρωτήσω:
Μὴν εἶδες μιὰν ὠμορφονηὰ καὶ μιὰ καλὴ κοπέλλα...
—Γιὰ πές μου τὰ σημάδια της, μὴν τύχη καὶ τὴν εἶδα.
—Ψηλόλιγν' ἦταν στὸ κορμὶ κι' ἀσπροδερὴ στὴν ὄψι
εἶχε τὰ μάτια σὰν ἐληές, τὰ φρύδια σὰ γαϊτάνι
εἶχε τὸν ἥλιο πρόσωπο, τὰ χείλη της μερτζάνι
καὶ μέσ' στῆς Μάνης τὰ χωριὰ σὰν κείνη δὲν εἶν' ἄλλη...
—Ἐψεβραδὺς ἐπέρναγα στ' Ἅδη τὸ περιβόλι
ἐκεῖ τῆς γράψαν τ' ὄνομα μὲ τοὺς ἀποθαμένους...
Μοὔειπε νὰ πῶ στὸ σπίτι της νὰ μὴν τὴν καρτεροῦνε...

* * *

Τρεῖς ἀντρειωμένοι βούλονταν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸν Ἅδη;
Κλέψαν τοῦ Χάρου τὰ κλειδιά, τοῦ Χάρου τ' ἀντικλείδια;
Κανένας δὲν τοὺς ἄκουσε; κανένας δὲν τοὺς εἶδε;
Μιὰ λυγερὴ τοὺς ἄκουσε; μιὰ λυγερὴ τοὺς εἶδε:
—Γιὰ πάρτε με, ἀντρειωμένοι μου, πάρτε με ἀπὸ τὸν Ἅδη;
Γιατ' ἄφηκα μικρὸ παιδὶ καὶ ἄντρα παλληκάρι.
—Τρίζουν τὰ παπουτσάκια σου καὶ μᾶς ἀκοῦνε κι' ἄλλοι...
—Ἐγὼ τὰ βγάνω τὰ 'ρημα καὶ τὰ πετῶ στὸν
(Ἅδη...

* * *

Ἕνας ἀητὸς καθότανε στοῦ Χάρου τὸ περ-
(βόλι
καὶ πουπουλομαδιότανε καὶ φεύγαν τὰ φτερά
(του.
Τἄλλα πουλιὰ τοῦ λέγανε καὶ τἄλλα τὸν ρω-
(τοῦσαν:
—Τ' ἔχεις, ἀητέ, ποὺ θλίβεσαι καὶ πουπουλο-
(μαδιέσαι;
—Τὸ σπίτι μου ἀποζήτησα καὶ δὲν μπορῶ νὰ
(στέκω.
Πάψ' ἄνεμε, πάψε, καιρέ, καὶ πάψε τραμουν-
(τάνα,
νὰ πάω νὰ ἰδῶ τὰ σπίτια μου, νὰ ἰδῶ τὸ
(ποιὸς μὲ κλαίει,
Νὰ ἰδῶ ἂν μὲ κλαῖνε οἱ φίλοι μου, μὲ κλαῖ-
(νε κι' οἱ δικοί μου...
Ὅπως μὲ κλαίει ἡ μάννα μου, κανένας δὲν
(μὲ κλαίει.

* * *

Δὲν σὤπιαναν δὲν σὤπρεπαν δάκρυα καὶ μοι-
(ρολόγια
μόν' σὤπιαναν μόν' σὤπρεπαν πέντε ζυγὲς
(παιγνίδια
ἡ δυὸ νὰ παίζουν τὸ πρωΐ κι' ἡ δυὸ τὸ με-
(σημέρι
καὶ πρὸς τὸ γέρσιμο τοῦ ἡλιοῦ νὰ παίζουνε
(κι' ἡ πέντε...

* * *

Νὰ τὤξερα παιδάκι μου πὼς 'θελα μοῦ πε-
(θάνης,
νὰ σὲ βαστῶ στὰ χέρια μου νὰ σ' ἔχω στὴν ποδιά μου,
νὰ πάω στὴν Πόλι γιὰ γιατρὸ στὴ Βενετιὰ γιὰ ροῦχα,
νὰ πάω στὴν Ἀνδριανούπολι νὰ φέρω Βενετσιάνο
νὰ βρῶ χρυσάφι, μάλαμμα γιὰ νὰ σὲ ξαγοράσω...
—Μάννα στὴν πόλι μὲ πουλᾶν, στεῖλε κι' ἀγόρασέ με.
Μάϊδε μὲ χίλια μὲ πουλᾶν, μάϊδε μὲ δυὸ χιλιάδες.
Γυρεύουν χίλια πεκινὰ καὶ πέντε ξάγια μόσκο,
γυρεύουν καὶ τὴ θάλασσα μ' οὖλα της τὰ καράβια,
γυρεύουν καὶ τὸν οὐρανὸ μ' οὖλα του τὰ σημάδια.
—Ἐγὼ τὰ πεκινὰ βαστῶ, τὸ μόσκο θ' ἀγοράσω,
τὸν οὐρανὸ τὸν τρομερὸ πῶς νὰ τὸν κατεβάσω;
τὴ θάλασσα τὴ φόνισσα πῶς νὰ τὴν συμμαζώξω;

* * *

Ἡ ἀφεντιά του κίνησε καὶ θέλει νὰ πηγαίνη.
Ἂς τὸν παρακαλέσουμε ἡ ἀδερφὲς κι' ἡ μάνες
κι' αὐτὲς ἡ καλοπάντρευτες καὶ μαραμένες χῆρες
νὰ πάη ἀπ' τὶς ἐκκλησιὲς κι' ἀπὸ τὰ μοναστήρια,
νὰ σύρη μιὰ στριγκιὰ φωνὴ ν' ἀκούση ὁ κάτω κόσμος:
—Παιδιά, σᾶς κλαῖν ἡ μάνες σας, ἀδέρφια, ἡ ἀδερφάδες,
ἄντρες, σᾶς κλαῖν τὰ ταίρια σας, σᾶς κλαῖνε τὰ παιδιά σας.
Θέ μου, καὶ ποῦ νὰ βρίσκεται ὁ πεθαμμένος κόσμος;
Στὸν κάτω κόσμο βρίσκονται στὴν πλάκα καὶ στὸ χῶμα
καὶ γεύονται τὸν κουρνιαχτό, τῆς πλάκας τὸ φαρμάκι.
Κόσμε γλυκέ, κόσμε πικρέ, κόσμε φαρμακωμένε,
θὰ σ' ἀποχαιρετήσουνε κι' ὤμορφοι κι' ἀντρειωμένοι.
Κόσμε, καὶ ποιὸς θὰ σὲ χαρῆ καὶ ποιὸς θὰ σὲ κερ-
(δίση;
Θὰ σὲ κερδίσουν τὰ βουνά, θὰ σὲ χαροῦν οἱ κάμποι,
γιατ' εἶνε ὁ κόσμος τὸ δεντρὶ κι' ἐμεῖς τὸ πωρικό του
κι' ὁ Χάρος ποὔν' ὁ τρυγητὴς μαζεύει τὸν καρπό
(του!

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΒΟΥΑΡΟΖΕ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Χρόνια ἔχουν περάσει... Στὸ ἀγρόκτημα τοῦ δὸν Αὐγουστίνου ζῆ τώρα ὁ δὸν Φάβιος μαζὺ μὲ τὴν κόρη του Ροζάριο, τῆς ὁποίας ἡ μητέρα, ἡ ὡραία Ροζαρίτα, ἔχει πεθάνει. Ὁ δὸν Φάβιος λείπει ἀπὸ ἡμέρες στὴν Κοιλάδα τοῦ Χρυσοῦ ὅπου ἔχει πάει νὰ ἐποπτεύσῃ τὴν ἀποστολὴ ἑνὸς φορτίου χρυσαφιοῦ. Στὸ ἀγρόκτημα βρίσκονται ὁ δὸν Αὐγουστῖνος μὲ τὴν ἐγγονή του Ροζάριο καὶ μὲ δυὸ ξένους, τὸ μυθιστοριογράφο Οὐΐλλιαμ Φάλκοννερ καὶ τὸν ἐκκεντρικὸ Ἀμερικανὸ σὲρ Χάρρυ Γκίμπσον, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ριψοκινδυνεύσει ὣς αὐτὲς τὶς ἐρημιές, ἀναζητῶντας περιπέτειες. Ἔξαφνα, ἐνῶ τρῶνε, πυροβολισμοὶ ἀκούγονται κι' ὅλοι πετάγονται ἀπάνω καὶ τρέχουν ἔξω. Ἐκεῖ συναντοῦν ἕναν ὡραῖο καὶ γιγάντιο ἡλικιωμένο ἄνδρα. περιστοιχισμένο ἀπ' τοὺς ὑπηρέτες, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐξηγεῖ τί συνέβη.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ποτὲ ἡ καλωσύνη τῆς ψυχῆς, ἡ εὐγένεια τῶν αἰσθημάτων, ἡ ἐγκαρδιότης πρὸς τοὺς ἄλλους, δὲν ἦταν τόσο ζωηρὰ ἀποτυπωμένη σὲ ἀνθρώπινη φυσιογνωμία, ὅσο σ' αὐτὸ τὸν ἄνδρα.

—Νά, μὰ τὴν ἀλήθεια, μιὰ ὑπέροχη προσωποποίησι τῆς δυνάμεως! εἶπε ὁ Γκίμπσον στὸν Φάλκοννερ, νοιώθοντας μπροστὰ στὸ γίγαντα τὸ διπλὸ συναίσθημα γιὰ τὸ ὁποῖο μιλήσαμε προηγουμένως.

—Ναί, ἀπάντησε μὲ ἀφέλεια ὁ σὲρ Χάρρυ, κι' ὅμως αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν φαίνεται γιὰ Ἀμερικανός!...

—Τί συνέβη, λοιπόν, Βουαροζέ; ρώτησε τότε ὁ δὸν Αὐγουστῖνος.

Κι' ὁ Βουαροζὲ — γιατὶ αὐτὸς ἦταν ὁ γίγας — τοῦ ἐπανέλαβε ὅ,τι εἶχε πῆ προηγουμένως στὴ Ροζάριο. Ἔπειτα ἔσκυψε στὸν λιπόθυμο πληγωμένο, ποὺ τὸν ὑποβάσταζε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, ἐνῶ ὁ ἄλλος τοῦ ἔβρεχε τὰ χείλη μὲ μερικὲς σταγόνες ροῦμι.

Σὰν ἄνθρωπος ποὺ εἶχε ἰδῆ τὸν θάνατο μὲ ὅλες του τὶς ὄψεις κι' εἶχε ἀντικρύσει τὶς πιὸ φριχτὲς πληγές, ὁ Βουαροζέ, μόλις ἐξέτασε τὸν τραυματία, ἔκανε ἀμέσως τὴ διάγνωσί του:

—Ὡραῖα, εἶπε, μονάχα τὶς σάρκες τοῦ ξέσχισε τὸ μαχαῖρι τῶν ληστῶν. Δὲν εἶνε τίποτε.

Καὶ πράγματι, ὁ πληγωμένος, χάρις στὶς περιποιήσεις ποὺ τοῦ ἔκαναν, φαινόταν σὰν νὰ ἐμψυχώνεται.

— Καὶ τώρα, μεταφέρετε αὐτὸ τὸ παλληκάρι στὸ νοσοκομεῖο, ἐπρόσθεσε ὁ Βουαροζὲ πρὸς τοὺς ὑπηρέτες.

Ὅταν ἡ διαταγὴ αὐτὴ ἐκτελέστηκε, ὁ δὸν Αὐγουστῖνος εἶπε μὲ καλωσύνη στοὺς δυὸ συντρόφους τοῦ πληγωμένου:

—Ἔ, λοιπόν, Βερμούντεθ, κι' ἐσὺ Ἀνσίνα, ἐλᾶτε μαζύ μας νὰ τσιμπήσετε κάτι... Θὰ πεινᾶτε.

— Μᾶς κάνετε μεγάλη τιμή, ἄρχοντα δὸν Αὐγουστῖνο, ἀπάντησε ὁ Βερμοῦντεθ. Ὅσο γιὰ μένα, ὁμολογῶ ὅτι ἔχω τὸ στομάχι μου ἄδειανὸ καὶ τὸ λαιμό μου στεγνό...

—Θἄρθῃς κι' ἐσύ, Βουαροζέ;

—Ἀμέσως, δὸν Αὐγουστῖνο. Ἔχω μιὰ διαταγὴ νὰ δώσω.

Ἐνῶ ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ὑποστατικοῦ ξαναγύριζε στὴν τραπεζαρία μὲ τοὺς ξένους του, ἡ Ροζάριο, ἡ ὁποία εἶχε μείνει μόνη ἔξω μὲ τὸ Βουαροζέ, τοῦ εἶπε ζωηρά:

—Ἔ, λοιπόν, διαλέξατε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ θὰ πᾶνε νὰ συναντήσουν τὸν πατέρα μου καὶ τὴν ἀποστολὴ τοῦ χρυσαφιοῦ, ὅπως συμφωνήσαμε;

—Ναί, παιδί μου. Δέκα ἀπὸ τοὺς καλύτερους κυνηγούς μας θὰ φύγουν σὲ λίγη ὥρα, ὑπὸ τὴν ἀρχηγία τοῦ ἐπιστάτου μας, γιὰ νὰ πᾶνε πρὸς συνάντησι τοῦ πατέρα σου... Ἔ! Ματαζιέτε — φώναξε ὁ Βουαροζέ, προσκαλῶντας ἕναν εὔρωστο ἄντρα μὲ γενειάδα καὶ μὲ μπρούντζινη ἐπιδερμίδα— ἔκανες ὅ,τι σοῦ εἶπα;

—Μάλιστα. ὅλα εἶν' ἕτοιμα, ἀπάντησε ὁ ἐπιστάτης τοῦ ὑποστατικοῦ, ὑποκλινόμενος μπρὸς στὴ Ροζάριο.

—Πρὸ πάντων νὰ διαλέξετε τὰ πιὸ ρωμαλέα ἄλογα καὶ ὁπλιστῆτε καλά... Πήγαινε!...

Ὅταν ὁ Ματαζιέτε ἀπομακρύνθηκε, ὁ Βουαροζὲ εἶπε στὴ Ροζάριο :

—Σοῦ ξαναλέω, ἀγαπημένο μου παιδί, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀκόμα λόγος ν' ἀνησυχῇς γιὰ τὸν πατέρα σου... Ἡ καθυστέρησι τῆς ἀποστολῆς εἶνε δικαιολογημένη, γιατὶ μπορεῖ νὰ τοὺς παρουσιάστηκαν στὸ δρόμο ἕνα σωρὸ δυσκολίες, ποὺ εἶνε συνηθισμένες σ' αὐτὰ τὰ μέρη...

—Μακάρι νὰ εἶν' ἔτσι, ἀπάντησε θλιβερὰ ἡ Ροζάριο. Ἀλλοίμονο ὅμως!... Τὴν καρδιά μου τὴ βασανίζει ἕνα κακὸ προαίσθημα, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὸ διώξω...

Ὁ Βουαροζὲ πῆρε τὸ χέρι τῆς νέας κόρης μέσα στὸ δικό του καὶ τῆς εἶπε μὲ τρυφερότητα:

—Διῶξε τὰ προαισθήματά σου αὐτά, Ροζάριο, καὶ πᾶμε νὰ συναντήσουμε τοὺς ξένους τοῦ παποῦ σου...

Ὅταν σὲ λίγο μπῆκαν στὴν τραπεζαρία, ὁ δὸν Αὐγουστῖνος ἔλεγε:

—Ὥστε ἔτσι, Βερμούντεθ;... Πηγαίνεις στὸ Ὠστὲν μὲ τὸ σκοπὸ νὰ σὲ προσλάβουν γιὰ ὁδηγὸ στὴν ἀποστολή;

—Μάλιστα, ἄρχοντα δὸν Αὐγουστῖνο, ἔχω αὐτὴ τὴ φιλοδοξία... Λίγοι ἄλλως τε ξέρουν τόσο καλὰ αὐτὰ τὰ μέρη, ὅπως ἐγώ...

Ὁ ἄντρας ποὺ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ἦταν τριανταπέντε - σαράντα χρόνων. Εἶχε ἀνάστημα μέτριο, μὰ ἀθλητικό. Ἡ φυσιογνωμία του, μὲ τὰ ἁδρά της χαρακτηριστικά, τὸν ἔδειχνε γιὰ ἄνθρωπο ἥσυχο καὶ τίμιο, μὰ τὸ πένθιμο καὶ διαπεραστικὸ σὰν ὄρνιου βλέμμα του, διέψευδε αὐτὴ τὴν ὑποκριτικὴ ἔκφρασι.

—Εἶνε βαρειὰ ἡ εὐθύνη — εἶπε τότε ὁ Βουαροζὲ — ἐκείνων ποὺ θ' ἀναλάβουν νὰ ὁδηγήσουν ἕνα καραβάνι ἀπὸ τριακόσια - τετρακόσια ἁμάξια παραφορτωμένα, ἀνάμεσα ἀπὸ δάση κι' ἐρημιὲς σχεδὸν ἀνεξερεύνητες, ὅπου, τὸ παραμικρὸ λάθος στὸ δρόμο, μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ἀνυπολόγιστες καταστροφές.

Ὁ Βερμούντεθ, ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἀνασκίρτησε, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν οἱ ἄλλοι. Συγχρόνως, νοιώθοντας ὅτι τὸν κύτταζε ὁ Οὐΐλλιαμ Φάλκοννερ, στὸν ὁποῖο ἄρεσε νὰ ψυχολογῇ τοὺς ἀγνώστους, χαμήλωσε τὸ βλέμμα του κι' ἔμεινε σιωπηλός.

«Νὰ ἕνα μοῦτρο ποὺ δὲν μοῦ ἐμπνέει καμμιὰ ἐμπιστοσύνη», σκέφτηκε ὁ Ἀμερικανὸς μυθιστοριογράφος, καὶ γύρισε ἀλλοῦ τὰ βλέμματά του.

—Καί σύ, Ἀνσίνα, ξαναρώτησε ὁ δὸν Αὐγουστῖνος, τί πᾶς νὰ κάνῃς στὸ Ὠστέν;

—Πηγαίνω νὰ πληρωθῶ γιὰ μερικὲς πολύτιμες γοῦνες ποὺ ὁ πληγωμένος σύντροφός μου Φραγκῖσκος κι' ἐγὼ ἔχουμε πουλήσει μὲ πίστωσι σὲ κάποιον ἔμπορο. Μὰ σὲ μερικῶν μιλλίων ἀπόστασι ἀπὸ δῶ, συναντήσαμε τοὺς καταραμένους αὐτοὺς Ἰνδούς, ποὺ ἦσαν ὡπλισμένοι ὣς τὰ δόντια. Μᾶς ρίχτηκαν ξαφνικὰ καὶ γιὰ νὰ τοὺς κρατήσουμε σ' ἀπόστασι, ἀναγκαστήκαμε ν' ἀδειάσουμε τὶς καραμπῖνες μας ἀπάνω τους. Ἐνῶ λοιπὸν ἐκεῖνοι τἆχαν χάσει γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ Βερμούντεθ μᾶς εἶπε: «Εὐτυχῶς δὲν εἴμαστε μακρυὰ ἀπ' τὸ ὑποστατικὸ τοῦ Λὰς Ἄγκας... Ἂς τρέξουμε κατὰ κεῖ, γιατὶ μᾶς λείπουν τὰ φυσίγγια γιὰ ν' ἀμυνθοῦμε...» Ἀκολουθήσαμε ἀμέσως τὴ συμβουλή του κι' ἀρχίσαμε νὰ τρέχουμε μ' ὅλη μας τὴ δύναμι. Οἱ Ἰνδοὶ μᾶς καταδίωξαν καὶ μᾶς ζύγωσαν τόσο, ὥστε σὲ μιὰ στιγμὴ μοῦ φάνηκε πὼς εἶδα τὸ τσεκοῦρι ἑνὸς ἀπ' αὐτοὺς νὰ σαλεύῃ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου! Τότε, σὰν ἀγριόγατος, ἔκανα μιὰ μεταβολή, κι' ἀκουμπῶντας ἀπάνω του τὴν καραμπίνα μου, τὸν ἔριξα καὶ τὸν σώριασα κάτω. Ὁ Βερμούντεθ μὲ μιμήθηκε καὶ πλήγωσε κι' αὐτὸς ἕναν ἄλλο Ἰνδό. Μονάχα ὁ Φραγκῖσκος ἐξακολουθοῦσε νὰ φεύγῃ, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ μᾶς.

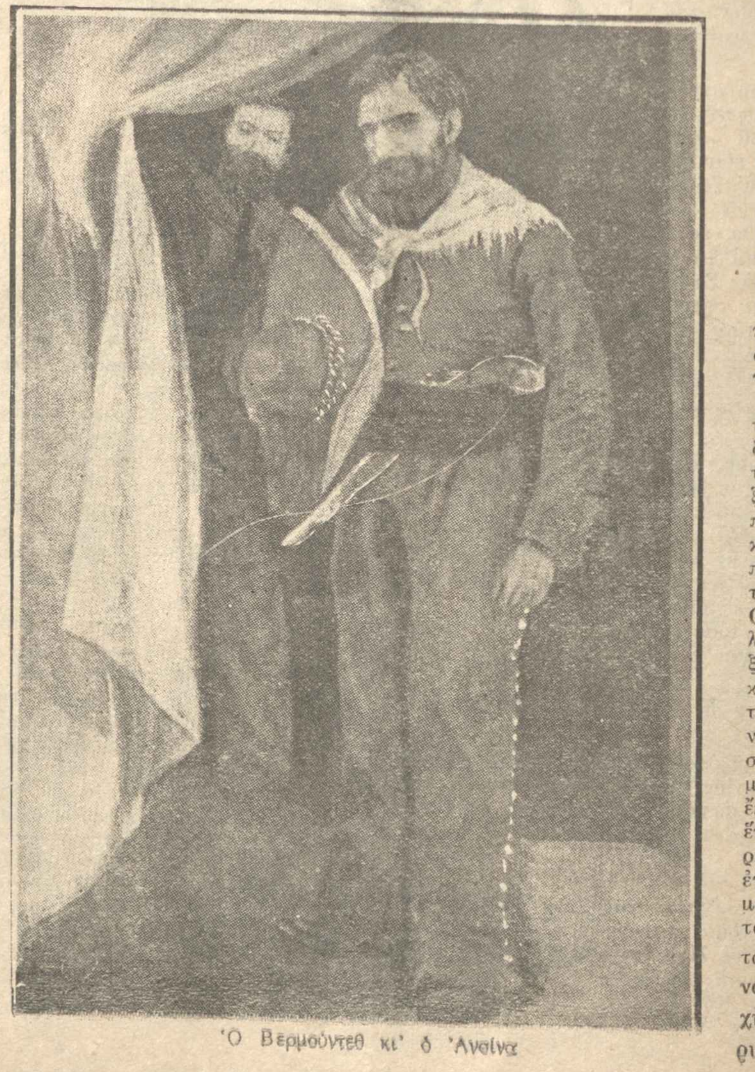

Ὁ Βερμούντεθ κι' ὁ Ἀνσίνα

»Βλέποντας νὰ πέφτουν δυὸ ἀπ' τοὺς δικούς τους, οἱ ἄλλοι Ἰνδοὶ μὲ διπλῆ λύσσα τώρα, συνέχισαν τὴν καταδίωξί τους. «Κουράγιο! — φώναξα στὸ Βερμούντεθ. Βλέπω τὸ καμπαναριὸ τῆς ἐκκλησίας τοῦ ὑποστατικοῦ τοῦ δὸν Αὐγουστῖνο!...» Καὶ πράγματι στὸ φεγγαρόφωτο φαινόταν τὸ καμπαναριὸ τοῦ παρεκκλησίου σας. Οἱ Ἰνδοὶ τὸ ἔβλεπαν κι' αὐτοί. Μὰ λυσσασμένοι, γιατὶ ἔβλεπαν νὰ τοὺς ξεφεύγῃ ἡ λεία τους, εἶχαν χάσει κάθε φρόνησι κι' ἐξακολουθοῦσαν τὴν καταδίωξί τους. Κοντεύαμε πειὰ νὰ φτάσουμε στὸ ὑποστατικό σας, ὅταν ὁ Φραγκῖσκος, ἀποκαμωμένος πειὰ ἀπὸ τὴν κούρασι, ἔπεσε κάτω. Τὴν ἴδια στιγμὴ κιόλας ἕνας Ἰνδὸς τοῦ κατάφερε τὸ τσεκοῦρι του στὸν ὦμο. Ὁ Βερμούντεθ κι' ἐγὼ προσπαθούσαμε νὰ ὑπερασπίσουμε τὸ φτωχὸ παλληκάρι, χτυπῶντας τοὺς ἐχθρούς μας μὲ τὰ κοντάκια τῶν ὅπλων μας καὶ φωνάζοντας δυνατὰ γιὰ νὰ τραβήξουμε τὴν προσοχὴ τῶν ὑπηρετῶν σας. Τότε οἱ Ἐρυθρόδερμοι, καταλαβαίνοντας πὼς

θὰ μᾶς ἐρχόταν βοήθεια, ἄρχισαν νὰ φεύγουν.

»Χάρις στὸ Θεὸ καὶ στὴν Παρθένα Μαρία, ἡ κραυγές μας ἀκούσθηκαν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους σας, δὸν Αὐγουστῖνο, κι' ἔτρεξαν ἀμέσως νὰ μᾶς βοηθήσουν, ἔχοντας τὸν γενναῖο Βουαροζὲ ἐπικεφαλῆς. Σ' αὐτοὺς καὶ σ' αὐτόν, ὀφείλουμε τὴν σωτηρία μας. Δὲν θὰ τὸ ξεχάσουμε ποτέ.

— Ναί, δὲν θὰ τὸ ξεχάσουμε ποτέ, ἐπανέλαβε σὰν ἠχὼ κι' ὁ Βερμούντεθ, ἀδειάζοντας ἕνα ποτῆρι ροῦμι.

— Ὅσο γιὰ μένα δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ μ' εὐχαριστῆτε γιὰ τὴ μικρὴ ὑπηρεσία ποὺ μπόρεσα νὰ σᾶς προσφέρω, παιδιά μου, ἀπάντησε γαλήνια ὁ Βουαροζέ. Ξαφνιάζομαι μόνο μὲ τὸ θράσος αὐτῶν τῶν Ἰνδῶν... Πρώτη φορὰ τόλμησαν νὰ φθάσουν ὣς ἐδῶ. Ἂς ἔχουμε τὸ νοῦ μας!

— Μοῦ φαίνεται, εἶπε ὁ Ἀνσίνα, ὅτι αὐτοὶ οἱ σκύλοι ἀνήκουν στὴ συμμορία τοῦ Οὐ' Σακάμε.

— Τοῦ Οὐ' Σακάμε; ἐπανέλαβε ὁ Βουαροζὲ μὲ κάποια ἔκπληξι. Μὰ αὐτὸς ὁ λήσταρχος ἐξαφανίσθηκε ἔπειτ' ἀπὸ τὴ φριχτὴ δολοφονία ἑνὸς ἐμπόρου τοῦ Ὠστὲν, ποὺ τὴν ἔκανε μαζὺ μὲ τὸ συνένοχό του Μπαντέρας γιὰ νὰ τοῦ ληστέψουν τὸ χρυσάφι του καὶ τὰ ἐμπορεύματά του...

Σιωπὴ ἐπακολούθησε ἔπειτ' ἀπ' τὰ λόγια αὐτά.

Ὁ Οὐΐλλιαμ Φάλκοννερ πρόσεξε τὴν ὀδυνηρὴ ἐντύπωσι ποὺ προκάλεσαν σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ὡστόσο δὲν ἤξεραν τί θὰ πῆ φόβος, τὰ ὀνόματα ποὺ εἶχαν ἀναφερθῆ πρὸ ὀλίγου. Ρώτησε λοιπὸν μὲ περιέργεια :

— Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ Οὐ' Σακάμε κι' αὐτὸς ὁ Μπαντέρας ;

Ὁ Βουαροζὲ ἀνέλαβε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ :

— Δυὸ λησταὶ τοῦ χειροτέρου εἴδους μεταξὺ αὐτῶν ποὺ τοὺς ἀποκαλοῦν πειρατὰς τῆς ἐρήμου. Ἔχουν φήμη τόσο τρομερή, ὥστε δὲν ὑπάρχει ἐδῶ κανεὶς ποὺ νὰ μὴ τοὺς ξέρῃ. Ὁ ἕνας, ὁ Οὐ' Σακάμε, εἶν' ἕνας Ἰνδὸς ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς τῶν Καΐγκας. Ὁ ἄλλος, ὁ Μπαντέρας, ἀνήκει στὴ Λευκὴ φυλή. Εἶνε κυνηγὸς ἀνθρώπων καὶ μισθωτὸς κεφαλογδάστης τοῦ κυβερνήτου τοῦ Νέου Μεξικοῦ στρατηγοῦ Ἀρμίγκο.

— Τί;... Κεφαλογδάρτης;... ἔκανε ξαφνιασμένος ὁ σὲρ Γκίμπσον.

— Μετὰ τὸν τελευταῖο πόλεμο μὲ τὸ Μεξικό, οἱ Ἰνδοὶ ξεθαρρεύοντας, ἄρχισαν νὰ κάνουν τὰ ἐγκλήματά τους καὶ τὶς ληστεῖες τους ὣς αὐτὰ τὰ περίχωρα τῶν πόλεων τοῦ Νέου Μεξικοῦ. Ὁ Ἀρμίγκο τότε ἔκλεισε τὴν παρακάτω συμφωνία μὲ τὸν Μπαντέρας: Γιὰ κάθε κεφάλι Ἰνδοῦ ποὺ θὰ τοῦ πήγαινε, θὰ τοῦ πλήρωνε δέκα πιάστρα. Ἐπὶ μερικοὺς μῆνες τὰ κεφάλια ποὺ ὁ Μπαντέρας, βοηθούμενος ἀπὸ ἕνα σύντροφό του, πήγαινε στὸν Ἀρμίγκο, ἦσαν τόσο πολυάριθμα, ὥστε ὁ τελευταῖος περιώρισε τὴν ἀρχικὴ ἀμοιβὴ στὸ μισό. Μὰ κατὰ τοὺς ἑπομένους μῆνες πρόσεξαν πολλοὶ ὅτι τὰ πτώματα ποὺ βρισκόντουσαν στοὺς δρόμους τῆς ἐξοχῆς ἀνῆκαν σὲ λευκοὺς ποὺ, ὅπως ἐξακριβώθηκε, ἦσαν ἐχθροὶ τοῦ Ἀρμίγκο... Τότε ἡ Κυβέρνησις τοῦ Μεξικοῦ διέταξε τὸν τελευταῖο ν' ἀπολύσῃ τοὺς κεφαλογδάρτες του...

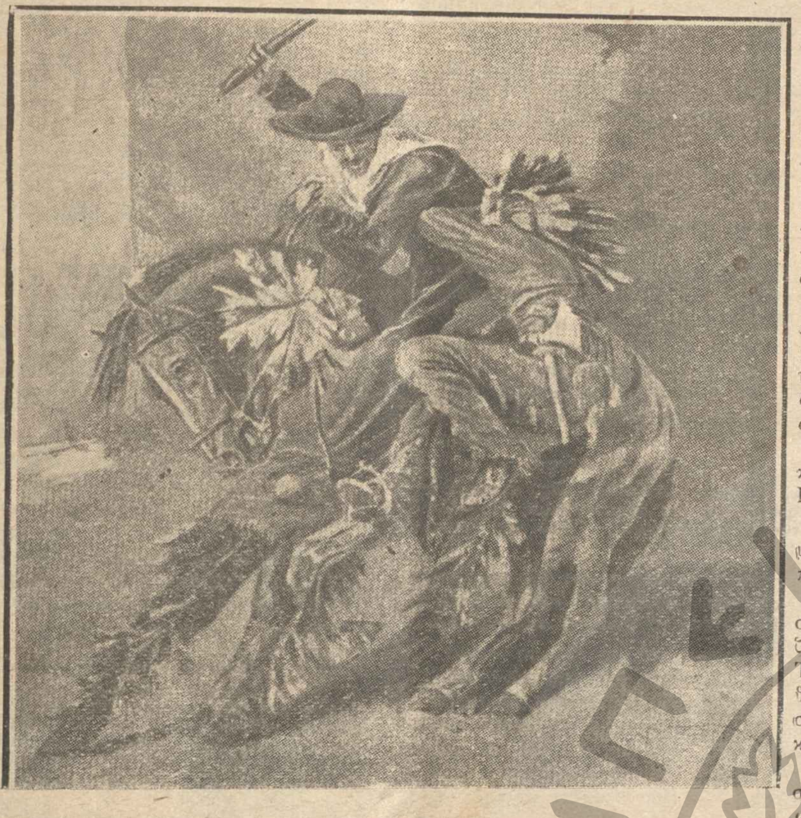

Ἡ θέσις τοῦ καβαλλάρη ἦταν πολὺ κρίσιμη.

— Αὐτὸς ὁ Ἀρμίγκο εἶνε ἀσφαλῶς βδελυρὸς ἄνθρωπος! φώναξε μὲ ἀγανάκτησι ὁ ἐντιμότατος σὲρ Χάρρυ Γκίμπσον.

— Εἶν' ἕνας ἀπαίσιος δολοφόνος!... ἐπρόσθεσε ὁ δὸν Αὐγουστῖνος.

Τὰ ἐπίθετα μὲ τὰ ὁποῖα στόλισαν οἱ δυὸ ἄνδρες τὸν κυβερνήτη τοῦ Νέου Μεξικοῦ δὲν ἄρεσαν, φαίνεται, στ' αὐτιὰ τοῦ Βερμούντεθ, γιατί, καὶ τὶς δυὸ φορὲς κατσούφιασε χωρὶς νὰ πῇ λέξι.

— Ὁ Μπαντέρας, ἐξακολούθησε ὁ δὸν Αὐγουστῖνος, κατέφυγε τότε στὴν ἔρημο, ὅπου μποροῦσε νὰ κάνῃ ἀτιμωρητεὶ τὰ ἐγκλήματά του. Ἐκεῖ, συνεταιρίσθηκε μὲ τὸν Οὐ' Σακάμε κι' ἔγινε ἀρνησίθρησκος γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ἐξαπατάῃ πιὸ εὔκολα τοὺς Ἰνδοὺς καὶ τοὺς λευκούς. Οἱ δυὸ αὐτοὶ λησταὶ ἔχουν καρδιὰ χωρὶς οἶκτο, ἀγριότητα ἀδυσώπητη, ἐπιτηδειότητα διαβολική, καὶ θάρρος ἀφάνταστο.

— Θὰ ἤμουν πολὺ περίεργος νὰ τοὺς γνωρίσω ἀπὸ κοντά, εἶπε ὁ Οὐΐλλιαμ Φάλκοννερ, ἀφοῦ ἔβγαλε ἕνα καρνὲ ἀπ' τὴν τσέπη του καὶ χάραξε γοργὰ μερικὲς γραμμές.

— Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φυλάῃ ἀπὸ μιὰ τέτοια συνάντησι! εἶπε ὁ ἐφημέριος τοῦ ὑποστατικοῦ μ' ἕνα τόνο ποὺ διέψευδε τὴν χριστιανικὴ εὐχή του.

Μιὰ σύντομη σιωπὴ ἐπηκολούθησε καὶ κατόπιν ὁ δὸν Αὐγουστῖνος ἔδωσε τὸ σύνθημα τῆς ἀποχωρήσεως. Οἱ ὑπηρέτες κατὰ τὴν διαταγήν του, ὁδήγησαν στὰ δωμάτια ποὺ εἶχαν ἑτοιμασθῆ ἐπίτηδες γι' αὐτοὺς τὸν Οὐΐλλιαμ Φάλκοννερ καὶ τὸν σὲρ Χάρρυ Γκίμπσον, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔφευγαν τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ.

Ὅσο γιὰ τὸν Βερμούντεθ καὶ τὸν Ἀνσίνα, αὐτοὶ πῆγαν ν' ἀναπαυθοῦν στὸ μεγάλο δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ ποὺ προοριζόταν γιὰ τοὺς ξένους τῆς τάξεώς των...

III

ΒΑΧΙΤΑΧ

Θὰ θυμοῦνται οἱ ἀναγνῶσται μας τὴν διαταγὴ ποὺ εἶχε λάβει ὁ ἐπιστάτης τοῦ ὑποστατικοῦ Ματαζιέτε νὰ πάῃ μὲ δέκα κυνηγοὺς πρὸς προϋπάντησιν τοῦ δὸν Φάβιου καὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ χρυσοῦ. Οἱ ἰχνηλάται αὐτοὶ ἔπρεπε νὰ προχωρήσουν ἀρκετὰ καὶ γι' αὐτὸ δὲν θὰ γύριζαν στὸ ὑποστατικὸ πρὶν ἀπὸ τρεῖς μέρες.

Μὰ ἡ Ροζάριο φλεγόταν ἀπὸ ἀνυπομονησία. Ἡ ἀγωνία της γιὰ τὸν πατέρα της τὴν βασάνιζε. Τὴν μεθεπομένη λοιπὸν τῆς ἀναχωρήσεως τῶν δύο ξένων τοῦ παποῦ της, ἐπρότεινε στὸν Βουαροζὲ νὰ βγοῦν πρὸς συνάντησιν τοῦ Ματαζιέτε καὶ τῶν συντρόφων του, οἱ ὁποῖοι ἔπρεπε τώρα νὰ βρίσκωνται στὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς.

Ὁ Βουαροζὲ, γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, δέχθηκε τὴν πρότασί της.

Καβάλλα σὲ ρωμαλέα ἄλογα κι' οἱ δυό τους καὶ καλὰ ὡπλισμένοι γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, βγῆκαν, κατὰ τὰ χαράματα ἀπὸ τὸ ὑποστατικό τους.

Ἀπάνω στὸ μαῦρο καὶ λαμπρό της ἄλογο, ποὺ τὸ ὁδηγοῦσε μὲ χάρι κι' ἄνεσι, ἡ νέα κόρη ἔμοιαζε σαν ἀμαζόνα. Φοροῦσε κοστοῦμι, μισὸ ἀνδρικὸ καὶ μισὸ γυναικεῖο, ποὺ μεγάλωνε ἀκόμα περισσότερο τὴν ὀμορφιά της καὶ τὴ γοητεία της. Ἕνα καπέλλο ἀνδρικὸ μὲ μιὰ χρυσῆ φοῦντα ἴσκιωνε τὸ πρόσωπό της ποὺ τὸ πλαισίωναν τὰ μακρυά της μαλλιά.

Ἐπὶ πολλὲς ὧρες, ἡ νέα κόρη κι' ὁ σύντροφός της κάλπαζαν πρὸς τὴν διεύθυνσι ποὺ εἶχε πάρει ὁ Ματαζιέτε, μὰ, πρὸς μεγάλη ἀπογοήτευσι τῆς Ροζάριο. Τότε ὁ Βουαροζὲ, ἀνησυχῶντας γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς συντρόφου του, στάθηκε ἔξαφνα, λέγοντας :

— Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, παιδί μου, ὁ Ματαζιέτε θὰ προχώρησε πολύ... Θὰ ἦταν ἀπρονοησία ἐκ μέρους μας νὰ ριψοκινδυνεύσουμε πιὸ πέρα. Ἂς γυρίσουμε λοιπὸν πίσω...

— Ἂς κάνουμε μερικὰ μίλια ἀκόμα, σᾶς παρακαλῶ! ἐπέμεινε ἡ Ροζάριο.

— Ἔστω!... Μὰ μερικὰ μίλια μόνο, γιατὶ ὁ οὐρανὸς γίνεται ἀπειλητικός...

Πράγματι δὲ, ὁ καιρὸς ἄλλαξε σιγὰ - σιγά. Μιὰ καταθλιπτικὴ ζέστη βάραινε τὴν ἀτμόσφαιρα. Τὸ γαλάζιο χρῶμα τ' οὐρανοῦ θόλωνε ὁλοένα καὶ σὲ λίγο ἀκούσθηκε μακρυὰ τὸ ὑπόκωφο μούγκρισμα τοῦ κεραυνοῦ...

Ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ ὥρα καλπασμοῦ ἔφθασαν μπροστὰ σ' ἕνα ρείθρο νεροῦ, ποὺ τὸ ἔφραζε μιὰ σειρὰ ἀπὸ βελανιδιές. Ἕνα δραματικὸ θέαμα παρουσιάσθηκε τότε μπροστὰ στὰ μάτια τους.

Ἕνας καβαλλάρης πολεμοῦσε μὲ μιὰ ὑπέροχη ἀνδρεία ἐναντίον τεσσάρων πεζῶν ποὺ τοῦ εἶχαν ριχθῆ μανιασμένοι.

Ὁ καβαλλάρης ἀνῆκε στὴν ἰνδικὴ φυλή, μὰ τὸ πρόσωπό του, ἀντίθετα πρὸς τὴ συνήθεια τῶν ἐρυθροδέρμων δὲν ἦταν καθόλου βαμμένο. Οἱ ἐχθροί του ἦσαν ἐπίσης Ἰνδοί, ὡπλισμένοι μὲ τσεκούρια καὶ κεφαλοθραῦστες. Τὰ μαῦρα τους μαλλιὰ τὰ συγκρατοῦσαν κορδέλλες ἀπὸ κίτρινο πετσί. Τὰ χαλκόχρωμα πρόσωπά τους, μὲ τὴν ἄγρια ἔκφρασι, διατηροῦσαν ἀκόμα μερικὰ ἴχνη βαφῆς. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε τὸν δεξιό του ὦμο δεμένο μ' ἕνα ματωμένο πανί.

Ἡ θέσι τοῦ καβαλλάρη ἦταν πολὺ κρίσιμη.

Ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς ἐχθρούς του τὸν εἶχε ἁρπάξει ἀπ' τὸ πόδι, ἕνας ἄλλος εἶχε πιάσει τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸ λυγίσῃ γιὰ νὰ ρίξῃ κάτω τὸν καβαλλάρη, ὁ τρίτος κι' ὁ τελευταῖος — ὁ πληγωμένος στὸν ὦμο — προσπαθοῦσαν ἀπὸ πίσω νὰ πηδήσουν ἀπάνω στὸ τρομαγμένο ζῶο. Ὁ καβαλλάρης ἀμυνόταν μὲ λύσσα, ξεφωνίζοντας τὶς πολεμικὲς ἰαχὲς τῆς φυλῆς του.

Μ' ἕνα μακρὺ μαχαίρι, σακάτεψε τὰ χέρια τοῦ Ἰνδοῦ ποὺ κρατοῦσε τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου του, ὁ ὁποῖος σωριάσθηκε κάτω κι' ἔπειτα κλωτσῶντας μὲ τὰ σιδερένια του σπηρούνια, τὸν ἄλλο Ἰνδό, ὁ ὁποῖος εἶχε γαντζωθῆ στὸ πόδι του, ἀπαλλάχθηκε κι' ἀπ' αὐτόν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Τὸ φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας» τιμᾶται παντοῦ δρχ. 4. Ἡ αὐθαίρετος ὑπερτίμησις των παρὰ τῶν ὑποπρακτορείων ἀπαγορεύεται.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν τοὺς ἀγαπητούς μας ἀναγνώστας, ὁσάκις ὑποπέσει εἰς τὴν ἀντίληψίν των τοιοῦτόν τι, νὰ μᾶς τὸ ἀναφέρουν ἀμέσως.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Πολλοὶ ἀναγνῶσται μας μᾶς γράφουν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικοῦ μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἔκδοσιν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνσουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, Ἡμερολογίων κλπ., εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα οἱασδήποτε τιμῆς.

Ἀναγνώστην λησμονήσαντα νὰ ὑπογράψη, Βλαχοκερασιαν. — Στέλνετε τὸ ποίημά σας, χωρὶς ὑπογραφή. Καὶ γράφετε ἀπὸ κάτω: «Ὑπογράφετε». Τί νὰ ὑπογράψουμε; Μὰ τὸν Δία, δὲν καταλαβαίνουμε ἀπολύτως τίποτα. Ἀλλὰ καὶ τὸ ποίημά σας ὄχι καλό. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις:

ΕΛΑ ΝΑ ΦΥΓΟΥΜΑΙ ΜΑΚΡΥΑ

Ἔλα νὰ φύγουμαι μακρυὰ
Νὰ τρέξουμαι στὰ ξένα...
—Ὁ κόσμος πῶς μᾶς κυνηγᾶ!...
—Τριγύρω σύννεφα μαῦρα μελανιασμένα.

Κι' ἀστράφτει καὶ χαλνᾶ.
Μάτια γεμᾶτα δάκρυα
καὶ μέλη λαχταρισμένα...
Ἔλα μ' ἐμὲ νἀλθῆς χρυσῆ.
Ἀλλοῦ ἡ γῆ εἶν' καλὴ τὰ ξένα εἶνε ἀνθισμένα
Καὶ οἱ καιροὶ καλοί.

Δὲς φῶς μου πλάϊ μας, σιμὰ
Δυὸ ἀγγελούδια πετοῦνε
Κι' ἀστράφτουνε τ' ἁγνὰ χαρὰ
Ἡ νύχτα ἥσιχη πιὰ—τὰ στοιχιὰ ξεψυχοῦνε

Κι' ἀγέρας πλιὸ σκολνᾶ.
Ἔλα ἄχ! ἂς φύγουμαι μακρυὰ
Θὰ γίνω καβαλλάρης
Θὰ ἔχω ἀγγέλινα φτερὰ
Τρέξε τὰ χαλινὰ τ' ἀλόγου μου νὰ πάρης
Τ' ἀγγέλου τὰ φτερά.

Γιάννην Μελετάκον, Γύθειον. — Καὶ σὲ σᾶς, ἀγαπητὲ φίλε, ἔχουμε νὰ ποῦμε τὸ ἴδιο. Τὰ ποιήματά σας ὄχι δημοσιεύσιμα. Πρωτόλεια μαθητικά, ἀνεπιτυχεῖς ἀπόπειρες καὶ τίποτε περισσότερο. Ἰδοὺ π.χ. μερικοὶ στῖχοι ἀπὸ τὸ ποίημά σας «Δυστυχία»:

Ὦ! μαύρη τῆς κολάσεως θεὰ
συντρόφισα τ' ἀνθρώπου δυστυχιὰ
ὢ! ἄσπλαχνη ποὺ διώχνεις τὴ χαρὰ
καὶ συγνεφιάζεις κάθε μιὰ καρδιά.
Ποῦ ἐπὶ τέλους πές μου κατοικεῖς
στοῦ πλούσιου ἢ στοῦ φτωχοῦ τὸ σπίτι

στοὺς κάμπους ἢ στὰ ὄρη περπατεῖς
σὲ ποιοὺς σὲ ἔστειλ' ἆρά γε ἡ τύχη;
Καὶ κείνη μ' ἀπαντᾶ σαρκαστικά,
γελῶντας καὶ μὲ ἄπειρη κακία
ἐνῶ οἱ σύντροφοί της τὰ κακὰ
πρὸς δρᾶσιν ἐζητοῦσαν εὐκαιρία,
κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Γιὰ τὰ καλά σας λόγια σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Μὰ ἀκοῦστε καὶ τὴν φιλικὴ συμβουλή μας: Μὴν γράφετε στίχους. Ἀδικεῖτε τὸν ἑαυτό σας.

Ι. Νικ..., Πέπλον (Ἀλεξανδρουπόλεως). — Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολή σας:

«Ἐπειδὴ ἡ ἐν σὺν τοῖς ἄλλοις συναφεία ἀποστολὴ τοῦ διὰ τὴν ἐπὶ τούτων γενομένην κρίσιν πενταδράχμου θὰ προϋπέθετε — κατὰ πολλοὺς — τὴν ἀσφαλῶς εἰς τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος ἔλευσιν ἑνὸς τοὐλάχιστον ἐκ τῶν ἃ ἀποστέλλει τις πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἔργων του — πρᾶγμα ὅπερ ἐμφανῶς θὰ ἀντετίθετο εἰς τὸ περίφημον τοῦ Σόλωνος «μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε» — διὰ τοῦτο ἔχων τὴν τιμὴν ν' ἀποστείλω μερικά μου ἔργα πρὸς θέσιν αὐτῶν ὑπὸ τὴν ὑμετέραν κρίσιν, δὲν ταχυδρομῶ τὸ ἀπαραίτητον πεντάδραχμον.

Μόνον τὴν εὐγενική σας κρίσι ζητῶ ἀγαπητὴ Δ)σις, τὴν ὁποίαν θερμῶς παρακαλῶ ἀφοῦ τὴν διατυπώσετε — ἔστω καὶ δι' ὀλίγων — μοῦ τὴν ταχυδρομήσητε μαζὺ μὲ τὰ ἔργα μου, ἐὰν αὐτὰ δὲν ἠθέλατε κρίνη ἄξια δημοσιεύσεως εἰς τὰς πολυτίμους τοῦ περιοδικοῦ σας σελίδας.

Εἶνε ἡ πρώτη μου ἀπόπειρα καὶ οἴκοθεν ἐννοεῖται ἡ δειλεία κι' ἐπιφυλακτικότης διὰ μίαν τοιαύτην ἐργασίαν, ΔΙΟΤΙ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΜΟΥ ΚΑΙΤΟΙ ΤΗ ΔΙΑΤΑΓΗ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ ΑΝΕΛΥΑΜΕΝ ΔΙΑΦΟΡΑ ΠΟΙΗ ΤΑ, ΕΝ ΤΟΥΤΟΙΣ ΗΥΡΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΗΝ ΑΝΤΙΔΡΑΣΙΝ ΑΥΤΟ ΔΙΑ ΤΗΝ ΩΡΑΙΑΝ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΑΝ. Κ τσι, ἔπρεπε πρῶτον ν' ἀποφοιτήσω τοῦ σχολείου, κι' ἔπειτα νὰ ἐπ ρήσω ὅ,τι τώρα ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΠΛΕΟΝ ἐπιχειρῶ!...

Βέβαιος ὅτι θὰ μοὶ ἐκτελεσθῆ ἡ χάρις καὶ δὲ θὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψ τοιαύτη μου ἀγενὴς ἐνόχλησις. Διατελῶ μετὰ τιμῆς».

Δυστυχῶς, φίλε κύριε, μᾶς εἶνε ἀδύνατον, ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ στέλ τὶς κρίσεις μας ταχυδρομικῶς. Οὔτε καὶ τὰ ἔργα ποὺ μᾶς στέλνουν ἐπι φουμε. Θὰ χρειαζόταν γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἰδιαιτέρα ὑπηρεσία. Σᾶς ἀπ λοιπὸν ἐδῶ μὲ ὅλη μας τὴν εἰλικρίνεια: Τὰ ποιήματά σας δὲν εἶνε κα καλά. Δὲν δίνουν ἐλπίδες, δὲν στέκουν καθόλου, γράφετε πράγματα θ καὶ βγαίνουν εὔθυμα! Ἂν εἶστε φρόνιμος ἄνθρωπος θ' ἀκούσετε τὴ συμ τοῦ καλοῦ κι' ἀγαθοῦ καὶ συνετοῦ «Μπουκέτου»: Πάψτε τὴ στιχουργία. Ε τὸ καλύτερο ποὔχετε νὰ κάμετε. Καὶ πρὸ πάντων μὴ θυμώνετε μαζύ μας ἀλήθεια καὶ τὸ μαχαῖρι τοῦ χειρουργοῦ πονοῦν, ἀλλὰ καὶ θεραπεύουν.

Ἀνδρ. Ραμπαβίλαν, Ἀμαλιάδα. — Μᾶς στέλνετε ἕνα ποι καὶ ἕνα πεζοτράγουδο καὶ μᾶς γράφετε, κοντὰ στ' ἄλλα:

«Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ! Μὴ σφενδονίσετε κανένα σκωπτικὸν μύδρον.

Γιατὶ νὰ σᾶς τὸ κάμουμε αὐτό, ἀγαπητὲ φίλε; Ἁπλῶς θὰ σᾶς ποῦμε ἀλήθεια. Ζητᾶτε νὰ σᾶς κρίνουμε λεπτομερῶς. Ποῖοι στίχοι εἶνε καλοὶ καὶ κακοί. Ἀλλοίμονον ὅμως!... Δὲν ὑπάρχουν καλοὶ στῖχοι. Τὰ τραγούδια σας νε κακὰ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Πολὺ κακά, δυστυχῶς. Ἰδοὺ ἕνα τετρ π.χ. πολὺ-πολὺ περιπεπλεγμένον:

Ἀπὸ τὸν τόπο ποὺ σὲ γνώρισα μακρυὰ νὰ φύγω
σκέφτηκα πρῶτα καὶ νὰ πάω μακρυά.
Φεύγοντας κάθε θύμηση, μὰ νὰ μὴν σμίγω
κατώρθωσα μόνον Ἐσένα, ὄχι ὅμως καὶ τ' ἀθῶα τὰ πουλιά.

Καὶ τώρα τί νὰ σᾶς ποῦμε; Τί ἄλλο, παρὰ τὸ αἰώνιο — δυστυχῶς — στερεότυπο: Μὴ γράφετε τραγούδια. Οὔτε πεζά, οὔτε ἔμμετρα.

Δημ. Ζάκαν, Ἄρταν. — Καὶ τὸ δικό σας ποίημα ὄχι ἐπιτυχ δού:

Η ΜΟΝΗ ΜΟΥ ΧΑΡΑ ΜΕ Τ' ΑΗΔΟΝΙ

Ἕνα πρωΐ σηκώθηκα καὶ τὤλεγε τ' ἀηδόνι
Ἂν κι' ἐργασία εἶχα, ἐκάθησα ν' ἀκούσω
Τὴ γλυκυτάτη του λαλιὰ π' ἀμέσως μ' ἐμψυχώνει
Κι' ὅλες τὶς στενοχώριες μου μὲ δαῦτο ν' ἀποκρούσω.
Τὸ ἔλεγε πολὺ γλυκὰ ποὺ ἐχαίρετο κι' ἡ Φύσι
Κατὰ τὸ γλυκοχάραγμα ποὺ ὁ Ἥλιος ἀνατέλλει.
Ἐπροσευχήθην στὸ Θεὸ ποτὲ νὰ μὴν ψωφήση
Τ' ἀηδόνι ποὺ τὶς πίκρες μου τὶς ἔχει κάμει μέλι.

Ἔχετε — γράφετε — ὁλόκληρη συλλογή. Πρὸς Θεοῦ! Ἐξαφανίσατέ τ Ρίψατέ την εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον. Καὶ ἀρκεσθῆτε στὸν ἀθλητισμό. Εἶ αὐτὸς ἕνα εἶδος ποιήσεως. Ἡ ποίησις τῆς ἀλκῆς καὶ εὐρωστίας. Συμφων

Ν. Δημητρακόπουλον, Θεσσαλονίκην. — Σχετικῶς μ ζήτημα ποὺ μᾶς ρωτᾶτε, θὰ σᾶς πληροφορήση λεπτομερῶς τὸ γαλλικὸ πρ νεῖο τῆς πόλεώς μας. Ις Κς, Ἐνταῦθα. — Ἡ μεταφράσεις τοῦ Μορεα μᾶς στέλνετε, ἀπομακρύνονται σὲ μερικὰ σημεῖα πολὺ ἀπὸ τὸ πρωτότυπ πίσης γιατὶ δὲν χωρίζετε τὸ ἕνα ποίημα ἀπ' τὸ ἄλλο; Ἔτσι ὅλες ἡ Sta φαίνονται σὰν μιά. Πάντως κρατήσαμε μερικὲς καὶ θὰ τὶς δημοσιεύσουμε σεχῶς.

Σπαῆν, Ἀλεξάνδρειαν. — Δυστυχῶς τὸ ποίημά σας ἀνεπιτυχές. μερικοὶ στίχοι του:

Γιὰ 'κεῖνον, ἀδιαφορῶ·
μά, ἂν ἐρωτᾷς γιὰ σένα
τί σκέφτομαι ὅταν σὲ ἰδῶ,
Μάθε πῶς γιὰ κανένα
δὲν σκέφτηκα ποτὲ κακὸ
...σᾶν τὸν περιφρονῶ.

Α. Μαστροκώσταν, Ν σαν. — Δυστυχῶς ὄχι κατάλληλα. Ε ριστοῦμεν.

Α. Μανιατόπουλον, Ζ ναν. — Γιὰ τὰ βιβλία γιὰ τὰ ὁποῖα διαφέρεστε, μπορεῖτε ν' ἀπευθυνθῆτε ἐπιστολῆς σας σ' ἕνα ἀπ' τὰ κεντρικὰ βλιοπωλεῖα τῆς πρωτευούσης. Αὐτὸ σᾶς δώση τὶς πληροφορίες ποὺ θέλετε.

Ἡ κ. Μαρίκα Γαρουφαλ παρακαλεῖ θερμῶς τὸν ἐν Αἰ πτῳ Κύριον, ὅστις εἶχε τὴν κ λωσύνην νὰ τῆς γράψη, κα τὸν παρελθόντα Μάϊον, ὅτι γ ρίζει λεπτομερείας περὶ τοῦ ζύγου της, νὰ τῆς γράψη ν καθαροϋπογεγραμμένην ἐπιστ λὴν εἰς τὴν ὁδὸν Φορμίωνος Παγκράτι—Ἀθήνας.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)
Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, (κατοικία) Χαλάνδρι.
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:
Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος Δρχ. 200 || Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 6
» Ἑξάμηνος » 100 || Ἀμερικῆς » 6
καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἐτησία συνδρομὴ σελίνια 30
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν Ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 4.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:
Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt 4!) New York city, ἐν Αἰγύπτῳ—Σουδὰν ὁ κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, καὶ ἐν Βελγικῷ Κογκὸ ὁ κ. Γεώργ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo — Belge.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»: ATHENS NEWS AGENCY, 308-310 WEST 58TH STREET, NEW YORK CITY, ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Η ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΣ ΚΑΤΕΤΡΟΠΩΘΗ
Μεταχειρισθῆτε τὸ νέον Ἰδιοσκεύασμα
CHOCOLAXINE
(ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ ΣΟΚΟΛΑΤΑΚΙΑ)
Εἶνε ἕνα καθαρτικὸν ποὺ ἔχει ἀρίστην γεῦσιν, ἀποτέλεσμα δὲ ἤπιον. Μὲ μίαν λέξιν εἶνε τὸ ἰδεῶδες καθαρτικόν.
Οἱ ἰατροὶ ἀναγράφουν τὴν CHOCOLAXINE διότι εἶνε πολὺ εὔληπτον καὶ δὲν φέρει ποτὲ γαστρικὰς ἐνοχλήσεις δι' αὐτὸ εἶνε ἄριστον καὶ διὰ τὰ παιδιά.
Ἡ CHOCOLAXINE συνιστᾶται ἰδιαιτέρως εἰς ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ καθ' ἕξιν δυσκοιλιότητα
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

—Πῶς θα ἐφοδιασουμε ζωρα ζὴν καινούργια μας κουζίνα, γυναίκα
—Ἁπλούσζαζα: Θά πᾶς σζοῦ ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιζέλους 39) καί θά παρης ἀπό κεῖ ὅλα ζά χρειώδη ζῆς κουζίνας μας....

Βάψατε τὰ περσινά Σας φορέματα μὲ Βαφὰς
ARTI
καὶ θὰ γίνουν καινούργια καὶ μοδέρνα. Πωλοῦνται στὰ ἐμπορικὰ καὶ φαρμακεῖα.

Ἡ ἀνυπομόνως ἀναμενομένη ὑπέροχος Κρέμα προσώπου
"LA BELLE"
ἀφίχθη καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ κάμη πιὸ ὄμορφες τὶς ἀθίδες. Πωλεῖται εἰς τὰ κεντρικὰ Μυροπωλεῖα καὶ Φαρμακεῖα.

ΕΙΔΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΩΝ
ΤΑΧΥΔΡ. ΚΙΒΩΤ. 61
ΑΘΗΝΑΙ
Σοβαρότης, ἐχεμύθεια ἀπόλυτος. Ἀποστείλατε μόνον φάκελλον μὲ διεύθυνσίν σας ἤ, ἂν ἐπιθυμεῖτε, ψευδώνυμον καὶ Poste Restante μὲ σχετικὸν γραμματόσημον, ἵνα λάβητε ἐμπεριστατωμένας ἐντύπους ὁδηγίας μας.
Δρᾶσις Γραφείου μας ἐπεκτείνεται ἅπασαν Ἑλλάδα καὶ μεγάλας Ἑλληνικὰς παροικίας ἐξωτερικοῦ. Οἱ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀντὶ γραμματοσήμων ἀποστέλλωσι ἀνάλογα διεθνῆ κουπόνια.

Η ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ
εἶνε νὰ βάφετε μόναι Σας τὰ περσινά Σας φορέματα μὲ τὰς Γερμανικὰς Βαφὰς
ARTI
Αἱ Βαφαὶ ARTI κάνουν τὰ παληὰ φορέματα καινούργια καὶ μοδέρνα. Ἐπιτυχία ἀφάνταστος. Χρῆσις ἁπλουστάτη. Ὁδηγίαι Ἑλληνιστί. Αἱ Βαφαὶ ARTI ἐτιμήθησαν μὲ τὸ Μέγα Βραβεῖον τῆς τελευταίας Ἐκθέσεως. Πωλοῦνται στὰ ἐμπορικὰ καὶ τὰ φαρμακεῖα.

ILON
ILON
ILON ABSZESS SALBE
θεραπεύει
Ἐμφυσήσεις πάσης φύσεως
Ἀποστήματα, Ἄνθρακας.
Δοθιῆνας Κυρσώδη ἕλκη
Φλεγμονὰς Πληγὰς Ἐκζέματα.
Ἐνίοτε και Συρίγγια
θεραπεια ἀνώδυνος, ταχίστη.
Δοκιμάσατε, θὰ πεισθῆτε
Πωλεῖται φαρμακεῖα
Ἐργοστ. ILON S.A. FREIBURG-ZÜRICH

Γενική Ἀντιπροσωπεία ILON, Ρόμβη 18 Ἀθῆναι

ΑΓΟΡΑΖΩ!!
ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ
ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ
ΜΠΡΙΓΙΑΝΓ, ΔΑΚΤΥΛΙΟΛΙΘΟΥΣ
τάσης ἀξίας, παντὸς εἴδους ὡρολόγια, παλαιὰ ἀσήμια, παντὸς εἴδους παράσημα, νομίσματα ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ Φοῖνιξ (καὶ χάρτινα) παλαιὰ Ἑλληνικὰ χαρτονομίσματα (ἀκέραια), παντὸς εἴδους παλαιὰ κεχριμπάρια, παντὸς εἴδους φιλντισένια ἀντικείμενα, μὲ ἀνωτέρας τιμὰς ὅλων τῶν ἄλλων καταστημάτων.
Ὅστις μᾶς πωλήσει τὸ χρυσοῦν του ὡρολόγιον, ἀναλαμβάνομεν τὴν τοποθέτησιν τῆς μηχανῆς του εἰς νικέλινη κάσα.
ΠΡΟΣΟΧΗ!
Μὴ πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας, πρὶν μοῦ μὲ ἐπισκεφθῆτε, καὶ τοῦτο πρὸς τὸ συμφέρον σας.
Ἐπειδὴ πολλοὶ συνάδελφοι ἐκμεταλεύονται τ' ὄνομά μου, προσέξατε εἰς τὴν διεύθυνσίν μου καὶ τὸν ἀκριβῆ ἀριθμὸν 56.
ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ὡρολογοποιὸς-χρυσοχόος
ΑΘΗΝΑΣ 56

Καλλίτερα ἀπὸ κάθε ρεκλάμα πείθει μιὰ δοκιμή
Ζητήσατε ἀπὸ τὸν προμηθευτήν σας ἕνα δεῖγμα πούδρας
NOVINA

ΤΟ ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ
τῆς Ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης ἔλαβον αἱ οἰκιακῆς χρήσεως Γερμανικαὶ Βαφαὶ ὑφασμάτων
ARTI

"ΜΥΡΑΝΤΑ"
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΜΥΡΟΠΟΙΙΑΣ
ΚΟΛΩΝΙΕΣ
ΑΡΩΜΑΤΑ
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ
ΠΟΥΔΡΕΣ
ΚΡΕΜΕΣ
ΒΟΥΛΗΣ & ΛΕΚΑ 2
Χημικὸς
Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ἰατρὸς δερματολόγος. Δέχεται ἐν τῇ ΝΕΑ ΚΛΙΝΙΚΗ του, Μάγερ 23α 9-1 καὶ 5-8. ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΑ ΔΙ' ΕΝΑ ΕΚΑΣΤΟΝ ΠΕΛΑΤΗΝ.

ΨΕΚΑΣΤΗΡΑΣ
πρὸς ράντισιν ἀμπέλων, δένδρων, κηπουρικῶν κ.λ.π., ὡς καὶ ὅλα τὰ ἐξαρτήματά των, θὰ εὕρητε εἰς τὸ Σιδηροπωλεῖον
ΑΘ. Ι. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ
ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 39, ΑΘΗΝΑΙ

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΣΠΙΤΙ ΚΑΙ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΚΑΤΑΣΤΗ

ΕΑΝ ΕΙΣΘΕ ΑΠΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΥΛΙΚΟ
ΘΑ ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

ΚΥΤΤΑΞΑΤΕ-ΔΙΑΒΑΣΑΤΕ-ΑΚΟΥΣΑΤΕ

Τί ἠμπορεῖτε νὰ ἀποκτήσετε μόνον πρὸς 20 δραχμὰς καὶ νὰ μὴν μετανοήσετε ποτὲ γι' αὐτό. Μὴ γυρίστε λοιπὸν τὴν πλάτη σας σ' ἕνα τόσον καλὸ πρᾶγμα.

ΕΑΝ ΕΙΣΘΕ ΑΠΟ ΕΜΨΥΧΟ ΥΛ
Θ' ΑΠΑΝΤΗΣΕΤΕ Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΓΡΑΜ

ΠΡΩΤΟΦΑΝΩΣ, ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟ

Θὰ κερδίσετε χρήματα, θὰ ὑπερέχετε κατα-
λὺ τῶν ἄλλων καὶ θὰ γελᾶτε ὅταν σᾶς
γουν ὅτι ὑπάρχει κρίσις. Γιὰ σᾶς δὲν θὰ
χη πειά!

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΟΣ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΑΡ.

Θέλετε νὰ μάθετε τὰ 20 διάφορα Μυστικὰ ποὺ σᾶς φανερώνομεν κατωτέρω; Εἶνε τόσον σπουδαῖα ποὺ ἀξίζουν χίλιες φορὲς τὴν τιμὴ
ζητοῦμε. Εἶνε Πληροφορίαι καὶ Μυστικὰ ποὺ χρειάζονται καὶ ταιριάζουν σὲ κάθε τάξεως καὶ φύλου ἄνθρωπον. ΣΑΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ
ΣΑΣ! Ὅποιος θελήση νὰ τὰ θεωρήση ὡς μὴ ἄξια τῶν 20 Δραχμῶν του θὰ χάση τὸ γοῦρι τῆς ζωῆς του, γιατὶ δὲν θὰ ὑπάρχη μεγαλ
ἀναποδιὰ καὶ ἀδικία ποὺ θὰ κάμη στὸν ἑαυτόν του. Ἀποκτήσατε μὲ κάθε τρόπον αὐτὰ τὰ Μυστικά, διότι καὶ ΕΝΑ μόνον ἐὰν χρησιμο
σετε θὰ βγῆτε 100 ο)ο κερδισμένος. Βλέπετε ὅτι ΔΕΝ ΕΧΕΤΕ ΝΑ ΧΑΣΕΤΕ ΤΙΠΟΤΕ! Βλέπετε ὅτι κερδίζετε χρήματα! Ἀποκτή
τα λοιπόν, ὄχι αὔριον, ἀλλὰ σήμερον. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀναβάλλει δὲν ἀρχίζει ποτέ. Διαβάστε λοιπὸν, καὶ ξαναδιαβάστε μάλιστα:

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ;

1—Πῶς μπορεῖτε νὰ ΑΚΟΥΣΕΤΕ κάθε λέξιν ποὺ θὰ λεχθῆ εἰς τὸ δωμάτιον, ἐπάνω, κάτω, ἢ πλάϊ ἀπὸ τὸ δικό σας;
(Πληροφορία ποὺ σὲ ὡρισμένη στιγμὴ εἶνε ἀληθινὰ ἀνεκτίμητες).

2—Πῶς νὰ κάμετε τὶς ΜΕΤΑΞΩΤΕΣ ΚΑΛΤΣΕΣ ΣΑΣ νὰ βαστᾶνε τρεῖς φορὲς περισσότερο καὶ νὰ μὴ φεύγουν οἱ πόντοι;
(Κάτι ποὺ θὰ σᾶς ὠφελήση, χωρὶς ἄλλο, πολλὲς δραχμὲς κάθε χρόνο).

3—Πῶς θὰ κατασκευάζετε μόνοι σας ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΝ ὑγρὸν πρὸς 20 δραχμὰς τὸ κιλὸ καὶ νὰ εἶνε τέλειον; Πολὺ ἁπλοῦν, ΕΑΝ ξεύρατε πῶς βέβαια.
(Στὴν ἀγορὰ πωλεῖται πρὸς 100 δραχμάς. Κερδίζετε 80. Κάτι εἶνε κι' αὐτό).

4—ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΚΟΨΕΤΕ ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ, χωρὶς κόπον θελήσεως ἢ ἐσωτερικὰ φάρμακα; Δὲν θὰ ξαναχαπνίσετε πειά!!!
(Κόψτε το! Μόνον μὲ μιὰ πλύσι τοῦ στόματος! Προφυλάττετε τὴν ὑγείαν σας καὶ ἐξοικονομεῖτε Χιλιάδες Δραχμὲς κάθε χρόνο. Δι' αὐτὸ τὸ μυστικὸ καὶ μόνο ἐπληρώσαμε 50 δολλάρια. Σεῖς θὰ τὸ ἔχετε σχεδὸν ΔΩΡΕΑΝ).

5—Πῶς θὰ κατασκευάζετε στὸ σπίτι σας ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ ποὺ κοστίζει 1 Δραχμὴ καὶ πωλεῖται 5. Δὲν χρειάζονται Κεφάλαια καὶ ὑπάρχουν δύο τρόποι.
(Ἀκόπως θὰ κερδίζετε τὸ ἐνοίκιον ἢ τὰ λοῦσα σας. Δὲν ζημιώνετε βαρρῶ, ἔ!)

6—Πῶς νὰ καθαρίζετε καὶ νὰ γυαλίζετε τὰ ΕΠΙΠΛΑ ΣΑΣ στὸ σπίτι καὶ νὰ γίνωνται καινούργια μὲ τιποτένιο ἔξοδο;
(Ἡ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ. Οἰκονομία! Κάθε νοικοκυρὰ πρέπει νὰ τὸ ἔχη).

7—Πῶς νὰ ΞΕΜΕΘΑΗ κανεὶς στὴ στιγμὴ καὶ μὲ ἀπόλυτον εὐκολίαν;
(Γιὰ ὡρισμένας περιστάσεις μεγάλη σωτηρία. Ἀχρείαστο νὰ εἶνε, μάθετέ το).

8—Πῶς νὰ ἔχετε πάντοτε τὰ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ λευκὰ σὰν χιόνι μὲ 1 Δραχμὴ τὸν χρόνο ἔξοδο;
(Χρειάζεται σὲ ὅλους. Οὔτε βοῦρτσες, οὔτε σκόνες, οὔτε σωληνάρια).

9—Πῶς νὰ κάμετε μόνοι σας ΣΥΜΠΑΘΗΤΙΚΗΝ ΜΕΛΑΝΗΝ — δηλ. νὰ γράφετε στὸ χαρτὶ καὶ τὸ χαρτὶ νὰ μένη πάλιν ἄσπρο, ὅπως πρῶτα, ἀλλὰ τὸ πρόσωπο ποὺ εἶνε συνεννοημένον μαζύ σας νὰ μπορῆ νὰ φανερώνη καὶ νὰ ἐξαφανίζη τὰ γράμματα ὁπόταν θέλει;
(Γιὰ μυστικὰς ἐμπορικὰς ἐπιστολὰς ἢ καὶ ἐρωτικὰς ἀνεκτίμητον).

10—Πῶς νὰ κάμετε τὴν ΟΝΤΟΥΛΑΣΙΟΝ τοῦ μαλλιοῦ σας νὰ βαστάη ἕνα μῆνα;
(Μυστικὸν ποὺ πουλήθηκε σ' ἕνα κουρέα ἀντὶ 10.000 δραχμῶν. Μάθετέ το, μὴν τὸ ἀφίνετε).

11—Ποῦ μπορεῖτε νὰ ἀγοράσετε (Adding Machines) Πορτατίφ Μηχανὰς Προσθέσεως, Ἀφαιρέσεως, Πολλαπλασιασμοῦ καὶ Διαιρέσεως μόνον πρὸς 3 Δολλάρια;
(Κάθε κατάστημα χρειάζεται μίαν. Ἐπωφεληθεῖτε, εἶνε Δωρεάν).

12—Πῶς νὰ γλυτώσετε ἀπὸ τὴν Α·Υ·ΠΝΙΑ, χωρὶς φάρμακα καὶ μὲ 3 διαφόρους καὶ ἀβλαβεστάτους τρόπους; Θὰ ξυπνᾶτε μιὰ καὶ καλὴ τὸ πρωΐ!
(Μεγάλη εὐτυχία γιὰ ὅσους ἔχασαν τὸν ὕπνο των. Καὶ μὲ τὰ σημερινὰ νεῦρα εἶνε πολλοὶ τέτοιοι).

13—Πῶς ἐξαφανίζονται αἱ ΡΥΤΙΔΕΣ τοῦ προσώπου; Θαυμάσιον καλλιντικόν).
(Μὴν κάμετε πολυπλόκους καὶ πολυεξόδους θεραπείας. Ἀλείφετε τὸ πρόσωπόν σας μὲ ἀρωματισμένον ὑγρὸν κάθε βράδυ πρὶν κοιμηθῆτε. Αὐτὸ εἶνε ὅλο!)

14—Πῶς θὰ ἀποκτήσετε στὸ σπίτι σας ΒΑΡΟΜΕΤΡΟ χωρὶς ἔξοδα: Θὰ τὸ κάμετε μόνος σας σὲ πέντε λεπτά. Διασκεδαστικώτατον.
(Θὰ ἀπορρήσουν οἱ φίλοι σας. Τὸ πιὸ φθηνὸ ἔξω κοστίζει 500 Δραχ.)

15—Πῶς νὰ ἀδυνατίζετε ἢ νὰ παχύνετε, χωρὶς κίνδυνον;
(Ἀβλαβής, πολύτιμος συμβουλή, ἀποκτήσατέ την μὲ κάθε θυσίαν).

ΤΟ ΞΕΥΡΩ ΠΟΥ ΚΕΡΔΙΣΑ ΗΔΗ ΤΟ ΕΙΚΟΣΑΔΡΑΧΜΟΝ ΣΑΣ ΑΛΛΑ ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ ΑΚΟΜΗ, ΕΧΕΙ ΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΑ

16—Πῶς ΞΕΛΕΚΙΑΖΕΤΕ τὰ ἐνδύματά σας χωρὶς νὰ πληρώνετε ἔξοι καθαριστικά;
**(Εἶνε τόσον εὔκολον. Σώζετε ὁλόκληρες φορεσιές,
τὸν κόπο).**

17—Πῶς μπορεῖτε νὰ ἀνανεώνετε τὶς ἐξηντλημένες ΤΑΙΝΙ
Γραφομηχανῆς σας καὶ νὰ τριπλασιάσετε τὴν διάρκειαν τ
σεώς των;
**(Μεγάλη ἐλάττωσις τῶν ἐξόδων τοῦ γραφείου σας.
ποιητικώτατον).**

18—Πῶς μπορεῖ νὰ γίνη οἱονδήποτε ἐπιστολόχαρτο ἢ χαρτὶ
ΣΤΟΝ; Δηλαδὴ νὰ τὸ βάζετε στὴν φλόγα καὶ νὰ μὴν καίετα
**(Μυστικόν! Σὲ μιὰ συναναστροφὴ ἢ παρέα θὰ μείν
τάπληκτος).**

19—Πῶς νὰ βαστάη ἡ ΤΣΑΚΙΣΙ τοῦ παντελονιοῦ σας ἕνα μ
**(Πολύτιμος διὰ μητέρας, συζύγους καὶ ἀδελφάς. θ
τώσουν ἀπὸ ἕνα δυσάρεστον ἑβδομαδιαῖον καθῆκον).**

20—Πῶς νὰ βγάζετε τὸ ΚΑΨΙΜΟ ἀπὸ τὰ ὑφάσματα ὅταν κ
ἀπὸ τὸ σίδερο;
**(Ἀξίζει λίρες γιὰ τοὺς ραφτάδες. Ἂν μπορεῦν ἂς
μάθουν).**

Οἱαδήποτε ἀπὸ αὐτὰς τὰς πληροφορίας ἀξίζει τουλάχιστον
δραχμὰς καὶ ἄνω. Πολλές, πολὺ περισσότερον. Θὰ τὶς ἀποκτ
ΟΛΕΣ ΜΑΖΥ ΚΑΙ ΤΙΣ 20 μόνον μὲ 20 Δραχμάς. Τὶς δίδομεν
φθηνά, διότι εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ ἀποκτήσωμεν τόσους Πελάτ
σα σπίτια ὑπάρχουν στὸν τόπο μας, ἀλλὰ

ΜΗΝ ΣΤΕΙΛΕΤΕ ΔΙΟΛΟΥ ΧΡΗΜΑΤΑ

Ὁλόκληρον τὸ Βιβλιάριον μὲ τὰς 20 ἀναφερθείσας Εὐκαιρίας
στικὰ καὶ Πληροφορίας, ἀξίας Χιλιάδων Δραχμῶν, μπορεῖ νὰ σᾶ
ποσταλῆ στὸ σπίτι σας ΕΑΝ ταχυδρομήσετε τὸ κάτωθι δελτίον
3 ἡμερῶν ἀπὸ σήμερον. ΘΑ ΠΛΗΡΩΣΕΤΕ ΚΑΤΟΠΙΝ ΕΙΣ
ΦΕΡΟΝΤΑ ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΗΣΥΧΟΣ. Ἐὰν προτιμᾶτε,
ἔλθῆτε οἱ ἴδιοι στὰ Γραφεῖα μας καὶ παραλάβετέ τα. Μάθετέ τα
πρὶν τὰς μάθει ὁ γείτονάς σας καὶ κλειδώσατέ τας εἰς τὸ σιρτάρι
Εἶνε πολύτιμες γιὰ τὴν φθήνεια τους. Μὴν τὰς περιφρονήσετε

ΣΑΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΜΕΝ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ Σ

ἐὰν δὲν εἶνε ὅπως σᾶς τὰς παριστάνομεν καὶ ἐὰν τὸ 20δραχμόν σα
ἀπέκτησε τὴν μεγαλειτέραν ἀγοραστικήν του ἀξίαν καὶ δὲν ἔκαμ
καλυτέραν χρῆσιν ποὺ ἔκαμε μέχρι σήμερον οἱονδήποτε 20δραχμον
κόσμον ὅλον. Σᾶς τὸ ἐγγυώμεθα! Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλέον προσέξατε!
Δελτίον ὑπάρχει περίπτωσις ποὺ θὰ σᾶς ἐπιτρέπη νὰ ἀποκτήσετε
λύτιμον Βιβλιάριόν μας ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΔΩΡΕΑΝ. Δὲν θὰ σᾶς
τίποτα. Ταχυδρομήσατε λοιπὸν τὸ Δελτίον ΣΑΣ ὄχι αὔριον — τὸ
ον δὲν ἔρχεται ποτὲ — ἀλλὰ σήμερα, τώρα μάλιστα. Σκεφθῆτε
ἀγαπᾶτε, ἀλλὰ μὴν περιμένετε, ταχυδρομήσατέ το ΤΩΡΑ.

ΓΡΑΦΕΙΑ SPECIALIST ΓΡΑΦΕ

Ἁγίου Μάρκου 34 — Β' ὄροφος 1—2—
ΑΘΗΝΑΙ

Ἀποκόψατε, συμπληρώσατε καὶ ἀποστείλατε ἀμέσως τὸ παρὸν δελτ

SPECIALIST
Ἁγ. Μάρκου 34, Β' ὄροφος τη
ΑΘΗΝΑΙ

Ἀγαπητέ Κύριε

Ἡ προσφορά σας εἶνε σχεδὸν ΔΩΡΕΑΝ. Παρακαλῶ νὰ μοῦ
στείλετε τὸ Βιβλιάριον μὲ τὰ 20 Μυστικά σας ἀμέσως. Ἀνταποκρ
καὶ συμφωνῶ νὰ πληρώσω εἰς τὸν φέροντα 20 δραχμάς. Ἐκτὸς τ
του νὰ μὲ πληροφορήσετε πῶς μπορῶ νὰ κερδίσω πίσω αὐτὰς τ
20 δραχμάς μου καὶ οὕτω νὰ μοῦ μείνουν ὅλα αὐτὰ ΑΠΟΛΥΤΩ
ΔΩΡΕΑΝ. Ὑπόσχομαι νὰ τὰ κρατήσω μυστικὰ διὰ τὸν ἑαυτόν μ
καὶ νὰ μὴν τὰ ἀνακοινώσω εἰς ἄλλους. Ἰδοὺ καθαρογραμμένη
Διεύθυνσίς μου:

ΟΝΟΜΑ
ΟΔΟΣ
ΣΥΝΟΙΚΙΑ
ΑΡ.
ΠΟΛΙΣ

ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ: Οἱ ζητοῦντες τὸ Βιβλιάριον ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶ
νανται νὰ ἐμβάσουν προκαταβολικῶς τὴν ἀξίαν του μὲ οἱονδήποτε ἀσφαλ
ἀσφαλῆ τρόπον (Ταχυδρομικὴ Ἐπιταγὴ ἢ Γραμματόσημα). Διὰ τὸ Ἐξωτερ
5 Γαλλικὰ Φράγκα. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ ἐμβάσματα δέον νὰ ἀπευθύνωντα
σημένοι αὐστηρῶς εἰς τὴν ἑξῆς διεύθυνσιν: ΑΝΤ. ΒΑΛΣΑΜΗΝ—Πριάμου
Καλλιθέα—Ἀθῆναι.

ΩΡΙΣΜΕΝΩΣ ΚΑΤΙ ΘΑ ΞΕΧΑΣΑΤΕ-ΔΙΑΒΑΣΑΤΕ ΞΑΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗ